

BURMESE
CLASSIC

နတ်သမီး

ဒါမိုင်းကဖြစ်တတ်တယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဇနီးမောင်မ)

အမှတ်- ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း၊

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၅) (ရွှေမြင့်သံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုကြီးပေါက် - 09 420243327, 09 796825492

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဇနီးမောင်မ

၀၉ ၅၀၃၀၀၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၃

၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

နတ်သမီး	၈၉၅. ၈၃
ဒါရိုက်တာဖြစ်တတ်တယ်	
ဇနီးမောင်မ ၊ ၂၀၁၄	
၂၄၀ - စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ	
(၁) ဒါရိုက်တာဖြစ်တတ်တယ်	

အခန်း (၁)

“တင်းတောင် တင်းတောင် တင်းတောင်”

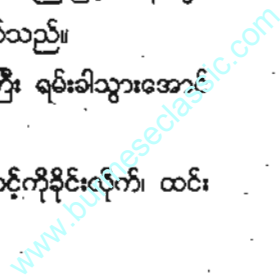
ဖက်လုံးကိုရွပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်နေသော ဘွင်းဘွင်း မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို အိပ်ပုံစံများ ဖွင့်ကြည့်ပြီး

“ကျွတ် စောစောစီးစီး ဘယ်သူလဲဟယ်၊ ဟဲ့ ရှင်းရှင်း ထစမ်း တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၊ ငါ့စည့်သည်ဆို မရှိဘူးလို့ မနက်အစောကြီး ကတည်းက လမ်းထွက်လျှောက်တယ် ပြောလိုက်”

အိပ်ချင်မူတူး အာလေးလျှာလေး အသံကြီးဖြင့် အနီးတွင် အိပ်နေသော ရှင်းရှင်းကို တစ်ဆင့်ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

ရှင်းရှင်း အိပ်နေရာမှ စပရိန်မွေ့ရာကြီး ရမ်းခါသွားအောင် တိုက်ကို လှုပ်လိုက်ပြီး

“ဟာ သူများ မသွားဖွင့်ချင်ဘူး၊ စောင့်ကိုခိုင်းလိုက်၊ ထင်း

ထင်း ထင်းထင်းရေ ထဟာ အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး။ တံခါးဘဲလ် တီးနေတယ်ဟာ သွားမေးလိုက် ဘာကိစ္စလဲလို့”

ဘေးတွင် ခြေကားယား လက်ကားယား အိပ်နေသော ထင်းထင်း ကျွတ်ခနဲ ခုတ်သပ်ပြီး

“ဘာလဲကွာ သူများ ညက အင်တာနက်သုံးရင်း မနက် ၃ နာရီအိပ်ဖြစ်တယ်ကွာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားဖွင့်ကြ အရင်ဆုံးကြားတဲ့ လူ ထစွင့်စတမ်းကို သိဘူး သွား”

အငယ်ဆုံးမို့ စကားကိုရွံ့ချစ်ပျစ် ပြောတတ်တာ ထင်းထင်း၏ အကျင့်။

သုံးယောက်အိပ်ခတင်ကြီးပေါ်မှာ အအိပ်အလွန်မက်သော ညီအစ်မသုံးယောက် အိမ်ရှေ့တံခါးကို သူ့ဖွင့်ငါ့ဖွင့်နှင့်တွယ်ကပ်နေဆဲ။ လူခေါ်ဘဲလ်ကလည်း မြည်နေဆဲ။

“အငယ်မ သွားဟာ နင်က အငယ်ဆုံးလေး ငါလည်း ညက ခိုမနိဘော့ဖတ်ပြီး နှစ်နာရီလောက်မှ အိပ်တဲ့ဟာကို နင်ပဲ ကလေးပီပီ သွားဖွင့်”

“ဟာ မမကြီးတို့က အကြီးတွေလေး အငယ်တွေထက်ပိုပြီး တာဝန်ယူရမှာမို့လား။ ပြောတော့ အစ်မကြီးအမိရာဆို”

“နင် ဂါရဝမရှိဘူးလား။ ကိုယ့်အစ်မအကြီးဆုံးက သွားဖွင့်ပြီး အငယ်နှစ်ယောက်က ဖိမ်နဲ့အိပ်နေမယ်ပေါ့ ဟမ် အရိုင်းအရိုင်းလေး” မနက်စောစောဟု ခေါ်၍မရသော နေဖင်ထိုးချိန်တွင် ခုတင်

ထက်မှာ ညီအစ်မသုံးယောက် တံခါးသွားဖွင့်ဖို့အရေး ပါးစပ်စစ်ဖြစ်နေ ကြသည်။

“မမကြီးနော် လာရန်မစနဲ့”

“ရန်စတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ထိုရန်ပွဲအသေးစားလေးတွေသည် သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက် အတွက် မဆန်းတော့သော နေ့တစ်နေ့ပဲ။

“ဗျို အိမ်ရှင် မမရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

ဒီတစ်ခါ ဘဲလ်သံ ထွက်မလာဘဲ ယောက်ျားမျိုးတစ်ယောက်၏ အသံကြားကြည့်ကြည့်လေး ထွက်လာသည်။

ထိုအသံကြောင့် ညီအစ်မသုံးယောက် သူ့ဖွင့်ငါ့ဖွင့် အငြင်းပွား တွက်ကပ်ရန်ဖြစ်ကြရာမှ မျက်ခုံးတွေကိုယ်စီ ပင့်ကုန်ကြသည်။

“ဟယ် ယောက်ျားလေးအသံပဲ”

“အေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အသံမျိုးလေး ရှင်းရှင်းရဲ့”

“နေ နေ ထင်းထင်းပဲသွားဖွင့်လိုက်တော့မယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွက်ကပ်မနေတော့ဘူး”

တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြသည်။ ယောက်ျားလေးအသံလည်းဆို ရော သွက်သွက်ခါအောင် ငြင်းဆန်နေကြသော ညီအစ်မသုံးယောက် စလုံး အိပ်ချင်စိတ်တွေ ပြေသွားကြသည်။

ထင်းထင်း ညအိပ်ဂါဝန်ကြီးကိုမက ခုတင်ပေါ်မှ ဘုတ်ခနဲ ဆင်းလိုက်သည်။ ရှင်းရှင်းက အလွတ်မပေး။ ခါလွင့်သွားသော ဂါဝန်

အနားစကို အမိအရ လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး

“ဟေ့ ဟေ့ အဲလိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ”

“ဟမ် ဘာလဲ ဘာလို့ သူများဂါဝန်ကို ဆွဲနေရတာလဲ၊ တံခါး သွားဖွင့်လို့လေ”

“စောစောကတော့ မဖွင့်ဘူးဆိုပြီး ပါးစပ်အမြှုပ်ထွက်မတတ် ငြင်းနေပြီးတော့”

“ခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အပြင်က အော်ခေါ်နေတဲ့အသံက အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ထင်းထင်းပဲ သွားဖွင့်လိုက်မယ်၊ မမကြီးနဲ့မလတ်တို့နေ နေ”

“အေး ခုတော့ နင့်ကိုမဖွင့်ခိုင်းတော့ဘူး။ ငါပဲ သွားဖွင့်လိုက် တော့မယ်”

“ဪ နေပါ ထင်းထင်း သွားဖွင့်ပါ့မယ်”

“ဟေ့အေးဟာ ငါပဲသွားဖွင့်တော့မယ်”

ရှင်းရှင်းနှင့်ထင်းထင်း အငြင်းပွားနေကြချိန်မှာ ဘွင်းဘွင်း ခုတင်ပေါ်က ငေါက်ခနဲထကာ ဆင်းလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွား သည်။

ဒီတစ်ခါ ရှင်းရှင်းနှင့်ထင်းထင်းကလည်း ကျွန်မနေခဲ့။ ခုတင် ပေါ်မှ တဝုန်းဝုန်း ပြေးဆင်းပြီး ဘွင်းဘွင်းအနောက်ကို ကမူးရှူးထိုး ဖရိုဖရဲ ထလိုက်သွားကြသည်။

ညအိပ်ဂါဝန်ကြီးနှင့်တွန့်ခွေလိမ်နေသော ဆံပင်တွေပွယောင်း

ယောင်းနှင့် ညီအစ်မသုံးယောက် ကြိုက်မရှက်ငိုက်မရှက် ဝကစ်ကစ် ခန္ဓာကိုယ်ကိုမှအားမနာ ပြေးထွက်သွားကြသောမြင်ကွင်းက ရယ်ချင် စရာ။

ငယ်ငယ်ချောချော ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး ပိုစစ် ပေးသောဝါသနာကတော့ အမေ့မင်းထဲက ကျွတ်ကတည်းက မသင်ရဘဲ တတ်ခဲ့သည့် ပညာတွေပါ။

အရွယ်ရောက်ကတည်းက ယခု အသက်လေးဆယ်ပတ်ဝန်း ကျင်အထိ ယောက်ျားလို့ချင်ကြသောရောဂါက နေမြင့်လေ အရှုံးရင့်လေ ပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လန်းဆန်းပြီး လန် ထွက်နေအောင် အဖျိုကြီးမမသုံးယောက်ကို ယောက်ျားတွေက ချစ်ချင် ကြပေမယ့်လည်း ကံအားလျော့စွာဖြင့် သူတို့ရှင်ခံလေးတွေက ညံ့နေ ငြိန်ရော။

တကယ်ဆို သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး ငွေကြေးချမ်းသာ ပြီး မိန်းကလေးတွေမှာရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် အလှတရားတွေကတော့ ဆင်းရဲကြသည်။

လောကကြီးက ကောင်းတာတွေချည်းပဲ စုမပေးတတ်တာ သဘာဝပဲ။

အခန်း (၂)

“ဟဲ့လို ကျွန်တော်က ‘မှော်ဝင်နတ်သမီး’ ပန်းဆိုင်ကပါ။ ဒီ အိမ်က မမအပျိုကြီးတို့ ပန်းမှာထားလို့ လာဖို့တာပါ။”

အဖြူရောင် လီလီပန်းစည်းကြီးနှင့်အပြိုင် တင့်တယ်နေသော ကောင်ချောလေးကိုကြည့်ပြီး ညီအစ်မသုံးယောက် အသက်ရှူဖို့ပင် နေနေကြသယောင်။

မျက်ခုံး မျက်လုံး နှာတံနှင့် ပိခိုပြီး သွေးရောင်လွှမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၊ ပါးပြင်မှ မွှေးညှင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေ အပြာရောင်ခပ် လှဲလှဲ လွှမ်းတဲ့မျက်လုံးအရောင်၊ ရွှေညိုရောင် ဟဲစတိုင်နှင့် တောင့်တင်း သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် စွဲမက်ခိုလှုံစရာကောင်းသည့် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်။

“ဒီ ဒီမှာခင်ဗျာ ပန်းစည်းကိုလက်ခံပေးပါ။ ငွေကတော့ ငွှင်း

ပြီးပြီဆိုတော့ လက်မှတ်လေး ထိုးရုံပါပဲ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကောင်ချောလေး၏ချောမောတင့် တယ်မှုကို သတိလက်လွတ်ငေးမောနေရာမှ ဣန္ဒြေပြန်သည်လိုက်ပြီး

“ဪ အင်း အဲ မ မမကြီး နင် ပန်းစည်းမှာထားလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုရင် ရှင်းရှင်းရော”

“မှာပါဘူး ငါက ဒီပန်းစည်း ဘယ်သူ့ကိုပေးမှာလို့ မှာရမှာလဲ နင်မှာရင် မှာတယ်ပြောစမ်းပါ။ ငါတို့ကို လွှဲမချနဲ့”

“ဟင့်အင်း နီး နီး နီး ထင်းထင်း လုံးဝ မမှာဘူး”

“ဒီမှာလေ ဒီလိပ်စာနဲ့ အော်ဒါမှာထားတာပါ”

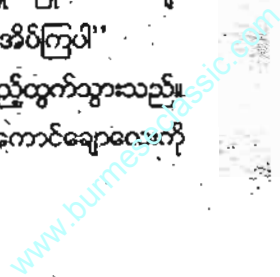
ကောင်ချောလေး ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်ထဲမှ ဘောက်ချာနှင့်လိပ်စာ ကို ထုတ်ပြသည်။

“ဪ ဒါဆိုရင် ဟိုတက်ဗြိပါ။ မမတို့ဦးက ဂုဏ် အိ ဟိုတက် ဗြိက ဂုဏ် အေ လေ”

“ဟာ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်လိပ်စာမှားဝင်လာတာပဲ၊ ဆော ဆောရီးပါဗျာ ကျွန်တော့်ကြောင့် မမတို့ရဲ့နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော် နေတဲ့အချိန်တွေ လန့်နိုးခဲ့ရပြီး ပြန်အိပ်ကြပါ ပြန်အိပ်ကြပါ”

ကောင်ချောလေး အားနာစွာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

လမ်းလျှောက်ပုံကအစ စတိုင်ကျသော ကောင်ချောလေးကို ညီအစ်မသုံးယောက် မျက်စိတစ်ဆုံးငေးပြီး

“အောင်မလေး ဒီမနက်ခင်းလေးက မင်္ဂလာရှိလိုက်တာဟယ် ဒီကောင်လေး အလွန်ဆုံးရှိမှ အစိတ်ဝန်းကျင်ပေါ့”

ဘွင်းဘွင်း စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်လေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေ ထွန်းထွန်းလူးသွားသည်။

“ထင်းထင်းနဲ့သိပ်မကွာပါဘူး။ ချစ်သူအဖြစ်တဲ့ချင်လိုက်တာ”

“နင်ကအသားမည်းတော့ နင်နဲ့ဆို ဘဘက်အင်ပိုက်ကြီး ဘယ်လိုမှ ပန်ကျာမလာဘူး”

ရှင်းရှင်းစကားကြောင့် ထင်းထင်း နှုတ်ခမ်းရှေ့သို့ စုထော်လာပြီး

“အံ့မယ် မမရှင်းရှင်းနော် သူများက အသားညှိပေမယ့် ငယ်သေးတယ် ခုမှ သုံးဆယ့်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ မမလတ်တို့သာ အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်နဲ့ ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့် ဘယ်ယောက်ျားမှ ရင်မခုန်တဲ့ရုပ်တွေနဲ့”

“အောင်မယ် ထင်းထင်း နင်က ငါတို့အကြီးတွေကို အဲလိုပြောရအောင် ညည်းလေးရုပ်ကရော ဘယ်လောက်ပန်ကျာလာနေလို့လဲ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်တာတောင် အပြောတွေပါပြီး ကင်ဆာသာ ဖြစ်လွှားမယ်။ နင့်အသားက ဘယ်တော့မှ ဖြူလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ တော်ကြပါတော့ ဒီလိုရန်ဖြစ်နေလို့ရော မော်ဒယ်လေးတွေလိုလှပြီး ပြန်ငယ်သွားကြမှာမို့လား။ အဲ နေပါဦး ဟိုကောင်လေးက

ငါတို့ကို ဆက်အိပ်ကြတဲ့ ငါတို့အိပ်နေတာ သူက ဘယ်လိုသိလဲ”

“လာချောင်းကြည့်လို့နေမှာပေါ့”

“အယ် ပေါက်ကရမပြောစမ်းနဲ့”

ဘွင်းဘွင်း လှမ်းဟန်ပြီးမှ သတိရသွားကာ

“ဟယ် ဗုဒ္ဓေါ ခု ခုမှ သတိထားမိတယ်။ ဘွင်းဘွင်းရေ

ရှင်းရှင်းတို့ အိပ်ရာဝင်ဝတ်စုံ ဖရိုဖရဲနဲ့ အပြင်ကိုထွက်လာမိကြပြီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အောင်မလေး မျက်နှာအဆီပြောင်ပြောင် ဆံပင်တွေက စုတ်စွားနဲ့ ခုမှ အိပ်ရာထတဲ့ပုံစံကြီးမို့ ဒီစကားပြောသွားတာဖြစ်မယ်။ ဟွန်းရှက်လိုက်တာ”

“ခုမှ ရှက်မနေနဲ့ မမလတ်။ အခန့်မသင့်ရင် ဝမ်းအရမ်းချုပ်နေတဲ့ မမကြီးပါးစပ်က အာပုတ်နဲ့တောင် ရှူမိသွားဦးမယ်”

ထင်းထင်း အနိုင်ပိုင်းကာ ပြောခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ အစ်မနှစ်ယောက်ထက်ဦးအောင် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုမှမပြောလျှင် ရေချိုးခန်းကိုလည်း သူအရင်ဝင်မယ် ငါအရင်ဝင်မယ်နှင့် လုပ်နေရမှာလေ။

“ဝဲလ်ဒင်တစ်ခုကို ပန်းခြင်းအော်ဒါတွေ ပို့ရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ တစ်လက်စတည်း သွားပို့ပေးမယ်လေ”

“ဘာလဲ သူများမက်လာပွဲအခမ်းအနားအပြင်အဆင်ကို သွားငေးပြီး အားကျမလို့လား”

“ဟဲ ဟဲ အားကျပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်ကိုကြိုက်မယ့်လူမှ မရှိတာဗျ၊ ခုချိန်ထိ ကောင်မလေးတွေက ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်လို့ ဘယ်သူ့ကို လာမပြောသေးတာဗျ၊ အဲဒီလိုနဲ့ လူပျိုမှိုတက်ဖြစ်တော့မှာပဲ”

မိုးစက်မောင် စကားကြောင့် မမခရေ ရယ်၍မဲ့လိုက်ပြီး “ဘယ်မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ လာပြောမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ မိုးစက်ရယ် ကိုယ်ကယောကျ်ားလေးပဲ ကိုယ်ကစရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က စရမှာ ပျင်းတယ်ဗျာ” သူတို့ချစ်ရင် သူတို့လာပြောပေါ့၊ အဲဒီထဲကမှ ကျွန်တော် ရွေးချယ်မယ်လေ အဲဟဲ မကောင်းဘူးလား”

“အမလေး ဒါဆိုရင် မိန်းမတွေတော့ ကြိုက်မရှက် ငတ်မရှက် ခြစ်ရဦးတော့မှာပဲ၊ ရှေးရိုးရာဇဝင်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ထားကွယ်၊ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေ ပေါင်ရင်းပေါ် ချက်ပေါ်ရင်ပေါ်နဲ့ ဗျက်လှလှဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

“ဟာ ကျွန်တော်က အဲလိုမိန်းမမျိုးတွေတော့ လောရီး”

အခန်း (၃)

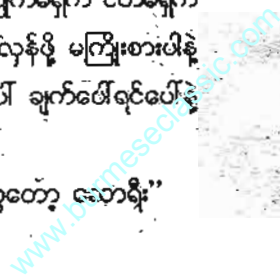
“ကဲ ဘယ်လိုလဲ မန်နေကျကြီးရေ အလုပ်သမားလေး မလာတာနဲ့ ပန်းစည်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သွားပို့နေရပြီလား”

မက်တီးကို ဒေါက်တောက်ရပ်ပြီး ဆိုင်ကလေးထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မမခရေ ပြုံးပြီးဖြိုးဖြင့် လှမ်းနှောက်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ မမရာ တာဝန်ဆိုတာ ကျရာထမ်းရမှာပဲ၊ ကိုယ့်အစ်မဆိုင် ကိုယ်မှမလုပ်ရင် ဘယ်သူက လုပ်ပေးမှာတုန်း”

ပန်းဆီရောင်နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးကို တစ်ချက်ရှိုက်နမ်းပြီး မမခရေ၏ကောင်တာနားသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

ယောကျ်ားလေးတန်မဲ့ ပန်းကြိုက်သော မိုးစက်မောင်သည် ပန်းခြင်လျှင်ကို မနမ်းဘဲမနေနိုင်။

ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ငါ့မောင် အဲလိုမိန်းမမျိုးတွေကသာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောရမှာလေ၊ တော်ရုံ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့မိန်းမမျိုးက ဘယ်ပြောမှာလဲ အနေသာကြီး”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်လို့ လာပြောတဲ့မိန်းကလေး ဒီကမ္ဘာမှာ မမွေးသေးဘူးဆိုပြီး လူပျိုပဲ လွတ်လွတ်ကညွတ်ကညွတ် လုပ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“ဟယ် ဒါဆိုရင် ငါက တူလေးတွေ တူမလေးတွေ မချီရတော့ဘူးပေါ့”

စိတ်မကောင်းစွာ ပြောနေသော မမခရေကိုကြည့်ပြီး မှူးပြုံးဖြင့် မျက်စောင်းဝှေ့ကာ

“ဆုတောင်းလေ ဆုတောင်း ခုလောလောဆယ် မမက အိမ်ထောင်သည် ကိုယ့်သားသမီးကိုယ်ချီရအောင်ပဲ အရင်ကြိုးစားကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမျှော်နဲ့”

ကလေးမရနိုင်သော မမခရေဖြူ မိုးစက်စကားကြောင့် ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားသည်။

ပြောပြီးမှ ဘာရိတ်အုပ်မရသော ကိုယ့်နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် ကလေးရူး ရူးနေသော မမကို အားနာသနားသွားမိသည်။

တကယ်ဆို မိုးစက်လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး မမခရေ လိုချင်တဲ့ တူမချောချောလေးတွေ တူချောချောလေးတွေ

မွေးပေးချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ မိုးစက် ရင်ခုန်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မိန်းကလေး တွေ့ကို မတွေ့သေးတာပါ။

မိုးစက်နဲ့ပူးစာရှင်က ခုချိန်ထိ မိုးစက်ရှေ့ ပေါ်မလာသေးဘဲ ဘယ်လိုချောင်ကောင်းကောင်းမှာ သွားအိပ်နေပါလိမ့်။

ဒါမှမဟုတ် မမွေးဖွားသေးတာလား။

ဒီဂျစ်တယ်တတ်ထယ်

လေ အဲဒါမျိုးက နိုင်ငံခြားပုံစံလို့ခေါ်တယ်”

“အဲဒီထိုင်ခုံပေါ်မှာ လူတွေထိုင်ပြီး ဘာတွေစားနေကြတာလဲဟင်”

“လက်ဖက်ရည်တို့ ကာဖီတို့ကို ဖိခဲနဲ့သောက်နေကြတာပေါ့အေ”

“ဟင် လက်ဖက်ရည် ကာဖီရောင်းတာ ဒီလိုခမ်းနားတဲ့ဆိုင်မျိုးတွေနဲ့ရောင်းတယ် ဟုတ်လား၊ မြတ်ရော မြတ်ပျိုမလား၊ အရီးသောင်းရယ်”

“သိပါဘူးအေ ငါတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာလည်း ဒီလိုကာဖီဆိုင်မျိုး ဘယ်တော့မှ မထိုင်ဘူး။ တစ်ခွက်ကို သုံးလေးငါးထောင်ပေးရမှာ၊ အဲဒီကာဖီသောက်မယ့်အစား မန်းကီးကော်ဖီတစ်ရာတန်ဝယ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်သောက်ပြီး ကြက်သားဟင်းဝယ်ချက်စားပစ်မယ် မှတ်ကရော”

ရန်ကုန်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော ငွေလရောင်နှင့် ရန်ကုန်ကို တစ်ခါလေးသာ ရောက်ဖူးသော အရီးသောင်း၊ လူစည်ကားသော မြို့လယ်ခေါင်မှာ ကော်ဖီဆိုင်တွေ အကင်ဆိုင်တွေ ဘီယာဘားဆိုင်တွေကို မျှော်ကြည့်ပြီး မဲ့ကာရွဲကာဖြင့် ပြောနေသည်မှာ ရယ်ချင်စရာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေလရောင်အဖို့တော့ ကမ္ဘာ့သစ်ထဲရောက်နေသလိုပါ။ ရွာမှာ အဘမရှိတော့ လယ်ကွင်းတေးမှာရှိတဲ့ တဲအိမ်လေးထဲမှာ ငွေလရောင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ တစ်ယောက်ထဲနေဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ

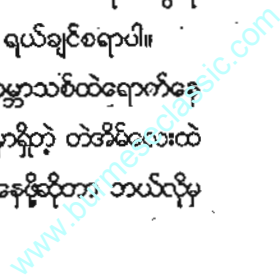
အခန်း (၄)

“အရီးသောင်း ဒါ ဘယ်နေရာလဲဟင်၊ လူတွေက များလိုက်တာနော် ပွဲဈေးလို မနည်းတိုးနေရတယ်”

ငွေလရောင် တိုးငွေသွားလာနေသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုကြည့်ပြီး တော်တော်လေး အံ့သြနေမိသည်။

တိုက်ကြီးတွေကလည်း အမြင့်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး မှန်တွေကာရံထားသော စားသောက်ဆိုင်လား၊ ကုမ္ပဏီလားမသိသော ဆိုင်တွေကလည်း ထည့်ဝါလိုက်တာမှ ဒီတစ်သက်တော့ ငွေလရောင်လို ရွာသူတစ်ယောက်က ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးတွေလို ဝတ်စားပြီး ထိုင်နိုင်ပါ့မလား။

“ဒါ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ပဲ ဒီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ ပိုက်ဆံနဲ့ထွဲ လူတန်းစားတွေပဲ နေနိုင်တာ၊ ဟော ဟိုမှာတွေ့လား၊ မှန်တွေကာရံသစ်လုံးပြောင်ပြောင်တွေနဲ့ ထိုင်ခုံတွေလုပ်ထားကြတာ၊ ပန်းပင်တွေရော

မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကြီးပါ။

ဒီတော့ အမိနိုးသောင်းအကူအညီနဲ့ မြို့တက်ပြီး အိမ်ဖော်လေး လုပ်မယ်ပေါ့။ သူ့များအိမ်မှာ အစေခံလုပ်ရမှာမို့ ဘဝက နိမ့်ကျသွား ပေမယ့် ငွေလရောင်လို ပညာသိပ်မတတ်သော တောသူမအဖို့ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးရှိမလဲ။ ရှိသည်ပဲထား ဘယ်မှာလဲ နေစရာ။

အလုပ်ကပြန်ပြီး လမ်းဘေးကြူရာအိပ်ရမယ့် ကိုယ့်အနေအ ထားက ခုလို အိမ်ဖော်လုပ်တော့မှပဲ ကိုယ့်အတွက် ကျောတစ်ခင်းစာ ရမှာ မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘမရှိတော့မှတော့ ကိုယ့်ဘဝကို တစ်ကနေ ပြန်စပြီး ရုန်းရတော့မှာပါပဲလေ။

“ပြေး ပြေး မြန်မြန် သိမ်း”

“ဟေ့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဟေ့ မင်းပထွေးတွေ လာပြီ”

မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေကို ငေး၍မော၍ကောင်းတုန်း လမ်းဘေး မှာ ရောင်းနေသော ဈေးသည်တွေ၏ ရုန်းစုအော်သံတွေ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေကြပုံတွေ မြေးကြသူတွေက ပြေးကြပုံတွေကြောင့် ငွေလရောင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အမိနိုးသောင်းလည်း စောစောကလို ငါသိငါတတ်ပုံစံမျိုး မဟုတ် တော့ဘဲ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်ပြီး ဘယ်ပြေးလို့ ပြေးရမှန်းမသိ။

“ဟော့တော် သောက်ကျိနည်း ဘာတွေလာလို့ ပြေးရမှာတုန်း”

“မသိဘူး ဟိုလူပြောတာတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းက ပထွေးလာပြီ တဲ့”

“ဟင် ပထွေး ဟုတ်လား သင်္ချိုင်းကုန်းက ဘုရား ဘုရား”
ငယ်စဉ်ကတည်းက ပထွေးကို အရမ်းကြောက်ပြီး အနိပ်စက် ခံရသော အမိနိုးသောင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ တောင်ပြေးရ မလိုလို မြောက်ပြေးရမလိုလိုနှင့် တော်တော်လေး သွေးပျက်နေသည်။
စိတ်ထဲမှာလည်း ဘယ်နှယ်ကြောင့် ရွာမှာသေသည့်ပထွေးက ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းကနေ ရန်ကုန်ထိ ထလိုက်လာရသလဲပေါ့။

“ငါ့ ငါ့ပထွေး ငါ့ပထွေး အမလေး ကျွန်ုပ် ကြောက်တယ် လာ လာ ငွေလရောင် ဟိုမှာလူတွေ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ပြေးနေကြပြီ၊ ငါတို့လည်း ပြေးကြရအောင်”

အမိနိုးသောင်းနဲ့ ငွေလရောင်လည်း အဝတ်ထုပ်ကို ခေါင်းပေါ် ရွက်ပြီး သူတို့ပြေးသလိုပဲ လိုက်ပြေးလိုက်ကြတာပေါ့။

ဘယ်ကိုပြေးရမယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ သူတို့ပြေးတဲ့ဆီကို လိုက်ပြေးလိုက်တာ ကောင်းသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးကလည်း ဒီလို ပြေးရလွှားရတာပဲလား။

မြင်ဆင်ထားရုံနှင့် ယှဉ်လျှင် မဆိုသလောက်လေးတော့ ရုပ်ကွာတာပေါ့။
 “ဪ အင်း မှတ်မိပြီ ဟိုနေ့က အိပ်ပျံ့ပျံ့များ အဒေါ်ကြီးတွေ”
 အဒေါ်ကြီးတွေဆို၍ ဘွင်းဘွင်း မျက်နှာကြီး မဲဆင်းသွားသည်။
 “ဟယ် ဘယ်က အဒေါ်ကြီးရမှာလဲ၊ မမတို့က အပျိုကြီးတွေ
 ဪ ခက်ရချည်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆောရီးပါ မမကြီး”

“မောင်လေးက ဒီဆိုင်မှာ လုပ်တာလား”

မော်ဝင်နတ်သမီးပန်းဆိုင်က အလုပ်သမားဟု ထင်နေပုံရ
 သည်။ ဒီတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟု ရှင်းပြနေလျှင် လေပိုရှည်သွားမည်
 အပျိုကြီးတွေနှင့်စကားပြောလျှင် အမျှင်ကပြတ်တော့မည်မဟုတ်။

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ ကျွန်တော်က ဒီဆိုင်က အလုပ်သမားပါ”

“ဒါနဲ့ မမကြီးက ဘယ်လာတာလဲ”

“ဪ မမကလား အိမ်ဖော်ပွဲစားဆီလာတာကွယ်၊ အိမ်က
 အိမ်အကူလေး ရွာပြန်သွားလို့လေ အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ယောက်လောက်
 ဆပ်ရှာပေးပါလို့ ပြောမလို့ လစာကတော့ တစ်သိန်းပေါ့ကွယ်၊ မမတို့
 အိမ်မှာလုပ်တဲ့ အိမ်အကူတွေကို မမတို့က လူတန်းစားခွဲခြားမဆက်ဆံ
 ဘူး တန်းတူထားတယ်လေ၊ အဝတ်အစား အစားအသောက်ကအစ
 ထိုလေသေးမရှိစေရဘူး၊ ခုကောင်မလေးဆိုရင်လေ ရွာက သူ့အဖေ
 နေမကောင်းလို့သာ ပြန်သွားရတာ မပြန်ချင်ရှာဘူး ပြန်ခါနီး မမတို့ကို
 အက်ဖက်ပြီး ငိုလိုက်ပုံများ သနားစရာကွယ်”

အခန်း (၅)

“ဟယ် မောင်လေး”

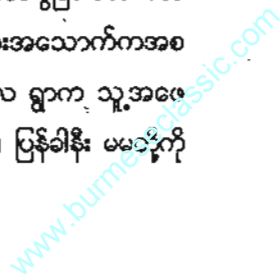
ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် ခေါ်သံကြောင့် ပန်းဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသော
 မိုးစက် ကိုယ့်ကိုများခေါ်တာလားဆိုပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘွင်းဘွင်း မိုးစက်ကို မြီးနေအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မောင်လေး မမကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ဟိုနေ့က ပန်းစည်းများ
 ပြီး လာပို့တဲ့အိမ်က အပျိုကြီးမမလေ”

ကိုယ့်ရဲ့ဝတ်စုံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိမ်ထောင်သည်ဟု ထင်
 မည်စိုး၍ တစ်ခါတည်း ကြော်ငြာဝင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးစက်လည်း ခုမှ မှတ်မိသွားသည်။ ဟိုနေ့က မြင်ရသည့်ပုံတွေ
 က ဆံပင်စုတ်ဖွား ဂါဝန်ပွပွကြီးတွေနှင့် မျက်လုံးမှ မျက်ဝတ်တွေက
 အသီးလိုက်၊ ရုပ်ကလည်းဆိုးဆိုးတော့ ခုလို လှတပတ်ဖြစ်အောင် မနည်း

နတ်သမီး

ဘွင်းဘွင်း သူ့ကိုအထင်ကြီးအောင် ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးစက် စိတ်တွေညစ်နေသည်။ စကားက တော်တော်နှင့်မှ အမျှင်မပြတ်။ အဖျိုကြီးတွေ လျှာကိုရှည်သည်။

အခန်း (၆)

“ထင်းထင်း ထင်းထင်း ဟဲ့ ထင်းထင်း”

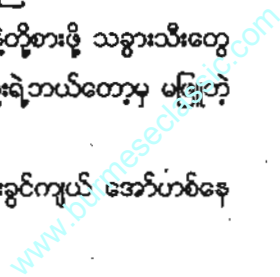
ထမင်းစားခန်းထဲမှ အသံပြာပြာဖြင့် လှမ်း၍ အော်ခေါ်နေသော ရှင်းရှင်းအသံကြောင့် ခုတင်ထက်တွင် လှဲအိပ်ကာ သခွားသီးအကွင်း လိုက်ဖြင့် မျက်နှာပေါင်းတင်နေသော ထင်းထင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟာ ဘာလဲ မမလတ်ရာ အသံပြကြီးနဲ့ အော်နေပြန်ပြီ”

ရှင်းရှင်း အခန်းဝကို ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ မအော်လို့ရမလား ငါ ထမင်းနဲ့တို့စားဖို့ သခွားသီးတွေ ဝယ်ထားတာ ခုတင်လုံးမှ မရှိတော့ဘူး။ ညည်းရဲ့ဘယ်တော့မှ မကြီးဟဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို ထပ်တင်လိုက်ပြန်ပြီလား”

“ကျွတ် ဒါများ မမလတ်ရာ ရေကြီးခွင်ကျယ် အော်ဟစ်နေ

ရလာ။ ဒီသခွားသီး ဘယ်လောက်တန်လို့လဲ”

“မတန်ပေမယ့် ငါ သခွားသီးကြိုက်တာ နှင်မသိဘူးလား။ သခွားသီးတောင် အကြီးကြီးတွေဆို ပိုပြီးတော့ကိုကြိုက်လို့ ဈေးက ဝယ်ထားတာ”

“သခွားသီးမရှိလည်း ခရမ်းသီးရှိတယ်လေ”

ထင်းထင်း ခပ်အေးအေးပင် ဖြေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ငါက ခရမ်းသီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မမလတ်ပဲ အတောင်ကြီးကြီးတွေ ကြိုက်တယ်ဆို”

“သခွားသီးကိုပြောတာဟဲ့ ခရမ်းသီးက ပျော့ပျော့ကြီး မကြိုက်ဘူး”

ထင်းထင်း တခိုခို ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာတုံး”

“ပျော့တာမကြိုက်ဘူးဆိုလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ သခွားသီးက ကိုက်လိုက်ရင် ကျီးကျွတ်ကျွတ်

နဲ့ ဒါ ငါ့အကြိုက်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ရော့”

ထင်းထင်း သူ့မျက်နှာပေါ်က သခွားသီးအကွင်းတွေကို ခွာပြီး လှမ်းပေးသည်။ တစ်ကွင်းကို သူ ယူစားလိုက်သည်။

ရှင်းရှင်း ရွံသွားသဖြင့် ရွံမဲ့ကာ

“အမလေး နင့်မျက်နှာပေါ်က အဆီတွေ စုပ်ထားတဲ့သခွားသီး

တို့ ငါက စားရမှာလား”

“ပိုတောင် အရသာရှိသေးတယ်”

“နှင်ပဲစား”

“စားတယ်လေ အဟိ ခစ် ခစ် ငန်ကျိကျိလေး ထမင်းနဲ့စားရင် ငယ်ဖျော်တောင် မလိုဘူး”

“တော် တော် ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေ မပြောနေနဲ့တော့ ထ ထမင်းစားမယ်၊ နောက်တစ်ခါ သခွားသီးပြင်တိုင်း နှင့်ဟာမထင်နဲ့” မကျေမနပ်ပြောပြီး အိမ်ခန်းအပေါက်ဝမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထင်းထင်း ရယ်ကာမောကာဖြင့် ခုတင်ထက်မှ ထလိုက်သည်။

အခန်း (၇)

“အရီးသောင်း အရီးသောင်းရေ”

အရီးသောင်းရေဟု အော်ခေါ်ပြီး တဟီးဟီး အော်ငိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံကြောင့် မိုးစက် ထမင်းစားနေရင်းမှ နားစွင့်လိုက်သည်။

“မေမေ အော်ငိုသံကြားလား”

ကိုယ်ပဲ နားကြားမှားသလားဟူသော အတွေးကြောင့် သေချာ စေရန် မိခင်ဖြစ်သူကိုပါ မေးလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ် သား၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူများ လာပြီး အော်ငိုနေပါလိမ့်”

ထိုငိုသံကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းဆက်မဟုတ် နိုင်တော့။

“နေဦး မေမေ သား သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထထွက်လာလိုက်သည်။

ခြံရှေ့အုတ်ခုံတွင် ထိုင်ပြီး တခွံ့ခွံ့ငိုနေသော ငွေလရောင်ကို

ကြည့်ပြီး မိုးစက် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကျုံ့လိုက်သည်။

“ဘာလဲဟ ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဘာလို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုနေ ပါလိမ့်”

အိမ်ရှေ့သံပန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခြံရှေ့သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။

ငွေလရောင်က တခွံ့ခွံ့နှင့် ငိုကောင်းဆဲ။

“ဟေ့ ကောင်းမလေး ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ မရှက်ဘူးလား”

မိုးစက်အမေးကြောင့် မျက်ရည်တွေသုတ်နေရင်းမှ မော့ကြည့်

တာ

“မငိုလို့ရမလား အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ငွေလှူ ပျက်ပြီရှင် ပျက်ပြီ”

“ဟင် ငွေလ ငွေလဆိုတာ ဘာလဲ”

“ငွေလဆိုတာ သူများပေါ့လို့ သူများဘဝ ပျက်ပြီ”

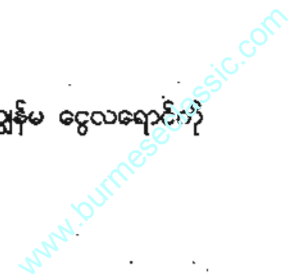
“အဲဒါများ ကိုယ့်ဘဝပျက်တာမှမဟုတ်တာကွာ”

“ဟမ် ကိုယ့်ဘဝပျက်တာပေါ့လို့”

“မင်းပြောတော့ သူများဆို”

“အင်းလဲ သူများဆိုတာ ဟော့ဒီ ကျွန်မ ငွေလရောင်ကို

ဖြော့တာပေါ့”

“ကြော် မင်းနာမည်က ငွေလရောင်လား”

“အင်း”

ကလေးတစ်ယောက်လို တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး အင်းဟုဆိုကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို မင်းကို ဘယ်သူက ဖော်ကားလိုက်လို့လဲ”

“အမ် ဘာကိုလဲ”

“မင်းကို ဘယ်ကောင်ဖော်ကားလိုက်လို့လဲ”

“အို ဘယ်သူက ဖော်ကားလိုက်ရမှာလဲလို့ သူများသမီးပျိုကို”

“နို့ သိဘူးလေ မင်းပဲ ဘဝပျက်ပြီလို့ အော်နေပြီးတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ အိမ်ဖော် လေးလုပ်ရအောင် အရိုးသောင်းနဲ့ရန်ကုန်လိုက်လာပါတယ်။ ခုတော့ အရိုးသောင်းနဲ့ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ လူကွဲသွားတယ်။ ခုတော့ ငွေလ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိဘူး။ လိုက်ရှာတာလည်း တစ်နေ့ကုန် နေပြီ။ အရိုးသောင်း အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ဘူး”

“ဒါဆို လူပျောက်တိုင်လိုက်လေ”

“ဘယ်လို တိုင်ရမှာလဲ”

“ရဲစခန်းကို”

ငွေလရောင် လန့်သွားသည်။ ရဲမြင်ရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်တတ်တဲ့သူမို့ အရိုးသောင်း ပျောက်တာနဲ့ ရဲစခန်းကို ဘယ်လို တိုင်ရဲမလဲ။

“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒီ အရိုးသောင်းဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးတတ်ပုံနဲ့ စခန်းမှာတိုင်ရမှာ၊ ဒါမှ စခန်းက ပိုင်းရှာပေးမှာပေါ့”

“အို ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ငွေလ မတိုင်ရဲပါဘူး။ နောက်ပြီး အရိုးသောင်းတတ်ပုံလည်း ငွေလမှာ ဘယ်မှာလာရှိမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းအိမ်မင်းပြန်လေ”

“ဟိုးအဝေးကြီးမှာ အိမ်က နောက်ပြီး ရန်ကုန်တက်လာမယ်ဆို ပြီး အဲဒီတဲအိမ်လေးကို အဘိုးထူးနေဖို့ ပေးခဲ့တယ်”

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လောကဓံကို ခံစားနေရရှာသော ငွေလ ကို မိုးစက် သနားသွားပြီး အပူတို့ကပါ ရင်ထဲကို ကူးစက်လာသည်။

ရုတ်တရက် ငွေလရောင် ဗိုက်ထဲမှ တပျိုအော်မြည်လာသည်။ ထိုအသံက ကျယ်လောင်လာ၍ မိုးစက် ကြားသွားကာ စိတ်မကောင်း ပိုဖြစ်သွားရသည်။

ငွေလ အရှက်ပြေရယ်ရင်း

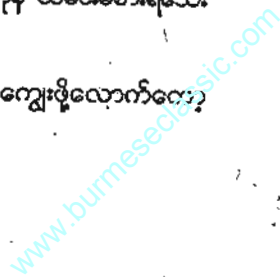
“အဟင်း”

“မင်း ဗိုက်ဆာနေတာလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ငွေလ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် ထမင်းမစားရသေးဘူး”

“ကဲ လာ လာ ငါ မင်းကို ထမင်းကျွေးဖို့လောက်တော့ အကူအညီပေးနိုင်တယ်”

“ရှင် တ တကယ်ကျွေးမှာလားဟင်”

“လာပါ ကျွေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ငွေလ ဗိုက်အရမ်းဆာနေတာ”

ငွေလ မျက်နှာလေး သောကတို့ အနည်းငယ် ဖျော့သွားကာ ဗိုက်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လိုက်ဝင်သွားလိုက်သည်။

အခန်း (၈)

“ဟင် သား သူက ဘယ်သူလဲ”

“စောစောက အိမ်ရှေ့မှာ ငိုနေတဲ့ မိန်းကလေးလေ”

ဒေါ်မိုးဖြူ ငွေလကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ပြီး

“မင်းက တို့အိမ်ရှေ့မှာ ဘာလို့ အော်ငိုနေရတာလဲ”

ဒေါ်မိုးဖြူ အမေးကြောင့် ငွေလ အားငယ်စိုးရွံ့ကာ မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်ကြည့်ပြီး

“ငွေလက နယ်ကလာတာပါ၊ ငွေလကို ရန်ကုန်ခေါ်လာတဲ့ အနီးသောင်းနဲ့ လူကွဲပြီး ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ မေမေအသိတွေထဲမှာ အိမ်အကူလိုတဲ့ သူလေးများ မရှိဘူးလား”

သူများအတွက်ဆို အမြဲစားပေး စဉ်းစားတတ်သော နှစ်ကို ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ရန်ကောဟူသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“အဲဒီတော့”

“ရှိရင် သူ့ကို အဲဒီမှာ ပြောပေးလိုက်ပါလား မေမေ”

“မရှိပါဘူး သားရယ်”

“ခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ ခိုက်တအားဆာနေပုံရတယ် သားတို့ သူ့ကိုမနက်စာ ထမင်းကျွေးရအောင်”

ဆာလောင်နေသူကို ထမင်းတစ်နပ်စာလောက်ကျွေးဖို့အတွက် တော့ ဒေါ်မိုးဖြူ မတွန့်တိုပါ။

“အေး ကျွေးလေ သား လာ ကလေးမ ထိုင်”

ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းကို ပန်းကန်တစ်ချပ်ထဲထည့်ပြီး ငွေလ ရောင် ထိုင်လိုက်သော ခုံရွှေချပေးလိုက်သည်။

“ထည့်စားနေ ဘာမှအားမနာနဲ့ အဝသာစားပါ”

စိုးရွံ့နေသော ငွေလရောင်ကို အားမနာစေရန် ပြောပြီး ပန်းကန်ထဲသို့ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းတစ်ကောင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အို ငွေလကို အဲဒါမကျွေးလည်း ရပါတယ်ရှင် ငွေလ ထမင်း နဲ့ပေါ့ရည်ရှိရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟင်းအကောင်းတွေ မစားတတ်လို့ပါ”

မည်မျှ ဆင်းရဲနံ့ချာခဲ့သလဲမသိ။ ဟင်းထည့်ပေးတာတော့ စားရမှာ မခံမရဲ ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဘာမှအားမနာပါနဲ့ ငါတို့ဒီမိက ငပိမှမစားတာ၊ ဒီဟင်းတွေ

နဲ့ပဲ စားလိုက်ပါ”

ငွေလ အားနာလွန်း၍ ထမင်းပင် ဘယ်လိုမျိုးချရမှန်းမသိတော့။

“ငွေလကို အစစအရာရာ ကူညီပေးတဲ့အတွက် ဒီကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူး အစ်ကို”

“မလိုပါဘူး ငါက ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့အစ်မပန်းဆိုင်မှာ အလုပ်ခန့် ရှင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ နေဖို့စားဖို့တာဝန်ကိုတော့ ငါ့အစ်မက စီစဉ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့သူငယ်ချင်း ဘုရားဖူးထွက်တဲ့ ဆယ်ရက်လောက် တော့ မင်း ဒီမှာနေခွင့်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို ဘယ်လိုပဲနေရ နေရ ငွေလ ဖြစ်အောင် နေတတ်ပါတယ်၊ ငွေလ အိမ်အကူအလုပ် လုပ်ရင်တော့ အဆင်ပြေသွား ပါပြီ”

“ငါလည်း ကူရှာပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

သောကအချို့ ပြောပျောက်အောင် ကူညီပေးမပေးသူ အစ်ကိုကို စိတ်ထဲက ကျေးဇူးအနန္တပါ။

“ဟာ နေဦး ငါ ခုမှ သတိရတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မင်းအလုပ်အတွက် စဉ်းစားမိတယ်” ငွေလ မျက်နှာဝင်းလဲ့သွားသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်လား အစ်ကို”

“ငါ့ကို အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က အိမ်အကူလိုတယ်လို့ပြောဖူးတယ်၊ ငါ့ အဲဒီမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်မယ်”

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ထပ်သန်းလာပြီမို့ ငွေလ ပျော်သွားသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကျောတစ်ခင်းစာရမယ့် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကိုပဲရရ၊ ငွေလ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်မှာပါ။

အခန်း (၉)

“ဟယ် မောင်လေး မမဆီလာလည်တာလား”

နွေနေ့လယ်ခင်း နေပူကြူကြူအောက်မှာ ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ရောက်ရှိလာသော မိုးစက်ကြောင့် ဘွင်းဘွင်း ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားသည်။

“ဟိုတစ်ခါ အစ်မကြီး အိမ်အကူလိုတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတော့ ခုရော လိုသေးလားလို့ လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်မေးတာပါ”

“လိုတာပေါ့ မောင်လေးရဲ့၊ ခုထိကို ရှာလို့မရသေးဘူး၊ ဘာလဲ မောင်လေးမှာ လုပ်မယ့်လူရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲလေးတစ်ယောက် နယ်ကတက်လာပြီး အလုပ်ရှာမရသေးလို့ အစ်မကြီး အဲ မမတို့အိမ်မှာ များ လိုသေးလားလို့ပါ အကယ်၍ လိုမယ်ဆိုရင် မမတို့ခေါ်သုံးလို့ ရပါ တယ်”

“ဟယ် မောင်လေးရဲ့ညီမ ဟုတ်လား” အမလေး နုရေကြည်လို့
တာကွယ်၊ မောင်လေးတော့ ဒီလောက်ချောနေရင် မောင်လေးရဲ့ညီမ
ကလည်း ချောမှာပဲနော်၊ ဒါနဲ့ မမ လစာဘယ်လိုပေးရမလဲကွယ်”

“မမက ခေါ်မှာလား”

“ခေါ်မှာပေါ့ တခြားသူမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်မောင်ရဲ့ညီမလေးပဲ
ဆိုတော့ မမရဲ့ညီမလေးပေါ့”

ပေါ်တင်ကုန်းဆင်းပြီး ဆွေမျိုးအတင်းတော်နေသော ဘွင်းဘွင်း
ခြင်းဖို့ဆန္ဒ လုပ်မယ့်၊ မခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ရမှာပင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မောင်လေးရဲ့ညီမလေး ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အင်း လစာကတော့ အရင် မမပြောထားတဲ့ဈေးအတိုင်းပဲ
ပေးလိုက်ပေါ့၊ သူက တောသူတောင်သားဆိုတော့ အိမ်မှကိစ္စကတော့
နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိပါတယ်”

“ဟမ် အရင်ပြောထားတဲ့ဈေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အယ် မမပြောမိလိုက်လား”

“ပြောမိတယ်လေ”

ဘွင်းဘွင်း ကိုယ်ပြောထားတာ ကိုယ်မေ့နေသည်။ ဟန်လုပ်ပြီး
သားနေရတာ တကယ်တမ်း အိမ်ဖော်ငှားဖူးတာမဟုတ်။ အဲဒီတုန်းက
မှော်ဝင်နတ်သမီးပန်းဆိုင်ရှေ့မှာ ဒီကောင်လေးကိုတွေ့လိုတွေ့ငြား ညီမ
သွားလုပ်ကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဪ အေး ဒါ ဒါဆိုရင်လည်း ဒီဈေးနဲ့ပဲပေါ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့
ဘယ်တော့များ အလုပ်ဝင်မလဲ”

“သဘက်ခါလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခေါ်လာပါ့မယ်”

ချက်ချင်းကြီးဆိုလျှင် အိမ်အကူတန်ဖိုး လျော့သွားမည်စိုး၍
ဈေးကိုင်သည့်အနေဖြင့် တစ်ရက်ခြားချိန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ တကယ်ခေါ်လာနော်၊ မမ ဆက်ဆက်
ပျော်နေမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျိန်းသေ ခေါ်လာမှာပါ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်
ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျ”

“ဟယ် ပြန်တော့မလို့လား၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကော်ဖီ
ပူပူလေးသောက်သွားပါဦးလား”

“မသောက်တော့ပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးကို လက်ခံ
ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

“ဟယ် မဟုတ်တာ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ အားနာစရာလားကွယ်၊
ဒါပဲနော် မောင်လေးရဲ့ညီမကိုလည်း မမတို့ညီအစ်မလို သဘောထား
ဆက်ဆံမယ်ဆိုတာ ယုံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ပြောပြီး လှည့်အတွက်

“ဟယ် နေဦးလေ မင်းနာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးခဲ့ပါလား”
တစ်လက်စထဲ အခွင့်အရေးယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ငွေလရောင် လစာတစ်သိန်းတောင် ရမည့်အိမ်အကူအလုပ်ကို မပင်
မပန်းဘဲ လုပ်နိုင်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းရတော့မှာပင်။

“လစာတစ်သိန်း ဟုတ်လား ကိုမိုးစက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြစ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ ငွေလရောင်ဘဝမှာ မြင်တောင်မမြင်ဖူးခဲ့
တာ အမှန်ပါ။ အိမ်အကူလုပ်တာ လစာတစ်သိန်းရသတဲ့။ ငွေလ အိမ်
မက်များ မက်နေသလား။

ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်သဖြင့် ကိုယ့်လက်မောင်းသားကို ပြန်ပြီး
ဆိတ်ဆွဲကြည့်မိသည်။ စူးခနဲ နာကျင်မှုက အိမ်မက်မဟုတ်ကြောင်း
သက်သေပြရှာသည်။

“ကဲ ယုံပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ငွေလလေ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်လာ
လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့မိဘူး။ တစ်သိန်းဆိုတဲ့ငွေက ငွေလ
ရဲ့ဘဝကိုတောင် တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲလိုက်မလား မသိဘူးနော်၊ ရွာမှာ
ဆိုရင်လေ ငွေလ အလွန်ဆုံးရှာနိုင်မှ ထောင့်ဝါးရာပေါ့၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ
တစ်သိန်းဆိုတဲ့ငွေကို ကိုင်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး”

ရိုးသားစွာ ရင်ဖွင့်ပြောဆိုနေသော ငွေလကိုကြည့်ပြီး ကူညီပေး
၍ရသော ပီတိတို့က ရင်ထဲမှာစိမ့်အိမ်နေသည်။

ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီပေးရသည့် ပီတိက
ဘာနှင့်မှအစားထိုး၍မရ။

အခန်း (၁၀)

“ဘာရယ် အိမ်ဖော်ငှားမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့ကလည်း အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်အကုန် မခံနိုင်၊ ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ အိမ်အကူငှားမှကိုဖြစ်မှာ”

“ထင်းထင်း”

“ရှိန်”

မီးဖိုခန်းထဲမှ ရှင်းရှင်း ကျွေးအော်သည်။ အသံနှင့်သိပ်မကွာ လှပါ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“နင် ပန်းကန်မဆေးဘူးလား ဟမ် ဘေစင်ထဲမှာ ဆေးရမယ့် ပန်းကန်တွေ ပွနေတာပဲ ငါ ပြောပေါင်းများပြီ စားပြီးရင်ပုံထပ်မထားပါနဲ့ တစ်ခါထဲ ဆေးပါလို့”

“မမကြီးက အိမ်ဖော်တာမယ်ဆိုလို့ ထင်းထင်း မဆေးတာ”

ဒါနီကပြန်တတ်တယ်

“ဘာ အိမ်ဖော်က ဘယ်နေ့လာမယ်မှန်းမှ မသိတာ၊ ဒါကို စောင့်ပြီး မဆေးဘဲထားရင် စားထားတဲ့ပန်းကန်တွေကို လောက်တက် ကုန်မှာပေါ့”

သူချည်းပဲ ပန်းကန်ဆေးနေရသော ရှင်းရှင်း ကြာတော့ ပေါက်ကွဲလာသည်။ အမှန်ဆို အိမ်ဖော်ငှားမည်ဆိုတာ ခုမှ ထင်းထင်း သိတာဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်း ဆူနေ၍သာ ရော်လဲရောထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ ညီအစ်မ သုံးယောက်ရှိတယ်၊ ခုလို တစ်ယောက် အလုပ် တစ်ယောက်တွက်ကပ်နေလို့ဖြစ်မလား ဟမ်၊ စားဖို့ကျရင်တော့ အိမ်ဖော်လာမှပဲ စားတော့မယ်ဆိုပြီး အစာအိမ်ကိုသော့ခတ်ထားပါလား”

“သော့မှခတ်လို့မရတာ သော့ခတ်လို့ရရင် တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါ ထူတွေအလုပ်နားသလို အစာအိမ်ကိုလည်း တနင်္ဂနွေတစ်ရက် ပိတ်ခိုင်း ထိုက်မယ်”

“တစ်ရက်မဟုတ်ဘူး နင့်အစာအိမ်ကို တစ်ပတ်လုံးပိတ်ခိုင်းရ နား ဒါဆိုရင် ဆေးစရာပန်းကန်တွေလည်း ထွက်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မမလတ်နော် သူများကျတော့ပြောတယ်၊ မမလတ်ကျတော့ ဆရာ ဝတ်ပြီးတဲ့အဝတ်တွေကို မလျှော်ဘဲ ဒီအဝတ်ငါးထားတာ ဘယ် ထောက် ကြာနေပြီလဲ၊ တစ်လလောက်တောင်ရှိနေပြီလား မသိဘူး၊ လျှော်စက်ကလေးနဲ့လျှော်ရတာကို ပျင်းပြီးမလျှော်ဘဲနဲ့များ”

“ဒါ ငါ့ကိစ္စပဲ၊ နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ငါ့ဟာငါ တစ်လမလျှော်ဘဲထားရုံ”

ကောလို့ တစ်နှစ်ပဲထားထား”

“ရှင်းရှင်း အဲလိုတော့ ထားလို့မရဘူးလေ။ ညည်းလေးက ကိုယ့်အဝတ်ကျတော့ တစ်ခါဝတ် တစ်ခါမလျော်ဘူး လျော်တောင်းထဲမှာ နှစ်ဆွေးအောင် ထည့်ထားပြီး ဝတ်စရာမရှိတော့ ငါ့အဝတ်အစားတွေ ယူဝတ်တယ်။ ယုတ်စွအဆုံး အတွင်းခံတောင် နေရလို့လား။ ညည်းတို့ နှစ်ယောက် အတူတူပဲ ဘယ်သူမှ မိန်းမမသိကြဘူး။ ဒါကြောင့် ငါက အိမ်ဖော်ငှားတော့ အိမ်ဖော်စရိတ်မျှခံရမှာကို တွန့်ဆုတ်နေကြတယ်”

ဘွင်းဘွင်း ညီမနှစ်ယောက်ကို ဟောကစားလုပ်လိုက်သည်။

“တွန့်ဆုတ်မှာပေါ့ မမကြီးကရော ဘာထူးလို့လဲ။ လုပ်ငန်းက ရသမျှ အမြတ်အစွန်းတွေကို ညီမတွေ မပြဘူး။ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ် တယ်။ နှစ်လုံး သုံးလုံး တစ်လုံး အကုန်ဆော့တယ်။ ဒီကြားထဲ ဘယ်တုန်း ကမှ လှမလာတဲ့ရုပ်ကို ပြင်လိုက်တာကလည်း ကြည့်ဦးလေ။ အခြောက်မ နတ်ကတော်လို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြာဟောက်နေပြီ။ ဈေးဖိုးတစ်နှေ တစ်သောင်းစာရင်းပြုပြီး မိတ်ကပ်ဖိုး နှုတ်ခမ်းနီဖိုး၊ အဝတ်အစားဖိုး ကြောင့် စားရတာလည်း အူခြောက်နေပြီ”

ညီအစ်မ သုံးယောက် ငယ်ကျီးငယ်နာတွေ ဖော်ကုန်ပြီဆို အားလုံး၏မျက်နှာတွေက ရန်လိုပိုင်တွေပေါ်လာသည်။

“အောင်မာ ညည်းတို့က ဒီစကားမျိုး ပြောရအောင် မိဘ လက်ထပ်ပွား မိနီမတ်လေးကို ငါ့အစွမ်းအားနဲ့ငါ မပြုပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းနေခဲ့ရတာမဟုတ်လား”

“အဲလိုစကားမပြောနဲ့ ရှင်းရှင်းတို့ကရော ဒီဆိုင်မှာလုပ်အား မထည့်ရလို့လား။ မမကြီး ဦးစီးတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်းရှင်းတို့လည်း ဒီလုပ် ငန်းကို တိုးတက်အောင် ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းရတာပဲ။ ဆိုင်မှာတစ်ချိန်လုံး ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေကို ပြောရဆိုရတာ ရှင်းရှင်းတို့ပါ။ မမကြီးသာ ငါအချိန်မလင့်ခင် ရှာထားမှဆိုပြီး လင်ရှာထွက်ထွက်နေတာ ဟွန်း”

“ဘာ”

“အင့်ဟာ ငါ့ကိုများ ဒီစကားပြောဦး။ နင်တို့ကရော ငါ့လိုပဲ မဟုတ်လား။ လင်လိုချင်လို့ ရွစ်တက်နေတဲ့ဟာတွေ”

“ဘုန်း ဘုန်း”

“မမကြီး နင် လက်မပါနဲ့နော်”

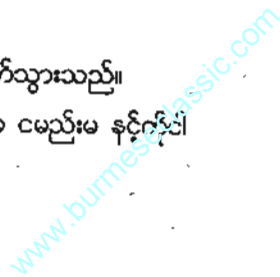
ဘွင်းဘွင်းက ရှင်းရှင်း ကျောပြင်ကို တဘုန်းဘုန်းထုသည်။ ရှင်းရှင်း ဘွင်းဘွင်းကို ပြန်၍တွန်းသည်။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ကိုယ်လုံးကြီးများ ကြမ်းပြင်ပေါ် အိခနဲ လဲကျသွားသည်။

“ဟင် မမကြီးကိုဘာလုပ်တာလဲ။ ရှင်းရှင်း နင်မိုက်ရိုင်းလဲ့ ချည်လား ကဲဟာ”

ထင်းထင်းကလည်း အစ်မအကြီးဆုံးကို ပြန်ခံလုပ်သော ရှင်းရှင်းကို အကျီဆွဲဆောင်၏။

ရှင်းရှင်းအကျီလက်မောင်း ဗျီခနဲ ပြုထွက်သွားသည်။

“အောင်မာ နင်က ငါ့ကိုဆွဲတယ် ငဝိန်မ ငမည်းမ နင့်ကိုးငါ ဆုပ်မယ် အင့် အွန့် ဟာ”

၄၆

နတ်သမီး

“ဘုန်း ဘုန်း”

“အောင်မလေး ကိုက်တယ် ကောင်မ အယုတ်တမာမ လင်တရဗမ”

“ဟဲ့ ငါက မရွေးဘူး နင်သာ ရွေးတာ၊ ခရမ်းသီးမရဲ့”

ညီအစ်မသုံးယောက် ကြမ်းခင်းမှာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကာ ငယ်ကျွန်းငယ်နာတွေ ဖော်ကုန်ကြတော့၏။

“တင်းတောင် တင်းတောင်”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါး ဘဲလံသံ ထွက်ပေါ်လာသည်မို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရာမှ အရှိန်သတ်လိုက်ကြပြီး

“ဟွန်း ကောင်မ တွေ့မယ် အခု လူလာနေလို့ ပြန်ရင်တွေ့မယ်”

ပွဲယောင်းနေသော ဆံပင် ဖုန်ဖုန်ဖြစ်နေကြသော အကိုအဝတ် အစားတွေ မျက်နှာမှာ ကုတ်ခြစ်ရာတွေ ဗရမ္မနှင့် ညီအစ်မသုံးယောက် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် အပြိုင်ထွက်လာကြသည်။

ဘွင်းဘွင်းက အရင်ဆုံး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၁)

မိုးစက်နှင့်ငွေလရောင် လူခေါ်ဘဲလံတီးပြီး အခန်းဝတွင် ရပ်နေကြရာမှ တံခါးချပ်ပွင့်လာပြီး ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာကြသော စုတ်ဖွားညီအစ်မသုံးယောက်ကြောင့် အံ့သြကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ခြစ်သွားသည်။

အားလုံးအိပ်စံတွေက နပန်းပွဲကများ ထွက်လာကြသလားမသိ။ နီစံတွေက နပန်းသမားတွေလို မိုက်ကန်းကန်း။

မိုးစက်ကိုမြင်သည်နှင့် တင်းနေသော မျက်နှာကြောတွေ ပြေအညှာသွားသော လေပူပေါင်းတစ်လုံးလို ရှူးခနဲ လျော့သွားသည်။

“မောင်လေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမတို့အတွက် ကျွန်တော့်ညီမကို လာပို့တာပါ”

“ဪ အေး လာ ဝင် ဝင်ပါကွယ်”

www.burmeseclassic.com

မိုးစက်နောက်မှ အဝတ်ထုပ်လေးကို ပိုက်ပြီး မသုံးမချင်ဘဲနေသော ငွေလရောင်ကို ညီအစ်မသုံးယောက် ပြုံးပြနေအောင် ကြည့်လိုက်ကြ သည်။

ရှစ်ကလေးက တင့်တယ်လှသော မိန်းကလေးက မိုးစက် ညီမလေးဆို၍ မယုံနိုင်စရာမရှိ။ သူတို့စိတ်ထဲ မိုးစက်နှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ကြပုံဖြင့်

“ကလေးမလေးက ရှစ်ကလေးတော့ ချောသား”

“သူက တစ်ခါမှ ဒီအလုပ်မလုပ်ဖူးပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ် လုပ်ချင်လို့သာ တက်လာတာလေ။ ပညာကလည်း မတတ်တော့ အိမ် အကူအလုပ်ပဲ အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ပါ”

ငွေလရောင်ကို နှိမ့်ချဆက်ဆံမည်စိုး၍ မောင်နှမဝမ်းကွဲပါဟု ညာလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးမလှံချင်။

“မမတို့အိမ်မှာ ညီအစ်မလို ဝိုင်းလုပ်ပိုင်းစားပုံစံမျိုးနေရမှာမို့ မောင်လေးရဲ့ညီမကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပါကွယ် နော် ညီမလေး မမတို့ကိုလေ ကိုယ့်အစ်မတွေလို သဘောထား ဟုတ်ပြီလား”

ပျားရည်ကန်ထဲ ဇောက်ထိုးကျသလို ချိုမြိန်နေသော ညီအစ်မ သုံးယောက်ကြည့်ပြီး မိုးစက်စိတ်ထဲ ရယ်ချင်နေသည်။

ပုံစံတွေက ညီအစ်မသုံးယောက် နပန်းပျားသတ်ထားကြလေ သလား။

ဆံပင်တွေ ဖြာလန်ကြနေပြီး မျက်နှာမှာလည်း ကုတ်ခြစ်ရာတွေ

အကိုပြဲထွက်ကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေကြပုံတွေက အရှူးထောင်ထဲမှ အရှူးမကြီး သုံးယောက်ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာကြသည့်နယ်။

ဒါ့အပြင် သူတို့အကြည့်တွေက ပြိတီတီနှင့် မိုးစက်ဆီမှမခွာ။

တကယ်တမ်း အနေကုန်ရသူက မိုးစက်ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အဖြစ်က ဘယ်သူနှင့်တူနေသလဲဆိုလျှင် ကျားသုံးကောင် ရှေ့ရောက်နေသည့် သမင်ပျိုမလေးသဖွယ် စုတ်ကပ် ပြန်ရှက်နေရသည့် အဖြစ်။

“ဒီမှာ လိမ်လိမ်မာမာ နေခဲ့နော် ငွေလ၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် အစ်ကို့ကို ဖုန်းဆက် အလုပ်ကိုမဆိုမကပ်နဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ပြီးမှ အနားယူ”

ညီမတစ်ယောက်လို အစ်ကိုတစ်ယောက်က မှာနေသည့်နယ် မိုးစက်၏ဆက်ဆံမှုတွေက နွေးထွေးနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ငွေလကြောင့် အစ်ကို မျက်နှာမပျက် စေရပါဘူး”

“အေးပါ ဒါဆိုရင် အစ်ကိုပြန်တော့မယ်”

ညီမလေးလို သဘောထားပြီး သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူရမည်မို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အစ်ကိုဟုပဲ နာမ်စားသုံးလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ခြံဝအထိ လိုက်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသော မိုးစက်ကျောပြင် ကို ငေးကြည့်ပြီး

“အစ်ကို”

ငွေလ ခေါ်သံကြောင့် မိုးစက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငွေလဆီကို လာဦးမှာလားဟင်”

မလာတော့မှာကို ပူပန်နေသောမျက်နှာဖြင့် မဝံ့မရဲလင်းမေးရာ
သည်။

ငွေလနှင့်အစ်ကို ဒီထပ်ကြိမ် နောက်ဆုံးအဖြစ် တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့်
အဆုံးမသတ်ချင်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ခုလို ခရီးသွားဟန်လွဲတွေ့ပြီး
ပြီးဆုံးသွားမည့်အခြေအနေမျိုးကို ငွေလ ကြောက်သည်။

အားကိုးအားထားပြုသူတစ်ယောက်အနေနှင့် အမြဲမဟုတ်လျှင်
တောင် မကြာခဏတော့ တွေ့ချင်သည်။

တခြား ဘာစိတ်မှတော့ မဟုတ်ပါ။ ကူညီပေးသော ကျေးဇူးရှင်
ကို ဒီအတိုင်း အဆက်မပြတ်ချင်သောဆန္ဒက ရင်ထဲမှာ ခိုင်မာချင်နေ
တာကြောင့်ပါ။

“မကြာ မကြာ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“တကယ်နော် အစ်ကို ငွေလ အစ်ကို့ကို ကိုယ့်ရဲ့အစ်ကိုတစ်
ယောက်လို အားကိုးခင်တွယ်ပါရစေ”

တောင်းဆိုမှုဆန်သော ငွေလစကားကြောင့် မိုးစက် ခပ်နွေး
နွေး ပြုံးလိုက်ပြီး ငွေလနားသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ငွေလ ခေါင်းမှဆစ်စတို့ကို ကရုဏာဖြင့် သပ်တင်ပေးလိုက်ပြီး
“စိတ်ချပါ ငွေလရောင် ငါ မင်းကို အမြဲကူညီနေမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကို”

နွေးထွေးဖြူစင်သောအပြုံးတွေကို အပြစ်ကင်းကင်း ဖလှယ်
လိုက်ကြပြီး ငွေလရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ထဲ”

ဘွင်းဘွင်း စိတ်သိပ်မရှည်။

“ဟိုလေ ငွေလ အလွတ်မရဘူး မမကြီး”

“ဟွန်း ကိုယ့်အစ်ကို ဖုန်းနံပါတ်တောင် အလွတ်မရဘူးတဲ့ ညှစ်လိုက်တာ”

အားမလိုအားမရ အပြစ်တင်စကားဆိုသည်။

“ဘာကိစ္စလဲဟင် မမကြီး”

“ဪ မနက်ဖြန်ကို အိမ်မှာတစ်ခုခုလုပ်စားရင် ကောင်းလားလို့ ဒါကြောင့် ညည်းလေးအစ်ကိုကို လှမ်းခေါ်မလို့”

မိုးစက်ကို တွေ့ချင်၍ တွင်းဘွင်း အကြောင်းရှာသည်ဆိုတာ ငွေလရောင် မိပ်မိပါသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း အဒေါ်နှင့်တူအရွယ်လောက်မို့ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်ဟု တွေးကာ ရယ်ချင်နေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့လည်း ရပါတယ်လေ၊ ငါပဲ ဆိုင်ကို သွားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး ဒါနဲ့ ဒီကြက်သွန်တွေကို ထောင်းလိုက်တော့ မယ်နော်”

“အေး ချစ်လိုက် ချစ်လိုက်”

“ရှင် ဘာချစ်ရမှာလဲ မမကြီး”

မိုးစက်အကြောင်းတွေးနေတဲ့ စကားလုံးတွေလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဪ ဟီး ဟီး ထောင်းလိုက်လို့ပြောတာပေး၊ အာရုံထဲကို

အခန်း (၁၂)

“ငွေလရောင်”

“ရှင် မမကြီး”

ဘွင်းဘွင်း၏အသံကြောင့် ကြက်သွန်ခွာရင်း မျက်လုံးဖွန်နေသော ငွေလရောင် လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ပြီး ထူးလိုက်သည်။

“ညည်းလေး အစ်ကို ဖုန်းနံပါတ်ကို သိလား”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် ငွေလ ကြောင်သွားသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို ငွေလ မသိပါ။ အစ်ကို့ဆီက တောင်းလိုက်ဖို့ လုံးဝမေ့သွားသည်။ မမကြီးမေးတော့မှ အစ်ကို့ကို ဆက်သွယ်နိုင်သည့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ငွေလ ယူထားလိုက်ရမှာဟု စဉ်းစားမိပြီး ကိုယ့်ညှစ်ကွက်ကို ကိုယ်ဖြန် ဒေါသထွက်မိ၏။

“ဪ ဖုန်းနံပါတ်မေးတာ ဘာဖြစ်လို့ အသံမထွက်တော့တာ

အချစ်က တိုးဝင်လာလို့ ချစ်လိုက်လို့ ပြောလိုက်မိတာ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ထောင်းလိုက်တော့မယ်”

ငွေလ ငရုတ်သီးထောင်းပြီးသားတွေကို ငရုတ်ဆုံထဲမှ ဇွန်းဖြင့် ကလော်လိုက်ပြီး ခွာပြီးသား ကြက်သွန်တို့ကို ထည့်၍ထောင်းလိုက်သည်။

“ငွေလရေ”

“ရှင် မမလတ်”

“ငါ့ဆံပင် ဆေးဆိုးချင်လို့ လာကူစမ်းပါဦးဟယ်”

ကြားဖြတ်ဝင်နိုင်သော ရှင်းရှင်းကြောင့် ကြက်သွန်ထောင်းနေသော ငွေလရောင် ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ဒီမှာ ဟင်းချက်အနုတယ်လေ၊ ဆိုးဆေး ဘယ်လိုကိုင်မလဲ”

“ဟင်းကံ ဘယ်အချိန်ချက်ချက် ချက်လို့ရတယ်၊ ရှင်းရှင်းက အပြင်သွားစရာရှိတယ်”

“သွားစရာရှိရင် ဒီအတိုင်းသွား”

“မမကြီးနော် ဆံပင်ဖြူတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေတာ ရှင်းရှင်းက အပြင်ဘယ်လိုထွက်မလဲလို့ လာ ငွေလ ဘယ်လောက်မှ မကြာဘူး ငါးမိနစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလတ်”

ငွေလ မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ငွေလ လိုက်မသွားနဲ့ ငါတစ်ယောက်ထဲ ဟင်းမချက်နိုင်ဘူး”

“ကျွတ် မမကြီးတို့ကတော့ ညစ်ပြီဟယ်”

“ငွေလရေ”

“ရှန်”

“လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်”

“ငါ့ကို ဖုန်းငွေဖြည့်ကဒ် သွားဝယ်ပေးစမ်း”

“ထင်းထင်း ဒီမှာ ငွေလကို ဆံပင်ဆေးဆိုးခိုင်းမလို့”

“ဟာ ပြန်လာမှဆိုးပေးလိုက် ရော ငွေလ တစ်သောင်းတန်

ဦးအက်အမ် နော်”

“ဟုတ်”

“ဟဲ့ ငွေလ မသွားရဘူး ဟင်းချက်ပြီးမှသွား”

“ဟင်းက နောက်မှချက် ဖုန်းကဒ်အရင်သွားဝယ်”

“မဝယ်နဲ့ ဆံပင်အရင်ဆေးဆိုးပေး လာ ငွေလ ဒီနေ့မှဆေး

ဆိုးရင် ငါ မနက်ဖြန် သွားစရာရှိတာ သွားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လာ ငါ့အခန်းထဲလိုက်နဲ့”

ငွေလ လက်ကို ရှင်းရှင်းကတစ်ဖက် ထင်းထင်းကတစ်ဖက်

ဆွဲနေကြသဖြင့် ငွေလ ကိုယ်လေးက ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက် ဒီဘက်ယိမ်း ထိုက်နှင့် ဘယ်သူခိုင်းတာ အရင်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။

“ငွေလ လိုက်မသွားနဲ့ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

ညီအစ်မ သုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်မျိုးဆီ ခိုင်းနေ၍ ငွေလ

ဆယ်သူ့အလုပ်ကို အရင်လုပ်ရမှာလဲ။

“မမကြီး မညစ်နဲ့နော်”

“ငါက ညစ်တာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့က အလုပ်မဟုတ်တာ ချက်ချိန်ပြုတ်ချိန်ကြီး အလုပ်ပြင်စရာလား ဟင်”

“မမကြီးက ဆံပင်ဆိုးပြီးလို့ကိုး”

“အဲဒါတွေက အရေးကြီးကြသလား။ ဆိုင်အတွက် အလှကုန်တွေ မှာဖို့ ဖုန်းဘောကုန်နေပါဝံ့ဟယ်ဆို”

“ဒါဆို ကိုယ့်ဟာကို ထွက်ဝယ်”

“ဝယ်ဘူး ငွေလ ရှိနေတာပဲ ဝယ်ပေးရမယ့်တာဝန်က ငွေလတာဝန်ပဲ”

“ဟဲ့ သူ့မှာ လက်နှစ်ဖက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်ပဲ ရှိတာ”

ညီအစ်မသုံးယောက် ပျံ့ကျဈေးတန်းက ဈေးသည်တွေလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်တွေဖြစ်နေကြသည်။

ကြားထဲက စိတ်ညစ်ရသူက ငွေလ။

ထိုပြဿနာသည် တစ်နေ့တည်း ပြဿနာမဟုတ်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့နေရသည့်ပြဿနာ။

သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်ကြားထဲမှာ စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်း

ဖြစ်ကာ ဒေါင်ချာဆိုင်းအောင် မနားမနေလှပဲရသူက ငွေလရယ်ပါ။

အခန်း (၁၃)

“မိုး မိုးရေ”

စတိုးဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခေါ်သောအသံကြောင့် မိုးစက် ကိုယ့်ကို ခေါ်နေသလားဟူသော အထင်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လှည့်မကြည့်၍လည်း ရမှမရတာ။ မိုးဆိုတဲ့နာမည်ကို ခေါ်နေတာ အသက်ထွက်မတတ်။

“ဪ မမပါလား”

“အမလေး ချစ်မောင်လေးရယ် မမက ထင်လို့ထွက်ကြည့်တာ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့မောင် ဖြစ်နေတာပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ဪ ဒါနဲ့ ငွေလရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒီမိန်းမကြီးတွေကိုတွေ့တာနှင့် အရင်ဆုံး သတိရမိတာ ငွေလကိုပါ။ အပျိုကြီးတွေဆိုတော့ ဖိစာကြောင်သည်အပြင် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ပါ

နည်းတတ်ကြ၍ ငွေလရောင်လေး အဆင်မပြေပါ့မလား။

“ပြေပါတယ် ငွေလလေးက အရမ်းအကင်းပါးလိမ္မာရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီခပ်မူကိစ္စတွေအားလုံးကိုလည်း အရမ်းနိုင်နင်းတာ၊ ချစ်မောင်လေးရဲ့ညီမလေးဆိုတော့ မမရဲ့ညီမပေါ့”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဆိုင်ထဲဝင်ပါဦး မောင်လေးရဲ့”

“မဝင်တော့ပါဘူး မမ”

“ဟယ် ကြည့် စိမ်းကားတယ် ကြည့်စမ်း မရဘူး ဝင်ရမှာပဲ လာ”

မိုးစက် လက်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်ပြီး စတိုးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည် မိုး မိုးစက် ဘယ်လိုမှ ငြင်း၍မရတော့။ သူ့လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်နေသည့် မြင်ကွင်းကို ဆိုင်ထဲမှ အရောင်းစာရေးမလေးတွေကြည့်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရယ်နေကြသည်။

“ကဲ ထိုင် ဘာစားမလဲ ဘာသောက်မလဲ”

“ဟာ နေပါစေ မစားတော့ပါဘူး မမ”

“ဟယ် မမက တစ်ခုခုကျွေးရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်ကွယ်” ကောင်တာမှ ပန်ကာကိုဖွင့်လိုက်ပြီး နူးပေါ်မှာ သီးနေသော

ရွှေးစတို့ကို တစ်ရှူးဖြင့် တို့သုတ်လိုက်ပြီး

“မိသင်းရေ မိသင်း”

“ရှင်”

“ရေခဲသေတ္တာထဲက ကိုလာဘူး ထုတ်ခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလှကုန်ကောင်တာမှ ကောင်မလေး အတွင်းခန်းထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ ရှင်းရှင်းမျက်နှာမှာ မိုးစက်နှင့် ခုလို တရင်းတနီး နေရုံကြောင့် တော်တော်လေး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေဟန် လိုတာထက်ပို၍ ပြုံးပြီးနေသည်။

“အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လား ချစ်မောင်”

လူကိုခေါ်ပုံက ချစ်မောင်တဲ့။ နားထောင်ရတာကျောထဲ စိမ့်ချင်စရာတောင် ကောင်းသေးတော့မိ။

“အဆင်ပြေပါတယ် မမ”

“မပြေရင်ပြောနော် ဟောဒီ မမတို့ပိုင်တဲ့ စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ မန်နေဂျာရာထူးပေးပြီး အလုပ်ခန့်လို့ရတယ် သိလား၊ အချိန်မရွေး လာခွဲနော်”

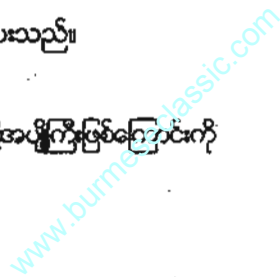
ကောင်မလေး ကိုကာကိုလာဘူးကို ဗန်းသေးသေးလေးဖြင့် ထည့်လာပြီး မိုးစက်ရှေ့သို့ လာချပေးသည်။

“သောက်နော် မောင်လေး”

သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုလာဘူးကို ဖောက်ပေးသည်။

“မမတို့က အဖို့ကြီးတွေကွယ်”

ဘာမှမဆိုင် ကောက်ကာငင်ကာ သူတို့အဖို့ကြီးဖြစ်ကြောင်းကို ကြော်ငြာဝင်သည်။

တစ်ခါတလေ ယောက်ျားသားမရှိတော့လည်း ရှေ့ဆက်
လျှောက်ရမယ့်အနာဂတ်ခရီးမှာ အားငယ်စိတ်ဝင်မိတယ်ကွယ်”

စကားခေါ်နေသော ရှင်းရှင်းစကားကြောင့် မိုးစက် အလိုက်
အထိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေါ့ မမရယ်”

“ဟယ် အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ အမြင်မှာသာ လွယ်ကူတာ
ကွယ်၊ တကယ်တမ်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ပါဖို့ကျတော့ ခက်တယ်လေ၊
အချစ်မပါဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင်လေ အောက်ခြေမခိုင်တဲ့ ကန်ထရိုက်
တွေလို ပြိုကျဖို့က သေချာနေပြီလေ”

“အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကလိုက်ရှာစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်မှာသာ
အချစ်ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမယ့် ကံကြမ္မာပါလာရင် အချစ်က ကိုယ့်ဆီကို
သူ့အလိုလိုရောက်လာတာ မမရ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ကို တကူးတက လိုက်မရှာဘူး။
အချစ် ကျွန်တော့်ဆီလာမယ့်အချိန်ကိုပဲ စောင့်နေတာ”

အချစ်အကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသော မိုးစက်ကို
ကြည့်ပြီး ရှင်းရှင်း တစ်ဖက်သတ် ခံစားလာရသည်။ ဒါဆိုလျှင် သူက
ကိုယ့်ဆီကို ရောက်လာတာပဲ ကိုယ်က တကူးတက ရှာနေတာမဟုတ်
တာ။

မိုးစက်၏စကားကို တစ်ဖက်သတ် အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေသော
ရှင်းရှင်း ရင်တွေတဒုန်းဒုန်း တခိုင်းခိုင်း အခုန်မြန်လာသည်။

မသေခင်လေးမှာ ဒီလို နုနုရွှေ လှတပတ တင့်တယ်ခန့်ညား
သော မိုးစက်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုလျှင် နှိသမျှ စည်းစိမ်အကုန်
ပုံအော့ပြီးကို ပေးပစ်ချင်ပါသည်။

“မောင်လေးမှာ ချစ်သူရှိလာဟင်”

ရင်ထဲမှာ အသိချင်ဆုံး အရာတစ်ခုကို မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ
ဒဲ့ပင် မေးချလိုက်သည်။

“ဟာ မရှိသေးပါဘူး”

“မောင်လေးရဲ့ချစ်သူကို ဘယ်လိုခံစားတွေနဲ့ ပြည့်စုံမှ ရွေးချယ်
မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲဟင်”

“အဓိကကတော့ အချစ်ပေါ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝလက်တွဲ
ဖော်က ရုပ်ချောဖို့ မချောဖို့အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ရိုးသားဖြူစင်ပြီး မိန်းမ
တို့မှာရှိသင့်လိုက်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေရှိနေပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
က သူ့ကိုရင်ခုန်တယ်ဆိုရင် ရွေးချယ်မှာပါ”

ဘုရားရေ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တော့ သန်းလာမိပြီ။ ရုပ်
ချောဖို့ မလိုဘူးတဲ့။

“ဒါ ဒါဆိုရင် မောင်လေး ရင်ခုန်ရတဲ့သူက အသက်ကြီးနေတဲ့
သူဖြစ်နေရင်ရော”

“အချစ်က အသက်အရွယ်နဲ့လည်း မဆိုင်လောက်ပါဘူး။ နှိုင်း
ခြားမှာဆိုရင် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်နဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်
ကျော် အသွားကြီးတွေ မင်္ဂလာဆောင်ကြသလို အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်

မိန်းကလေးနဲ့ အသက် ရဝကျော် အဘိုးကြီးတွေ အိမ်ထောင်ပြုနေကြတာပဲ။ အမိကက ရင်ဘတ်ထဲက လာတဲ့ ချစ်ခင်စုံမက်မြတ်နိုးမှုကသာ သူတို့ရဲ့အနာဂတ်တွေကို အင်အားအဖြစ် ပုံစံသွင်းလျှောက်လှမ်းကြရမှာပါ။”

“ဟယ် ဒါဆိုရင် မမ အသက်က သုံးဆယ်ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ မမရဲ့ဖွားစာရှင်က ကိုယ်မသိဘဲ ကိုယ့်ရှေ့ရောက်ချင် ရောက်နေမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ မမရာ”

အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဒီနေ့ မိုးစက်နှင့်တွေ့ခြင်းသည် နောင်တစ်ချိန်မှာ ဆုံဆည်းပေါင်းသင်းဖို့အတွက် ပထမဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်လာဖို့ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးသုံးပြီး သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခွင့်ရှိတာပဲ။ ဒါဟာ ဥပဒေနှင့်လွတ်ကင်းသည့် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ။

ဟုတ်တယ် မိုးစက်နှင့်နီးစပ်ဖို့အတွက် ရှင်းရှင်း နည်းလမ်းတွေသုံးပြီး ကြိုးစားမယ်။

အခန်း (၁၄)

“ဟယ် ကံကော်တွေ ပွင့်နေပြီပဲ ကြည့်စမ်း ဒါကြောင့် ညက တည်းက ကံကော်နံ့သင်းနေပါတယ်လို့”

ခြံဝန်းရှိ ကံကော်ပင်မှ ကံကော်ပွင့်တွေကိုကြည့်ပြီး ထင်းထင်းပျော်သွားသည်။ ထိုအပျော်နှင့်အတူ ကံကော်ပွင့်မြင်လျှင် မရူးရမနေနိုင်သော မရိုးမရွစ်တိက အပင်ပေါ်တက်ပြီး စိတ်ကြိုက်ခူးဖို့ ထကြွ ပိုးထိုးလာသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အပင်ပေါ်တက်ပြီး မျောက်ရှုံးအောင် တော့တတ်သော ထင်းထင်း ဒီအသက်ဒီအရွယ်ထိ အပင်ပေါ်တက်ချင်တုန်း။ အပင်က သိပ်မမြင့်သဖြင့် အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှတစ်ဆင့် အပင်ပေါ်ကို ဆွေ့ခနဲတက်ပြီး ကံကော်ပွင့်တွေကို စိတ်ကြိုက် ခူးလိုက်သည်။

“အဟီး ပန်းခူးပြီးရင် ရေချိုးမယ်၊ ရေချိုးပြီးရင် ပန်းလေးတွေ

နဲ့ အလှချင်းပြိုင်မယ်”

ကိုယ့်ရုပ်မှ ကိုယ်အားမနာ။ ပန်းနှင့်များ အလှချင်းပြိုင်ဦးမည် ဟု ကြွေးကြော်နေသော ထင်းထင်းကို ကံကော်ပွင့်တွေသာ အသက်ရှိုက်ပျော် အပင်ပေါက် တွန်းချကန်ချကြမလား မယ်။

“ ၀ ၀ ၀ ၀ ”

“ အမလေး ဗုဒ္ဓေါ ”

ပျားအုံကြီးက နည်းမှမနည်းတာပဲ။ တစ်စီပျံနေသော ပျားအုံ တွေကိုကြည့်ပြီး ထင်းထင်း ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လောကမှာ ထင်းထင်းအကြောက်ဆုံး သတ္တဝါတွေက ပျားတွေ ပဲဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်တုန်းက ပျားအတုတ်ခံရ၍ ဆယ်ရက်လောက် အပြင်း ပျားဖူးသည်။

“ အောင်မလေး မမကြီး မမလတ် ကယ်ကြပါဦး ဒီမှာ ပျား တွေ ပျားတွေတော့ ”

တစ်စီ ပျံသန်းနေသော ပျားတွေကိုကြည့်ပြီး ထင်းထင်း ကုန်း အော်တော့သည်။

“ အစ်မ အစ်မ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ ဟင် မိုးစက် အမလေး ကယ် ကယ်ပါ ဟောဒီမှာ ထင်းထင်း ကို ပျား ပျား ”

“ အမလေး ”

“ အောင်မလေးဗျ ”

ထင်းထင်း ကံကော်ပင်ပေါ်မှ ကိုင်းကျိုးကျကာ ကံကော်ပင် အောက်တွင် ရောက်နေသော မိုးစက်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ အရှိန် ဖထိန်းနိုင်သော မိုးစက်လည်း ထင်းထင်းနှင့်လုံးရင်းထွေးရင်း လဲကျ ဝံ့တာသည်။

နာကျင်မှုတွေနှင့် မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အရေးပေါ်ရောက် ပြီဟု ထင်ထားသော အထင်တို့သည် နွေးထွေးလှိုက်ခိုသော အထိအတွေး နွေးနွေးနှင့် ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်သင်းနဲ့တို့ကြောင့် နာကျင်မှုဆိုတာ ဝေးစွာ။ နောက်ထပ်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်ပြီး ပြုတ်ကျလိုက်ချင်သေး သည်။

အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲနှင့် ထင်းထင်း လက်တွေက မိုးစက်ကို အသက်ရှူကျပ်မတတ် လွတ်မထွက်အောင် သိမ်းဖက်ထား လိုက်၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ရင်ခွင်မှာ ဖျော်နာအပ်ခွင့်ရအောင် နှုပ်ပေးသော ပျားလေးတွေကို ယနေ့မှစ၍ ထင်းထင်း မကြောက်တော့ပါ။

“ အား အစ် အစ်မ လွှတ် လွှတ်ပါဗျ ကျွန်တော် အသက်ရှူ ထွက်နေပြီ ”

မိုးစက်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ထင်းထင်း ကားယားကြီးခွလျက် တင်း ထွပ်စွာ ဖက်ထားသောမြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်မရှိ။ မဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းမျိုးကြီးမို့ မိုးစက် အတင်းတွန်းလွှတ်၏။

“ အောင်မလေး မိုးရယ် ငါ့မောင်ကယ်ပေလို့ နို့မို့ဆိုရင် ”

ထင်းထင်းလေး ထိပ်ကျိုးထိပ်ပဲ့ ဖြစ်ပြီတော့ ဟီး ဟီး ဟီး”

ထင်းထင်း ရယ်နိုင်သလောက် ဖိုးစက် မရယ်နိုင်ပါ။ နာသွား
သော ခါးကိုဖိနှိပ်ရင်း ပြေးကြိုးပေါ်မှ ကုန်းကုန်းကွကွ ထလိုက်သည်။

“လာ ဖိုး ထင်းထင်း တွဲမယ်လေး အိမ်ထဲရောက်ရင် အေး
လိမ်းပေးမယ်နော်”

“အေး ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ရ ရပါတယ်ဗျာ”

ရပါတယ်ဟု ဘယ်လောက်ပြောပြော ထင်းထင်း ဇွတ်အတင်းကို
တွဲသည်။

အခန်း (၁၅)

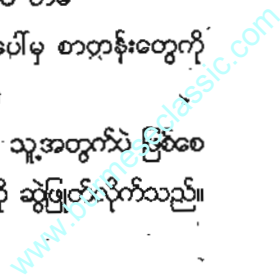
“ရင်ဘတ်ချင်း ပူးကပ်လိုက်သောအခါ ထွက်ပေါ်လာသော
တုန်ခါမှုနှုန်းတို့သည် စကြဝဠာကြီးထိသို့ ပျံနှံ့ပြီး ကြည့်နူးတိမ်းမှူးခြင်း
များ ပြည့်နှက်နေသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ပြန်လည်ပို့လွှတ်ပါစေသော်
ချစ်တယ် ဖိုးစက်ရယ်”

“အံမယ် အံမယ်”

“ခုတင် ခေါင်းရင်းမှာ စာကပ်ထားလို့ ဘာများလဲလို့လာကြည့်
ထား ငါ့ရင်ကို ဓားနဲ့ခွဲ ဆားပက်တဲ့ စာသားတွေပဲ ဟမ်”

နံရံမှာရေးပြီး ကပ်ထားသော စာရွက်ပေါ်မှ စာတန်းတွေကို
စစ်ပြီး ဘွင်းဘွင်း ဆွေဆွေခုန်လေတော့သည်။

ဖိုးစက်က ဘယ်သူ့အတွက်မှမဖြစ်စေရ။ သူ့အတွက်ပဲ ဖြစ်စေ
အည်ဟု စိတ်ထဲမှကြွေးကြော်ကာ နံရံမှစာတန်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

“တောက်”

“အချစ်အတွက်နဲ့ ညီအစ်မချင်း သတ်ချင်သတ်ရပါစေ မိုးစက် ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ မိုးစက်က ငါ့အတွက်လေ မိုးစက်နဲ့ငါနဲ့က အရင် ဆုံးရင်းနှီးခွင့်ရတာ”

ထင်းထင်း ရေချိုးပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးပြီး ကပ်ထားသော စာကို ဘွင်းဘွင်း ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ဒေါသတို့ အထွတ်အထိပ်ရောက်ကာ

“မမကြီး ဒါ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ မိုးစက်က ငါ့အတွက် နင်က ကြားထဲက ဖြတ်ခုတ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့”

“အို ဘာလဲ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ထင်းထင်းက ဘာမှ ဖြတ်မခုတ်ဘူး။ ဖြတ်ခုတ်တာက မမကြီး ကိုယ့်အသက်ကဖြင့် သွေးဆုံးစ ပြုနေပြီ ကိုယ်နဲ့မတန်မရာကို မှန်းစရာလား”

“ဟဲ့ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပဲ ငါနဲ့မတန်ဘူးပြောရအောင် နင်နဲ့ ရော တန်လို့လား”

“တန်တယ် တန်တယ် တန်လို့ ကံကြမ္မာက ရင်ဘတ်နှစ်ခုပေါ် ပူးတပ်အောင်လုပ်ပေးလိုက်လို့ မိုးစက်ကိုခွတောင်ပြီးပြီ။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ နိုင်ရတဲ့အရသာ ခုချိန်ထိ နွေးနေတုန်း။ သူ့အငွေ့အသက်တွေ ကိုယ်မှာ စွဲထင်နေလို့ ရေတောင်မချိုးဘူး။ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ဒီနေ့မှ ကိုယ်အနံ့ကိုယ် မခံနိုင်လို့ ချိုးရတာ”

ထင်းထင်း စကားကြောင့် ဘွင်းဘွင်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ ဘွင်းဘွင်းရယ်တော့ ထင်းထင်း မကျေမနပ် ဘုကြည့်ကြည့်ကာ

“ဘာရယ်တာလဲ မယုံဘူးလား”

“ယုံစရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ညည်းက ခွတယ် ဟုတ်လား။ ကလိထိုးပြီး ရယ်လိုက်ချင်သေး”

“ရယ်ပေါ့”

“ရယ်မှာ ရယ်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာမရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ် တက်ခွတယ်ဆိုပြီး လျှောက်ပြောတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ တကယ်တမ်း မိုးစက် စိတ်ဝင်စားနေတာ ငါ့ကို”

“ဘာ အဟစ် ဟစ် ဟစ် ခစ် ခစ် လို့ ရယ်လိုက်ချင်ပါရဲ့”

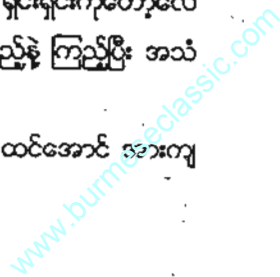
“ရယ်လေ ငါ တကယ်ပြောတာ ငါ့ကိုကြည့်ရင် သူ့မျက်လုံးထဲ တ အသည်းပုံတွေ ထွက်လာတယ်”

“အံ့မယ် ငြိမ်နားထောင်နေလို့ အဟုတ်မှတ်နေလား၊ မမကြီး ခုယ်”

ရှင်းရှင်း ရောက်လာသည်။

“မမကြီးက အသည်းပုံပုံထွက်လာတာ ရှင်းရှင်းကိုတော့လေ ခုယ်သူတစ်ယောက်ကို ကစ်ပေးခါနီးကြည့်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး အသံ ထိတ် ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ”

သူကလည်း မိုးစက်နှင့်ဘာဘာညာညာ ထင်အောင် အေးကျ ခံပြောသည်။

ထင်းထင်း အားရပါးရ ရယ်သည်။ ထင်းထင်းရယ်သံကြောင့်
ဘွင်းဘွင်းနှင့်ရှင်းရှင်း မျက်လုံးပြုံးကြည့်ကြသည်။

ထင်းထင်း ရယ်သံနောသောအသံဖြင့်ပင်

“နတ်တို့ကို အလောက်လေးကြည့်တာ စာဖွဲ့နေကြတယ်။ ဂန္ဓဝင်
တစ်လောက်ပါရဲ့၊ ငါကရော ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ ငါ့ကိုတော့လေ သူ့ရင်ခွင်
ထဲထည့်ပြီး ဖက်ထားလိုက်တာများ အမလေး ရင်ထဲမှာလေ သီဟိုဠ်
ဆယ်ကိုလိုစားလိုက်ရသလို အိမ်ခံသွားတာပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ကို လာနမ်းကြည့်
သူ့ကိုယ်သင်းနဲ့ ခုချိန်ထိ စွဲနေတုန်း”

“ဒါဆိုရင်တော့ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို လုရတော့မယ်ပုံစံပဲ”

ဘွင်းဘွင်း တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့် မမကြီးက ကိုယ်နဲ့သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျား
မျိုးကိုပဲ စိတ်ကူးပေါ့လို့”

“ဟဲ့ ထင်းထင်း ခွားအိုမြက်နကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွားအိုမ
ကလည်း မြက်နကြိုက်တယ်ဟဲ့၊ ဒီတော့ ကိုယ့်မှာအရည်အချင်းရှိသ
လောက်တော့ အချစ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် ဦးစက် ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်
ပြီး ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကိုယ့်တက်ပါအောင် သိမ်းသွင်းရတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ညီအစ်မချင်း အလျှော့ပေးလို့
ရပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုတော့ လုံးဝ အလျှော့မပေးနိုင်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်နည်း

ကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဦးစက်အချစ်ကို ရအောင် ကြိုးစားကြမယ်၊ နည်းလမ်းမမှန်
တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားရင်တော့ ညီအစ်မတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး၊
ဒီအိမ်ထဲမှာတင် စစ်ပွဲအကြီးကြီးဖြစ်သွားမယ်”

“စိန်လိုက်လေ ငါတို့ကလည်း ဒါမျိုးဆို ကြိုက်ပြီးသားပဲ၊ ငါတို့
ထဲက ဘယ်သူပဲရရ မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ကြိုးစားတဲ့အတွက် အလျှော့
ပေး လက်ခံရမယ်”

“ဒါပဲလေ”

“အိုကေ”

ညီအစ်မသုံးယောက် သဘောတူစွာ လက်ဝါးချင်း ခိုက်လိုက်
ကြသည်။

မရှိ။

“ငွေလရေ ဒီမှာ ငွေလအတွက် မမရဲ့လက်ဆောင်”
ထင်းထင်းပေးသော လက်ဆောင်တွေက ငွေလဘဝမှာ တစ်ခါ
မှ မရဖူးသည့် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး။

“မမထင်းထင်း ငွေလ အဲလောက်တန်ဖိုးကြီးတာကြီး မယူရဲ
ဘူး”

ငွေလ ငြင်းသည်။

“အို ယောက်မလေးရယ် ဘာကိုအားနာနေသလဲလို့ မမထင်း
ထင်းမှာလေ ဒီယောက်မလေးပဲ ရှိတာကို”

မိုးစက်၏ညီမထင်ပြီး ငွေလအပေါ် အရမ်းကောင်းနေသော
ညီအစ်မသုံးယောက်အပေါ်မှာ ငွေလ ဘာအခွင့်အရေးမှ မလိုချင်။

ငွေလ၏စိတ်က ဟိုငယ်စဉ်ကတည်းက အလကားယူလိုစိတ်
မရှိ။ ယူခဲ့မိလျှင်လည်း တန်ဖိုးညီမျှတာနှင့် ပြန်ပေးဆပ်တတ်ခဲ့သူ။

ယခုချိန်ထိလည်း တန်ဖိုးကြီးကြီးဆိုတာကိုလည်း မရခဲ့ဘူးပါ။
ထင်းထင်း သူ့စကားနှင့်သူ စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ကာ ငွေလကို

ပြုံးပြီး ပြုံးပြီး ကြည့်ပြီး

“တကယ်တော့လေ မိုးစက်နဲ့ မမထင်းထင်းနဲ့ နီးစပ်တော့မယ်
ထင်တယ် ငွေလရဲ့၊ ဒါကြောင့် မမထင်းထင်းက ယောက်မလို့ ကြိုရှင်
လုပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တာ ဟီး ဟီး ဟီး”

အခန်း (၁၆)

“ငွေလလေးရေ မမဆီ လာပါဦးကွယ်”

ခုတလော ငွေလကို ဟိုအရင်ရောက်ခါစကထက် ပိုပြီး ချီနီ
နေကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ မမကြီး”

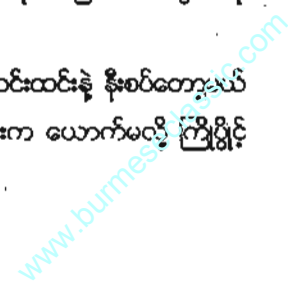
ငွေလကလည်း အပြစ်ဆိုတာ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မလုပ်မိအောင်
ကြိုးစားပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်ကြသည့် ညီအစ်မသုံးယောက်ကြား
အလိုက်အထိုက် နေသည်။

“မမကြီး ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ဪ မခိုင်းပါဘူး ညီမရယ် ဒီနေ့ မမကြီး ရှော့ပင်ထွက်ဖို့
ငွေလပါ လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ငွေလ အဖော်လိုက်ပေးပါမယ်”

သူဝယ်သမျှ အထုတ်လိုက်ဆွဲပုံပဲ မလိုက်ချင်ဘူးဟု ငြင်းပိုင်ခွင့်

သွားဖြူပြီး ရယ်ပြနေသော မမထင်းထင်းကို ငွေလကလည်း
စိတ်မလုံစွာ သွားလေးဖြူပြီး ရယ်ပြလိုက်သည်။

တကယ်ဆို ငွေလဟာ ကိုမိုးစက်၏ညီမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သိလျှင် ခုလိုကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ ထိုအမြော်အမြင်နှင့် ညီမပါဟု
ဇာတ်လမ်းတွင်လိုက်သည့် ကိုမိုးစက်၏စိတ်ကူးတွေက ငွေလအတွက်
အနေချောင်း အစားချောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှာ ကျေးဇူးအနန္တပါ ကိုမိုးစက်ရယ်။

“ဘာရယ် ရှင်းရှင်း နင်က ဖူးခက်ကိုသွားမလို ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

ဘွင်းဘွင်းနှင့်ထင်းထင်း မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ တစ်ခါ
တစ်ခါ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဘာရယ်ကြတာလဲလို့ ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ ငါပြော
တဲ့အံ့ထဲမှာ ရယ်စရာ လုံးဝမပါဘူး”

ရှင်းရှင်း သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းရွယ်လိုက်သည်။

“အေး အဲဒီရယ်စရာမပါတာကိုက ရယ်ချင်နေတာအေး ဘယ်
နှယ်အေ ညည်းက ဖူးခက်ကို အပန်းဖြေခရီးထွက်ရအောင် ခင်ဝဇီဝါ
တို့ ဝိုင်းလေးတို့လိုအရွယ်မျိုးလေးတွေမို့လား”

“ဖူးခက်ကိုသွားဖို့ အရွယ်ကန့်သတ်ချက်ရှိလို့လား အဓိပ္ပာယ်

မရှိ”

“ဒါပေမဲ့ ကဗျာမဆန်ဘူး”

“မလိုပါဘူး”

“ဒါဆို ထင်းထင်းတို့လည်း လိုက်မယ်”

“အို လိုက်မရှုပ်နဲ့”

“ဟင် ညည်းက ဘယ်သူနဲ့သွားမှာမို့လဲ”

ဘွင်းဘွင်းအမေးကို ရှင်းရှင်း မျက်နှာပင့်မော့လျက် ဂုဏ်ယူ

ဝင့်ကြွားစွာ

“မိုးစက်နဲ့”

“ဘာ”

“ဟဲ့ ပလုပ်တုတ် ဖြည်းဖြည်း ဘာ”

ဘာဟု အော်လိုက်သဖြင့် ထင်းထင်း လန့်သွားသည်။

“မသွားရဘူး”

“ညည်း ခြေလှမ်းတွေ ကြနေပါနော့”

“စိတ်နေတယ်လို့တောင် ထင်ထားတာ”

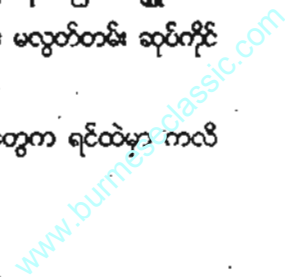
“ကိုယ်နဲ့တန်ရာကိုမှန်း နောက်ပြီး ကိုယ်က အပျိုလေး”

“အဲဒီအပျိုလေးက အသက်ထက်ချိုင့်ရောက်ပြီး အပျိုတက်

ဖြစ်နေပြီ အခွင့်အရေးကို ရတုန်း တက်ခွဲထားပြီး မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်
ထားမှ”

ဘွင်းဘွင်းနှင့်ထင်းထင်း မနာလိုစိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ ကလိ

တလိ။

“ဒါနဲ့ မိုးစက်ကိုရော ခေါ်ပြီးပြီလား”

“သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ဖူးခက်သွားမယ် ပြောတာ”

ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် လူ့ရှိန်အောင်တော့ ပြောလိုက်မှ။
ဘွင်းဘွင်းနှင့်ထင်းထင်း တံတွေးကိုယ်စီကို ဂလုခနဲ ပြိုင်တူ

မျိုးချပြီး

“ဒါဆို ငါလည်းလိုက်မယ်”

ဘွင်းဘွင်းက စတင်ပြီး တောင်းဆိုသည်။

“ဪ အဲလိုလုပ်စတမ်းလား ဟမ် ညီအစ်မသုံးယောက်ရှိ
တယ်။ နှစ်ယောက်ကသွားပြီး တစ်ယောက်က နေခဲ့ရမှာလား”

“တစ်ယောက်မှ မလိုက်နဲ့”

“နင် မယုတ်ပက်နဲ့”

“မပက်ပါဘူး လေယာဉ်လက်မှတ်က သုံးယောက်စာပဲ စီစဉ်
ထားတာ”

“ဘယ်သူရယ် ဘယ်သူရယ်”

“မိုးစက်ရယ် ရှင်းရှင်းရယ် ပြီးတော့ ဟောဒီက ယောက်မလေး
ငွေလရယ်ပေါ့”

ဘေးမှာရပ်နေသော ငွေလ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။

“အို မဟုတ်တာ ငွေလ မလိုက်ရဲပါဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူးလေ ငွေလရဲ့၊ မိုးစက်က သူ့ညီမ မပါလို့
စိတ်ကောင်းပါ့မလားလို့ နောက်ပြီး မထင်းဘင်းရဲ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးဖို့

ငွေလ မဖြစ်မနေ လိုက်ရမှာပဲ”

“ဟို ငွေ ငွေလ လေယာဉ်မစီးရဲဘူး မမရဲ့”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ လေယာဉ်စီးချိန် ဘယ်လောက်မှ မကြာ
ဘူး”

အပိုင်ပြောနေသော ရှင်းရှင်းကိုကြည့်ပြီး ဘွင်းဘွင်းနှင့်ထင်း
ထင်း မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ငုတ်တုတ်မေ့နေသည်။

တကယ်ပဲ မိုးစက်နှင့် ငြိသွားကြလား။

ဘုရား ဘုရား ဒါဆိုလျှင်တော့ ဘဝက ဒုတ်ရင်း ဒုတ်ရင်း
အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပြီး ဒီဇာတ်သက် အပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ ဂိတ်ဆုံးရတော့မည်
ထင်ပါရဲ့။

အားကျစိတ် အားငယ်စိတ်တွေဖြင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ မဲ့ကုန်
ကြသည်။

ရှင်းရှင်းကတော့ မော့တော့ မော့တော့နဲ့။

အခန်း (၁၃)

“ဖူးခက်သွားမယ်ဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

“အင်းလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငွေလ အမေးကြောင့် မိုးစက် ခေါင်းညိတ်ဖြေပြီး မေးခွန်းပြန် ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ ညီအစ်မသုံး ယောက် စစ်ခင်းနေကြတယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုမိုးစက်နဲ့ မမရှင်းရှင်း ဖူးခက်ကို သွားကြမှာကို သူ့မလို့လားကြဘူးလေ”

“အစ် ကိုယ်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဖူးခက်ကိုသွားမှာပဲ သူ့အဖို့ ဘာဆိုလဲ”

အမျိုးကဖြစ်တတ်တယ်

“မမရှင်းရှင်းနဲ့ သွားမှာဆို”

ထိုအမေးကြောင့် မိုးစက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင် မဟုတ်တာ ကိုယ်က ဘာလို့ အဲဒီမိန်းမကြီးတွေနဲ့ သွားရမှာလဲ”

“ဟင် သိဘူးလေ ဒီအိမ်မှာတော့ အစ်ကိုနဲ့သွားမယ်လို့ရည်ပဲ ပြောနေတော့တာပဲ”

“ဟာကွာ ပေါက်ကရတွေ ဖူးခက်ဘက်ကိုသွားစရာရှိတယ်လို့ ပြောမိတာလေးနဲ့များ သူကပါ လိုက်ဦးမယ်တဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုက်အထိုက်လေးတော့နေပေးပါ အစ်ကို ခုယ် ဪ ခါနဲ့ အခု အစ်ကိုလာတာကရော ငွေလဆီကိုလာတာလား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ သူတို့တွေ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့အချိန် ငွေလနဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်”

“မမကြီးရှိတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား ဟာကွာ သူက ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလား”

“နေသိပ်မကောင်းလို့ဆိုပြီး မသွားဘူး။ အမှန်တော့ ဒီနေ့ အထူးပြင်ဆိုင်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းသွားတင်မလို့”

“ဘယ်လို ဒီအရွယ်ကြီးက တစ်ကိုယ်လုံးကို ပေါင်းသွားတင် မလို့ ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ် နောက်ပြီး ဂျင်ဆိုလား ဘာလား အဲဒီကို

လည်း နေ့တိုင်းသွားတယ်”

မိုးစက် စိတ်ပျက်စွာ ရယ်လိုက်ပြီး

“ဒီအရွယ်ကြီးကုန်မှ အိမ်ထောင်လည်းမကျနိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

အဆင်သေးရှုတ်ချွတ်ပြောနေသော မိုးစက်စကားက သူ့ဆီက အချစ်ကို ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး အာသာငမ်းငမ်း မျှော်လင့်နေကြ သည်ဆိုတာ မသိလေရော့သလား။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး အချစ်ကိုမျှော်လင့်နေကြတယ် အစ် ကို”

အစ်ကို့ဆီကအချစ်ဆိုတာကြီး မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဖွင့်ပြောမနေတော့။ ထိုသို့ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ငွေလဆီသို့ အစ်ကို သိပ်လာ တော့မည်မဟုတ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေလကတော့ သူတို့ကို သနားတယ်”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ ပြန်သနားစမ်းပါကွာ၊ ခုချိန်မှာ ကိုယ်က သူတို့ရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်နေရတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ငွေလရဲ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“အရာရာကို ကံကြမ္မာနောက်က ရေစုန်မျောပြီး လိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ငွေလ ဒီဘဝကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငွေလက မိမရှိ ဖမရှိ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိပါ အစ်ကို၊ ခုချိန်မှာ ငွေလ ဘေးမှာရှိနေတဲ့အစ်ကိုကသာ ငွေလရဲ့သွေးရင်းသားရင်း တစ်ယောက်လို အားကိုးရာပါ။ အစ်ကို့အရိပ်ကြောင့် ငွေလလေ ဒီအိမ်မှာ

ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်းစားရပါတယ်”

ငွေလသာ မိုးစက်နှင့် ဘာမှမတော်သလိုနေခဲ့ကြလျှင် ညီအစ်မ သုံးဖော်၏ ဦးစားပေးလိုက်လျော့ခြင်းတွေကို ခံစားရမှာမဟုတ်။

ကျေးဇူးအနန္တ တင်မဆုံးဖြစ်နေသော ငွေလမျက်နှာပေါ်မှ ငြိမ်းအေးသောအလှကို မိုးစက်ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမသိမသာ ရှိုက် လိုက်သည်။

နှလုံးသားက နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ခုန်ဖို့ အချက်ပေးနေပြီလား မသိ။ ငွေလရောင်ကို စတွေ့ကတည်းက သူ့စိမ်းတွေလိုနဲ့ ခံစားမှုတွေက စိမ်းသက်မနေ။

ဒါဟာ ထူးဆန်းမနေဘူးလား။

ကိုယ် ကူညီပေးလိုက်၍ သူ့ဟာသူ အလုပ်အတည်တကျဖြစ် နေမှတော့ ငွေလဆီကို ခဏခဏ လာဖို့မှ မလိုတာ လာစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် ငွေလအကြောင်းကို တစ်နေ့မှ မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်ခဲ့ သလို ငွေလဆီကို အခွင့်အရေးရတိုင်း လာချင်သည့်စိတ်ဆန္ဒကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း ငွေလပဲရှိနေတတ်သော အချိန်မျိုးကိုမှ ရွေး ပြီးလာခြင်းဖြစ်သည်။

“လက်ညှိုးနဲ့လက်မလေး ကွေးလိုက်ပါ xx လက်ညှိုးနဲ့လက် မလေး ကွေးလိုက်ပါ xx ဒါ ဒါ ဒါ xx ဒီ ဒီ xx ဒီ ဒီ”

“ဟင် မ မကြီး ဂျင်သွားတော့မယ်ထင်တယ် အစ်ကိုရောက် နေတာကိုတွေ့ရင်တော့ အဲဒီနေရာကို အစ်ကို့ကို ချောဆွဲပြီး လိုက်ပို့ခိုင်း လို့မယ်”

“ဟင် ဟုတ် ဟုတ်လား”

“မပို့ချင်ရင်တော့ ပုန်းနေပေါ့ အစ်ကို”

“ပုန်းနေမှဖြစ်မယ် ပုန်းနေမှဖြစ်မယ်”

ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသော မမကြီး လက်ညှိုးနှင့်လက်မကို ကွေး ချည်ဆန်ချည်လုပ်ပြီး ပါးစပ်မှ အလင်္ကာကို ခွတ်နေ၍ ဆိုစာခုံအနောက် ကို ဖျတ်ခနဲ ဝင်ပုန်းလိုက်သော မိုးစက်ကို မမြင်လိုက်။

ရှူးကြောင်ကြောင်နိုင်သော ဘွင်းဘွင်းပုံနှင့် ပါးစပ်မှ တတွတ် တွတ် ခွတ်နေသော အဓိပ္ပာယ်ကို ငွေလ နားမလည်။

“မမ ဂျင်သွားတော့မလို့လား”

“အေးပေါ့”

“ဟိုလေ အခု မမခွတ်နေတာက ဘာလဲဟင်”

“ဪ လှေကျင့်ရေးခန်းမမှာ သင်တန်းနည်းပြဆရာတွေ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလှေကျင့်ခန်းတွေကို ဟောဒီ အလင်္ကာလေးတွေ တွဲခွတ်ပြီး လှေကျင့်ရတယ်ကွဲ့”

“ဪ”

“ဘာလဲ မမ ဆိုတာ နားထောင်လို့အရမ်းကောင်းတယ်ဆို ဟုတ်လား”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေးလိုက်တာနှင့်ပဲ သူ့အသံနားထောင်၍ ကောင်းသည်ဆိုတာ ဖြစ်ရချည်ရဲ့။

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ နားထောင်လို့အကောင်းတယ် နောက် ပြီး မမရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာ အရင်ကထက်ပိုပြီး အချိုးကျလာသလိုပဲ”

ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး အမြောက်ကြိုက်ကြသည်မို့ သူတို့နှင့် ဆန်ကျင်ပြီး စကားမပြော။ သူတို့ညီအစ်မတွေ သဘောကျနှစ်သက်စေ မည့်စကားမျိုးကိုသာ သူတို့အကြိုက်ဆောင်ပြီး လိုက်ပြောပေးရသည်။

“ဟယ် ဟုတ်လို့လား ငွေလရယ်”

အဆီတစ်ဝက် အသားတစ်ထပ်ပုံကို ပိုကြည့်ပြီး သဘောတွေ ခွေနေတတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ ဟောဒီ ဗိုက်ကအဆီတွေဆိုရင် ပိုပြီး သိသိသာသာ ကျသွားတာ”

“အမလေး ဒါဆိုရင်တော့ မမ ဂျင်သွားကျိုးနပ်သွားပြီပေါ့ တီး ဟီး ဟီး ဒါ ဒါနဲ့ ဟိုဟာမလေးတွေမရှိတုန်း မေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ မမ”

“မမတို့ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူ့အလှဆုံးလဲဟင်” ကလေးဆန်သော ထိုမေးခွန်းကို ငွေလတင်မဟုတ် ဆိုစာ နောက်ကျောတွင်ပုန်းနေသော မိုးစက်ပါ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်း ထားရသည်။

ဒီအရွယ်ထိရောက်နေပြီ စိတ်တွေက မတည်ငြိမ်သေး။ ပေါ

ကောင်းတုန်းရှိကြသေးသည်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားမကြေတာဟု မဆီ
မဆိုင် ဝင်၍ ဝေဖန်လိုက်သည်။

“မမရယ် ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ
လှကြပါတယ်”

ဘွင်းဘွင်း ခြေဆောင့်သည်။

“ပူ”

ထိုအသံသည် ဘွင်းဘွင်း အီးပေါက်လိုက်သောအသံဖြစ်သည်။
မိုးစက်ကြားပြီး အနံ့ဆိုးတွေ နှာခေါင်းထဲဝင်မလာခင် နှာခေါင်း

ကို ပိတ်ထားရသည်။

“တော်တော်စုတ်ပဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ”

နှုတ်ခမ်းသာလွှပ်ပြီး အသံမထွက်သော ဝေဖန်ခြင်းဖြင့် မကျေ
မနပ် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့အေး တစ်ယောက်ထဲပြော မမက ပိုလှပါတယ်လို့ပြောနဲ့
ဟိုနှစ်ယောက်ကို အားနာနေတာမဟုတ်လား မမသိတာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ် မမ”

ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ရသည်။

“သူတို့ရှိတာမှမဟုတ်တာ ပြော ပြော”

ဇွတ်ပင် ပြောခိုင်းနေသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ မလုံမလဲဖြင့် ရယ်သည်။

“မမက သူတို့ထက် နည်းနည်းမဆိုသလောက်လေး ပိုဝတာက
ထွဲပြီး အသားအရေနဲ့မိန်းမတို့ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား
ကျတော့လေ မမက ပိုတောင့်တယ်ကွယ်”

သူ့ပေါင်လုံးကြီးကို တဖြနဲဖြနဲခိုက်ပြီး သူ့လှကြောင်း အမွမ်း
ထင်နေသည်။

“ခုတောင်မမကို ပရိသို့စ်လုပ်ထားတဲ့ယောက်ျားတွေ တစ်ဒါခင်
ထိတိရှိတယ်”

“ပရိသို့စ်ဆိုတာ ဘာလဲ မမ”

မသိတာကို မသိသည့်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား မေးလိုက်သည်။

“ပရိသို့စ်ဆိုတာလေ ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေကို ချစ်
ကြောင်း လက်ထပ်ချင်ကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး ခွင့်တောင်းတာကို ပရိသို့စ်
ဆုပ်တယ်လို့ခေါ်တယ်”

“ဪ ဟုတ်လား မမ”

“ကဲပါလေ မမ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ မမ ဂျင်ဆော့ပြီး ခုလို ပိတ်လျှော့နေတာကို ဟိုနှစ်
ယောက် မသိစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရဲ့”

“အေး အေး မမရဲ့ချစ်သူလေးနဲ့ အမြန်ဆုံးနီးစပ်ဖို့အတွက်
ဧည့်ကျင့်ရေးခန်းမကို သွားလိုက်ဦးမယ်ကွယ်”

ဘွင်းဘွင်း ထသွားသည်။

၈၆

နတ်သီ

ဒီတော့မှ ငွေလလည်း သက်မမောကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်တော့
သည်။

အခန်းအဝအထိ လိုက်ကြည့်ပြီး ဘွင်းဘွင်း အပြင်ထွက်သွား
တော့မှ မိုးစက် ပုန်းနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး

“အစ်ကိုမိုးစက် ထွက်လာတော့ ရပြီ”

ငွေလစကားအဆုံး မိုးစက် ပုန်းနေရာမှ ထလာသည်။ မျက်နှာ
က ရှုံ့ဖို့ပြီး နာခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပိတ်လာသည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကြောင်သေးစော် နံနေလို့လား”

“ဘယ်ကလာကွာ အဲဒီမိန်းမကြီးလေ အီးပေါက်လိုက်တာကွာ
နံစော်ပုတ်အဲ့နေတာပဲ၊ အီးနံကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်လို ဟဲဗီးအနံကြီးပဲ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေသော မိုးစက်ကိုကြည့်ပြီး ငွေလ
သဘောတကျပျ ရယ်လိုက်သည်။

“သူတို့ညီအစ်မတွေကိုသာ အစ်ကိုတစ်နေလုံး လာထိုင်ကြည့်

ရင်လေ တစ်နေလုံး ရယ်နေရမှာ အစ်ကိုချဲ့”

“ကြီးပေါကြီးတွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဟင်း ဟုတ်ပဲ၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ”

ဒီထက်မှန်စေချင်လျှင် လင်တရားဟု ပြန်ပြီးပြောပြလိုက်ချင်
ပေမယ့် ပြော၍မကောင်း။

အခန်း (၁၈)

“ဟယ် ဒါ ဒါ ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ”

မြန်းခနဲ ပေါ်လာသော ရှင်းရှင်း၏အသံကြောင့် အချစ်ဇာတ်
ကားကို ဖုန်းထဲမှာထည့်ပြီး ကြည့်နေသော ထင်းထင်း လန့်သွားသည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော ရှင်းရှင်းကို
ကြည့်ကြည့်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ယဉ်ကျေးမှုမရှိလိုက်တာ သူများအခန်းထဲဝင်တာ အသံ
သဘောလေးပေးပြီးမှ ဝင်ရမယ်လေ”

“အောင်မယ် ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဘာ သူများအခန်းလဲ ဒီ
အခန်း နင်တစ်ယောက်ထဲပိုင်တာလား၊ ငါတို့ပါပိုင်တဲ့အခန်းလေ၊ နင်
ထုတ်က ဟုတ်က ကားတွေကြည့်နေတာလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး”

လက်ထဲမှ ဖုန်းကို နောက်ပို့လိုက်ပြီး သူ့ခိုးလှုပ်မိ ရှက်ကွဲရှက်ကွဲ ကနဲငြင်းနေသော ထင်းထင်းကိုကြည့်ပြီး မဟုတ်တာတစ်ခုခုလုပ်ထား သည်ဆိုတာ သိသာလွန်းနေသည်။

“နင်မညာနဲ့ စောစောက ငါတောင်တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး ရေအတူချိုးနေရင်း ကစ်ပေးနေတာ၊ ငါ တောင် ကြည့်လိုက်ရသေးတယ်”

“ဟာ အဲဒါလေး တစ်ခန်းပဲပါတာ”

“မယုံဘူး ပြ”

ရှင်းရှင်း ဖုန်းကိုအတင်းတောင်းကြည့်သည်။

“ဟာ မမလတ် ဘာကိုပြရမှာလဲ”

“နင် ကြည့်နေတာကိုလေ”

“ကျွတ် သီချင်းနားထောင်နေတာ ကိုရီးယားသီချင်း”

“အေးလေ ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုလည်းပြလေ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ ဖုန်း ထဲကို ကူးထည့်ပေး”

“ကူးထည့်ပေးလို့မရဘူး Zanya မရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင် နင်ဖုန်းကို ခဏပြ”

ရှင်းရှင်းကလည်းဖွတ် ထင်းထင်းကလည်း မပြ။ အခန်းထဲမှ ရှောင်ကွင်း၍ ထွက်သွားသည်။

“ထင်းထင်း နင်မယုတ်မာနဲ့နော်၊ နင်ကြည့်သလို ငါလည်း ကြည့်ချင်တာပေါ့ဟဲ့”

ရှင်းရှင်း ထင်းထင်းနောက်မှ ကလေးမုန့်တောင်းသလို တ ကြော်ကြော်အော်ပြီး လိုက်တောင်း၏။

“အင့်”

“ဟဲ့”

ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ငွေလရောင်ကိုတောင် ဝင်တိုက်သွားကြသေးသည်။

“ဟော့တော် ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ”

ဝင်တိုက်ခံရ၍ ယိုင်သွားသော ကိုယ်ကို လဲမကျအောင် နံရံကို ကိုင်ထားပြီး ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးနေကြသော ရှင်းရှင်းနှင့်ထင်းထင်းကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်လိုက်သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားကြပြီးနောက် ဘွင်းဘွင်း၏အသံ ပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဒါက ဘာတွေ့ဖီးပေါင်းထွဲကြပြန်ပြီလဲ ဟမ် ငါ့နယ် မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ ဣန္ဒြေကိုမရဘူး”

“ဘွင်းဘွင်း သူ ပေါက်ကရတွေကို ဖုန်းထဲထည့်ပြီး ကြည့် ထယ်”

“ဘာ ဘာတွေ့လဲ ဘာပေါက်ကရတွေ့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမကြည့်ဘူး၊ အလကား သူများသီချင်း နားထောင်နေတာကို”

ဘွင်းဘွင်းကိုယ်ကိုပတ်ပြီး ပြေးနေကြသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ

မှာ ဝရုန်းသုန်းကား။

“ဘာသိချင်းလဲ သိချင်းသံ လုံးဝမထွက်ဘဲနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး ကစ်ပေးနေတဲ့ပုံတွေကို ကြည့်နေတာ”

ရှင်းရှင်း စကားကြောင့် ကိတ်မုန့်တွေ ပလုပ်ပလောင်း ပစ်စား နေသော ဘွင်းဘွင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ မျက်လုံးပေကာလပ် ပေကာလပ် ဖြစ်သွားရုံတင်မဟုတ် အရောင်ပါ တောက်လာသည်။

“ဒါ ဒါဆိုရင် သူ သူ ဟိုကားတွေ ကြည့်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ မဟုတ်ရင် ပြလေ၊ နင်မပြတာ နင်မမှီး သားလို့ပေါ့”

“အမလေး နေကြပါဦး နေကြပါဦး နင်တို့ကို ကြည့်ပြီး ငါ နင်တော့မှာပဲဟယ်”

ဘွင်းဘွင်း ကိတ်မုန့်နှင့်နေ၍ ကော်ဖီကို တစ်ဝိုက်၍ သောက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းထုကာ

“ဟဲ့ ထင်းထင်း လာစမ်း ဒီကို”

လှမ်းခေါ်သဖြင့် ထင်းထင်း ထိုင်ခုံမှာ လာထိုင်သည်။

“ပေးစမ်း အဲဒီဖုန်း”

“ဟာ ဘာလဲ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆို”

“အေး အဲဒီဘာမှမဟုတ်တာကို ငါလည်းကြည့်ချင်တယ်”

“မေတို့အသက်အရွယ်နဲ့ ဒါမျိုးတွေ ကြည့်စရာလား”

“နင်ကရော နင့်အသက်အရွယ်နဲ့ ကြည့်စရာလား”

“အသက်သုံးဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်ဆိုတာ အပျိုဖြန်းလေးလား”

“အေးလေ အပျိုဖြန်းပဲဖြစ်ဖြစ် အပျိုလန်းပဲဖြစ်ဖြစ် နင်လည်း အပျိုဖြန်း အဲ အပျိုမကြီးတကြီး ငါတို့လည်း အပျိုကြီး ဒီတော့ ဘယ်လိုပဲ ခံစားခံစား မျှဝေခံစားကြမယ်၊ ဒီတော့ နင်ကြည့်သလို ငါတို့ကိုလည်း ပြ”

ပြောပြောဆိုဆို ဘွင်းဘွင်း ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ လှလိုက်သည်။ ဘွင်းဘွင်းဆီမှာ ဖုန်းရသွားပြီမို့ ရှင်းရှင်းပါအနားမှာ စေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် တခွိုးခွိုး တခိခိဖြင့် အချစ်အတတ်လမ်းလေးကို ရင်သပ် ရှုမောစွာကြည့်ကြ၏။

ခံစားမှုတွေက ပို၍ပို၍ နုပျိုလာသလိုလို။

အမလေး အပျိုကြီးတွေတာဝက ဘယ်တော့များမှ ကျွတ်လွတ် ပို့မလဲ။

အခန်း (၁၉)

“ဟင် အမလေး ဘုရား ဘုရား”

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ဖုန်းတစ်လုံးရှေ့ချပြီး ညီအစ်မသုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြည့်နေကြသည်မို့ ဘာများထူးဆန်းနေလို့လဲ ဟူသော သိချင်စိတ်ဖြင့် အနောက်မှာသွားရပ်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းမွှေးတွေ ထောင်ထသွားအောင်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

ဒီညီအစ်မသုံးယောက် တော်တော်ဆိုးတာပဲ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိန်းကလေးတွေဆိုတာကိုရော တွေးမိကြပါရဲ့လား။ ယောက်ျားလိုချင်ကြသော ခံစားမှုတွေက သူတို့တာဝန်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးဆန္ဒတွေလား။

သနားစရာလည်း ကောင်းပါ၏။

“မမဘွင်းဘွင်း”

“ပြောလေ မိုးစက်”

“ကျွန်တော် မမဘွင်းဘွင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

အရိပ်အကဲကြည့်ကာ မပတ်ပြောနေသော မိုးစက်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ

“ပြောလေ မိုးစက်ရယ် ဘာပြောမှာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ ခွင့်တောင်းစရာ မလိုပါဘူးကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရင်လေ မမဘွင်းဘွင်း ကျွန်တော့်ကို မပတ်သက်တော့မှာ ကြောက်တယ်”

စကားပလ္လင်တွေ ခံနေသောကြောင့် မိုးစက် ဘာပြောမှာလဲ ဆိုတာကို ဘွင်းဘွင်း ရိပ်မိလိုက်သည်မို့ ရင်ထဲမှာ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်။ ဒီနေ့လိုနေ့မျိုးကို စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောမယ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“အေးပါကွယ် ပြောပါ မမ နားထောင်ချင်လှပြီ”

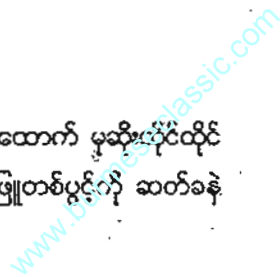
“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောမယ်နော်”

“အင်းပါဆို”

“ကျွန် ကျွန်တော်လေ”

“ပြော ပြောပါ မြန်မြန်”

မိုးစက် ဘွင်းဘွင်းရှေ့မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက် မှုဆိုးလိုက်ထိုင်တာ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကပ်ထဲမှ နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်ကို ဆတ်ခနဲ

ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တဆက်တည်းမှာပင်

“အဘ”

မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသော မိုးစက်ကိုကြည့်ပြီး ဘွင်းဘွင်း စိတ်ပူ
သွားကာ အားမလိုအားမရလည်း ဖြစ်သွားမိသည်မို့

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နှင်းဆီဆူး စူးသွားလို့”

“ဟော့တော် လက်ကိုဆူးတာလား”

“မဟုတ်ဘူး တင်ပါးကို”

“အိုကွယ် ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုစုပ်ပေးမလဲ”

“ဗျာ”

“ဪ လက်မှာဆိုရင်တော့ ထွက်နေတဲ့ဆွေးကို စုပ်ထုတ်ပေး
လို့ရတယ်။ တင်ပါးမှာဆိုတော့ မင်းများရုတ်နေမလားလို့ အဟင်း ခစ်
ခစ် ခစ်”

“ဟာ ဟာဗျာ မမရယ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲနေအောင်ကို
စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်ဗျာ။ ကျွန် ကျွန်တော်လေ မမကို အရမ်းချစ်တယ်
ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါနော်”

ဘွင်းဘွင်း လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ကာ အချစ်ကို
အငမ်းမရ တောင်းခံသည်။ ဘွင်းဘွင်းသာ ငြင်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် ငုတ်
ထုတ်မေ့ အသက်ပျောက်သွားရမည်ကိန်းမျိုး။

“ချစ်တယ် အရမ်း အရမ်းကိုချစ်တယ် မင်းသာ မမကို

အသက်ကြီးနေပြီဆိုပြီး ထားမသွားရဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော်က ချစ်သူဆိုရင် ကြီးမှချစ်ချင်
တာလေ”

“ဟင် ဘယ်လို ကြီးမှဟုတ်လား”

“အသက်ကြီးတာကိုပြောတာ ကြီးရင်မို့ ငယ်ရင်ချီတဲ့၊ ကျွန်
တော်က ချီရမယ့်အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ မှီရတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တာ၊
နောက်ပြီး ဟောဒီလိုမို့ပြီးချစ်ချင်တာ”

ဘွင်းဘွင်း ကိုယ်လုံးအိအိပုံပုံကြီးကို မှီကာ ချစ်ပြလိုက်သည်မို့
ဘွင်းဘွင်း နွားမကြီးအောက်သွားမရှိ တပန်းပန်းရယ်ကာ မိုးစက်၏ကိုယ်
ကို လွတ်ထွက်မတတ်ကို အားကုန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဒီနေ့တစ်နေ့တာ ဝအောင်
ချစ်ပစ်လိုက်ပြီး မနက်ဖြန် သေရမည်ဆိုလျှင်တောင် သေပျော်ပါ၏။

“အ အား မမကြီး လွတ် လွတ်ပါ အောင်မလေး အသက်
ထွက်တော့မယ် ထင်တယ်”

ရှင်းရှင်းလည်ပင်းကို အတင်ဆိုင်ဖက်ကာ တပြုတ်ပြုတ် နမ်း
နေသော ဘွင်းဘွင်းအိပ်မက်အပြင်ဘက်တွင် ရှင်းရှင်း လျှာထွက်မတတ်။
အတင်းရုန်းပေမယ့်လည်း ဘွင်းဘွင်း၏လေးပတ်လည် လက်

မောင်းလုံးတွေအောက်မှာ ဘယ်လိုမှ တွန်းထိုးရုန်းထွက်၍မရ။

ဒါအပြင် ပေါင်လုံးကြီးဖြင့်လည်း ခွထားသည်မို့ လူမှာ မြေ

တစ်ကောင်အပတ်ခံနေရသလို လှုပ်မရ ပြုမရ။

ထင်းထင်းကတော့ တခွိုးခွိုးဖြင့် အိပ်မောကျနေသည်မို့ မနိုး။

ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်မရသည့်အဆုံး

“အား”

အာခေါင်ခြစ်၍ အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်သည်။ ညလူခြေ တိတ်ထိချိန်မို့ ရှင်းရှင်း၏အသံက တစ်အိမ်လုံးဟိန်းသွားရုံတင်မက အိမ် အပြင်ကိုပင်လျှံထွက်သွားမလား မပြောတတ်။

ရှင်းရှင်း၏ ပြာတာတာအသံကြောင့် ဘွင်းဘွင်း၏အိပ်မက်ထဲမှ ငေါက်ခနဲရန်ထွက်လာရသည်။

“မိုးစက် မိုး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပါးစပ်မှလည်း အယောင်ယောင် အမှားမှား။

ထင်းထင်း အိပ်မှုစုံဖွားဖြင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။

“ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူတိုက်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာလဲ”

ပါးစပ်မှ သွားရည်တွေကိုထုတ်ပြီး ကယောင်ကတမ်း မေးသော ထင်းထင်းအမေးကို

“ငါဟေ့ ငါ ငါ တိုက်ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး သေရတာမှ လေထဲမှာ လွင့်မျောနေရလို့ မသေခင်လေး လေအဟုန်ကြောင့် အသက်ဝဝရှူရှင်ရ ဦးမယ်”

“နင်လုပ်တာနဲ့ ငါ့အိပ်မက်လေး သွားပါပြီ ရှင်းရှင်းရယ်”

“သွားတာကနောက် ဒီမှာ သေတော့မယ် လူကိုဖက်ထားတာ”

ရှင်းရှင်း မျက်စောင်းတစ်ခဲဖြင့်ပြောပြီး ဘုန်းခနဲ ပြန်လှဲအိပ် လိုက်သည်။

ဘွင်းဘွင်းမှာသာ သူ့အိပ်မက်ထဲက မိုးစက်နှင့်ချစ်နလံထကြ သော မြင်ကွင်းကို နုမြောတသစ္စာဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ်ဆက်မက်ရန် အာရုံတွေကို စုစည်းလိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှ စုစည်း၍မရတော့။

ရခဲလှသောခံစားမှု မက်ခဲလှသော ဒီအိပ်မက်၊ ခုတော့ သွား

ပါပြီ။

အခန်း (၂၀)

“အမလေး ညက အိပ်မက်က ကောင်းလိုက်တာအေး၊ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှမကြုံဖူးတဲ့ရင်ခုန်ခံစားမှုမျိုးတွေနဲ့ လူက ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရောက်သွားသလိုပဲ”

“ဘာအိပ်မက်မို့လဲ မမကြီး”

ငွေလရောင် အမေးကြောင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ရှက်ကျဲကျဲ ရယ်လျက်

“ငါ ငါပြောရမှာ ရှက်တယ် ယောက်မလေးရဲ့၊ ညကလေကတ္တီပါဖဲမေ့ရာပေါ်မှာ အချစ်စစ်တွေခင်းကြတာ အမလေး ပြောရင်းနဲ့ ရင်တွေခုန်လာပြန်ပါပြီ”

ရှက်တယ်လည်းပြောသေးသည် အချစ်စစ်ခင်းနေကြတာကို ဇာချဲ့ပြောတော့မည့် မမဘွင်းဘွင်းစကားကို ငွေလ နားမထောင်ခဲ့ ယိုသူမရက် မြင်သူရှက်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုနေမှာ။

ဒါနုကပြန်တတ်တယ်

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုမိုးစက်အကြောင်းတွေ ပြောကြ တွေးကြ စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာနှင့် ညီအစ်မသုံးယောက် အာရုံတွေ မအားလပ်ကြ။

“ကဲယိ မမကြီးရယ် ငွေလကိုပြောရင် ခံစားမှုတွေလေ့လာသွား ခယ် ဟုတ်ပြီလား။ အခု မမထင်းထင်း ဆိုင်ကိုသွားခင် စားဖို့ ငွေလ အမင်းပွဲပြင်ထားပြီးပြီ လာစားလိုက်တော့နော်”

“အေးပါ ယောက်မရယ် အေးပါ ညည်းလေးအစ်ကိုနဲ့ ကျုပ် ခြံမြန်နီးစပ်အောင် ညည်းလေးက ကြားထဲကနေ လှော်ပေးခမ်းပါအေး၊ ညည်းတစ်သက် မပူမပင် မကြောင့်မကြံနေရအောင် ဖူးဖူးမှုတ်ထားပေး ခဲ့ပါအေး”

ကိုယ့်ကိုပါ စစ်ကူတောင်းနေသည်မို့ ငွေလ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်လျက်

“စိတ်ချပါ မမကြီးရယ် ငွေလကလေ အစ်ကိုမိုးစက်လာရင် မကြီးရဲ့ကောင်းကြောင်းတွေကို ပြောပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းကြောင်းပြောရုံနဲ့မပြီးဘူး ငွေလရဲ့၊ မမကြီးက အချစ် ခြံ တန်ဖိုးထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး အစ်ကိုမိုးစက်ကိုလည်း ချစ်လောက်အလေးအနက်ထားသလဲဆိုတာကိုပါ ထည့်ပြောရမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ့မယ် မမကြီး”

“အမလေး ငါ့ယောက်မလေးက သိတတ်လိုက်တာကွယ်”
ငွေလ ပါးနစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွလိမ်ဆွဲပြီး ချစ်ကြည်ရေးဖွဲ့နေ တာ မမကြီးကြောင့် အနေခက်တာတော့ သေချာပါသည်။

တကယ်ဆို ငွေလ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ချင်တာပါ။ ကို
မိုးစက်နှင့်ငွေလ ဘာမှမတော်ဘူးဆိုတာကိုလေ။

အကယ်၍ အမှန်အတိုင်း သိသွားလျှင်ရော ငွေလကို ခုလို
တရားတယူ ဆက်ဆံမှာတဲ့လား။

“ကဏ္ဍိ ကဏ္ဍိ ကဏ္ဍိ”

ရေချိုးခန်းထဲတွင် လုံ့လည်တွေ စကပ်တွေလျှော်နေသော ငွေလ
တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ရေတံဘိုင်ကို ပိတ်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

မမကြီးတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး မရှိကြ။ အပြင်ကို အား
လုံးထွက်သွားကြသည်။ အိမ်တွင် ငွေလ တစ်ယောက်ထဲရှိသည်။

“အစ်ကို မိုးစက်များလား”

အတွေးနှင့်အတူ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်”

မမကြီးတို့အခန်းထဲသို့ ရိပ်ခနဲ ဝင်သွားသော ယောက်ျားတစ်
ယောက်။

“ဘုရားရေ သူခိုး သူခိုးပဲဖြစ်မယ်၊ အစ်ကိုမိုးစက်တော့ မဟုတ်
လောက်ဘူး”

ငွေလကြံရာမရဖြစ်ပြီး မုန်စိရှိပေါ်တွင် တင်ထားသော
ပန်းအိုးကို ဆွဲယူကာ ထိုလူဝင်သွားသော မမကြီးတို့အခန်းဆီသို့ ခြေ
ခပ်ဖွဖွ နင်း၍ လျှောက်ဝင်လာလိုက်သည်။

ကြောက်စိတ်ကို ရဲဆေးတင်ထားရ၍ လူက ရင်တွေ တဒိတ်
ဒိတ်ခုန်၍နေသည်။

သူခိုးကို ကိုယ်က ခေါင်းရိုက်မခွဲဘဲ သူခိုးက ကိုယ့်ကိုခေါင်း
ရိုက်ခွဲခဲ့လျှင် ဒါမှမဟုတ် တခြားနည်းတစ်ခုခုနှင့် တုန်ပြန်ခဲ့လျှင်
ဘယ့်နယ်လုပ်ရပါ။

တွေဝေနေလျှင် သူခိုးက လက်ဦးသွားနိုင်တာမို့ အံကိုခပ်တင်း
တင်းကြိတ်ကာ ဗီရိုအံခွဲတွေကိုဖွင့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို မွှေနှောက်ရှာဖွေ
နေသော သူခိုးဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်သွားကာ လက်ထဲမှ ဖန်
ပန်းအိုးဖြင့် အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်ပြီး

“ခွပ်”

“အား အောင်မလေးဗျ”

ခေါင်း၏နှောက်စေ့ကို ထိထိမိမိ ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။
သွေးတို့ မြင်မကောင်းအောင် ထွက်၍လာသည်။

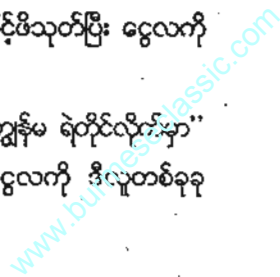
သွေးမြင်တော့မှ ငွေလ ပို၍ထိတ်လန့်ကာ လက်ထဲမှ ဖန်
ပန်းအိုးကိုလွှတ်ချပြီး နံရံကို အထိတ်တလန့်ကျော့ခို၍ ကပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ခေါင်းကို ရိုက်ရတာလဲ”

ထိုလူ သူ့ခေါင်းမှသွေးတွေကို လက်ဖြင့်ဖိသုတ်ပြီး ငွေလကို
ဒေါသတကြီးမေးသည်။

“ရှင် ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ တိုးလာရင် ကျွန်မ ရဲတိုင်လိုက်မှာ”

ပြောမယ့်သာ ပြောရသည်။ ခုနေ ငွေလကို ဒီလူတစ်ခုခု

လက်တုန့်ပြန်မည်ဆိုလျှင်တောင် ငွေလ ပြန်ခုခံနိုင်ပါ့မလား။

“အောင်မာ နင်ကများ ပြန်ပြီးပြောင်းပြန်၊ ငါကသာ နင့်ထံ ရဲတိုင်မှာ”

“တိုင်လေ ရှင်က သူခိုးပဲ၊ သူခိုးမို့လို့ ရိုက်လိုက်တာပေါ့”

ငွေလ စကားကြောင့် ထိုလူ ပို၍ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည်။

“ဘာ ဘာပြောတယ် သူခိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လက်မှားလက်ကြပ်မိတာတောင် ငါ သူခိုးမဟုတ်ဘူးလို့ မညာနဲ့”

“အောင်မာ အောင်မာ သူခိုးက လူဟစ်လို့ ငါ့အိမ်ထဲ ငါဝင်လာတာလေ၊ ဘယ်သူ့ဆီက ခွင့်တောင်းရဦးမှာလဲ”

“ရှင်အိမ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒါ ငါ့အိမ်၊ မမကြီးတို့ မမလတ်တို့ ဘယ်သွားလဲ အား ကျွတ် ကျွတ် အား မင်းကို ရိုက်မှုနဲ့တရားစွဲမယ်”

“ငွေ ငွေလက မသိလို့ပါ။ ရှင်က အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ နို့ကြောင်ခိုးဝုတ် ဝင်လာတာကိုး”

ထိုလူ ခေါင်းမှ သွေးတွေကို အဝတ်စင်ပေါ်မှ အင်္ကျီတစ်ထည် ယူပြီး သုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ အရင်က ဒီမှာမရှိဘူး၊ ငါ့အစ်မတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ငွေလက ဒီမှာအိမ်အကူ လာလုပ်တာပါ”

“အား ကျွတ် ကျွတ် လာကြည့်စမ်း ငါ့ခေါင်း တော်တော်ကွဲသွားလားလို့”

အိမ်အကူဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုလူလေသံ ပို၍တင်းမာသွားသည်။ ငွေလ မရဲတရဲ လျှောက်သွားပြီး

“နည်းနည်းကွဲသွားတယ်ရှင်”

နည်းနည်းမဟုတ် တော်တော်ကို ကွဲသွားတာဖြစ်သည်။ အကွဲကြောင်းရာ ဟက်ပက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ငွေလ အသည်းတွေယားနေသည်။

“အား တောက် မမေးမစမ်းဘဲနဲ့ လူကိုရမ်းပြီး ရိုက်ရတယ်လို့”

“ငွေ ငွေလ ဆံရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးရမလား”

“နေပါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆေးထည့်မယ်”

“ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား”

“ငါက ဆရာဝန်လောင်းပါ။ ခုနေ ဆေးခန်းသွားကြည့် ဒီခေါင်း တွဲတဲ့အထိရာက ရာဝတ်မှုမြောက်တယ် မင်းနားလည်လား”

ဘုတောနေသော ထိုလူကိုကြည့်ပြီး ငွေလစိတ်ထဲ အားနာတာရော ကြောက်တာရော ရှုပ်ထွေးကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ရတော့မှာပင်။

ဒီလူကရော အမှန်ဆိုရင် အသံလေးဘာလေး ပေးပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သင့်တာပဲ။ ခုတော့ ဟိုညီအစ်မသုံးယောက်လာရင် ဘယ်လိုရှင်းပေါ့။

ငွေလအနားမှာ မဝံ့မရဲ သွားရပ်လိုက်သည်။ ဘယ်ကစပြော
ရုန်းမသိအောင်ကို တော်တော်လေး အခက်တွေ့ဟန်ဖြင့် ညီအစ်မသုံး
ယောက်စလုံး၏အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေရ၏။

“ပြောစမ်း မင်းဘယ်အချိန်က အချုပ်ကပြန်လွတ်လာပြီ ဘယ်
သူနဲ့ရန်ဖြစ်လာလို့ ဘယ်သူက ဆော်လိုက်သလဲ”

“ကျွတ် နာရတဲ့ကြားထဲ ဘာတွေလာမေးနေကြတာလဲဗျာ”
ညီညီကျော် မကွဲစူး ကွဲလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာသိပ်ကျေနပ်ပုံမရ။
ထို့ကြောင့် အစ်မတွေကို ဘုတောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ မမေးလို့ရမလား”
“အဲဒါ ငွေ ငွေလကြောင့် ကွဲသွားတာပါ”

ငွေလ၏အပြစ်ဝန်ခံသံ ခပ်တိုးတိုးကြောင့် ညီအစ်မသုံးယောက်
စလုံး မယုံနိုင်သောအကြည့်တွေဖြင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဘာရယ် ငွေ ငွေလက သူ ဒီဘဝရှောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ
ဟုတ်လား”

ငွေလ လန့်နေသည်။ သူတို့မောင်ကို ကွဲအောင်ဆော်တဲ့ ငွေလ
ကို သူတို့၏လက်သည်းချွန်ချွန်တွေနဲ့ ကုတ်ဖျက်ကြလေမလား။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ဟိုလေ ငွေ ငွေလက အိမ်ထဲကို အသံ
မပေးဘဲ ဝင်လာပြီး မမတို့အခန်းထဲဝင်သွားတော့ သူခိုးထင်ပြီး ဆော်
အဲ ရိုက်လိုက်မိတာပါ။ အဲဒီအတွက် ငွေလကို အပြစ်ပေးပါ”

မျက်ရည်လေးဝဲကာ အပြစ်ဝန်ခံသော ငွေလကို ကြည့်လိုက်

အခန်း (၂၁)

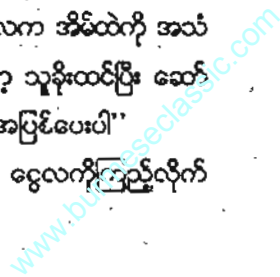
“ညီညီကျော်”

“ဟဲ့ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“အမလေး ခေါင်းမှာပတ်တီးအဖွေးသားနဲ့ ဘယ်သူက ခေါင်း
ရိုက်ခွဲလိုက်မှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတာလဲ”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ညီအစ်မသုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်
ပေါက် မေးသံမြန်းသံတွေကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ညနေစာပြင်ဆင်
နေသော ငွေလ ရင်ထဲ ထိတ်သွားကာ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထဲသို့ ကပျက်ကာ
ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်လူကိုပြု
ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားတွေများကာ အမေးအမြန်းတွေ
ထူနေကြသည်။

ခံလိုက်ရ၍ ရှက်နေသော မောင်ဖြစ်သူကိုကြည့်လိုက်နှင့် သူတို့သုံးဦးစလုံး
၏မျက်နှာပေါ်မှာ ရယ်ချင်ရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာကာ နောက်ဆုံးမှာ
တဟားဟား တခွိုးခွိုးဖြင့် ရယ်ကြတော့၏။

ငွေလ ဘယ်လိုမှ နားမလည်။ အမှန်ဆို သူတို့အားလုံး
ငွေလကို စိတ်ဆိုးကာ အပြစ်ပိုင်းတင်ကြရမှာ။

“ဟာ ဘာရယ်ကြတာလဲ လျှောင်တာလား”

ညီညီကျော် ဂျစ်ကန်ကန် ပြန်မေးသည်။

“အံ့ဩတာဟေ့ အံ့ဩတာ ဆေးကျောင်းသားလည်းဆိုသေး
ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့မလိုက်ဖက်အောင် လူတကာနဲ့ရန်ဖြစ် လူတကာကို
လက်ဦးအောင် ဆော်တတ်တဲ့ ငါ့မောင် ခုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့
အဆော်ကို ခံလိုက်ရလို့ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ရတယ်လို့ ရာဇဝင်ကို
ပြောင်းပြန်စောက်ထိုးလုပ်ပစ်တာကွယ် မိန့်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်”

“ဟို ငွေလလည်း မရည်ရွယ်ပါဘူးရှင် တောင်းလည်းတောင်း
ပန်ပါတယ်”

“အို နိုး နိုး နိုး တောင်းပန်ဖို့မလိုဘူး သူ့ကိုနိုင်တဲ့သူ ပေါ်လာလို့
ငွေလကို ကျေးဇူးတောင်တင်သေး ဟေး ဟေး ဟေး ဒါပဲနော် အချွပ်က
လွတ်လာလို့ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေချင်နေ မနေရင်တော့ ကိုယ့်
ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကံပဲ”

မောင်ကို တော်တော်ချစ်သော အစ်မများပါလား။ ကိုယ့်မောင်
ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းမဖြစ်တဲ့အပြင် ဝမ်းတောင်

သာနေကြလေးသည်။

ဒါ့အပြင် သူတို့မှာ မောင်ရှိတယ်ဆိုတာ ငွေလကို တစ်ယောက်မှ
လေသံတောင်မဟဘူးကြ။

ဓမ္မ ရိုက်မှုနှင့် အချွပ်ကျသွားသော ဆေးကျောင်းသား သူတို့
မောင်ရှိမှန်း သိရတော့သည်။

“ငွေလရောင်”

“ရှင်”

“ငါ ထမင်းစားမယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး ငွေလ ခုပဲ ထမင်းပွဲပြင်ပေး
ပါမယ်”

“မြန်မြန်ပြင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဪ ဒါနိုး ခေါင်းကအထိရာ သက်သာလားဟင်
ဆေးထည့်ရင် ငွေလကိုပြောပါ ငွေလ ကူပေးမယ်”

ကိုယ့်ကြောင့် ရထားသည် ဒဏ်ရာမို့ ဝတ္တရားအတိုင်းတော့
မေးလိုက်သည်။

ညီညီကျော် ရွာတည်တည်နှင့် ပြန်ကြည့်သည်။ စိတ်ဆိုးသည့်
အရိပ်တွေတော့ မရှိတော့။

“ရပါတယ် ငါ ဒီလိုခံစားလိုက်ရတာ အိမ်လုံတဲ့ရွေးလေးတစ်
ကောင်ကြောင့်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါမယ်”

“ရှင်”

ငွေလ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ့်ကို ခွေးနှင့်နှိုင်းလိုက်သည်ပေါ့။ ရှိစေတော့ ကိုယ်က မှားခဲ့တာကို။ သူ့ဘက်က ဒီထက်ဆိုးဝါးသော တုန့်ပြန်မှုတွေ ပြန်မလာ တာကိုပဲ ငွေလ ကံကောင်းတာပါ။

“ဒါနဲ့ မင်း ဒီကိုရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်လကျော်ပါပြီ”

“ငါ့အစ်မတွေနဲ့ရော တည့်ရဲ့လား”

“ရှင် ဟုတ် တည့်ပါတယ်”

“အဟက် ထူးဆန်းတာပဲ၊ ငါတို့အစ်မတွေ တော်တော်ဆိုတာ ဘယ်လိုအိမ်ဖော်မျိုးခေါ်ခေါ် တစ်ပတ်မခံဘူး၊ သူတို့ရဲ့ဖီစာကြောင်တဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြလို့ သူတို့က ရစ်စရာမရှိရင် သူတို့ဆံပင်နဲ့ သူတို့လည် ပင်း ပြန်ရစ်ချင်ရစ်နေကြတဲ့သူတွေ”

“ငွေလကိုတော့ ညီမတစ်ယောက်လို စေတနာထားပြီး ဆက်ခံ ပါတယ်”

“အေးလေ အဲဒါကိုက မယုံနိုင်စရာ၊ နောက်ပြီး သူတို့က ရှုပ်ချောတဲ့မိန်းကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် မနာလိုစိတ်အားကြီးတယ်၊ မင်း ဒီလောက်လှတာကို သူတို့မနာလိုမဖြစ်တာ တော်တော်လေး အံ့သြစရာ ကောင်းနေပြီ”

အစ်မတွေကို ဝေဖန်နေသော ညီညီကျော်စကားကြောင့် ငွေလ

ပြေးလိုက်သည်။ ငွေလမှာ သူတို့ပြဿနာမရှာနိုင်လောက်သည့် အဓိက သော့ချက်ကြီးက ရှိနေပြီပဲ။

ငွေလကို ဖိုးစက်သာမကူညီလျှင် ရူးကြောင်ကြောင် အပျိုကြီး သုံးယောက်ကြားမှာ ငွေလဘဝ မတွေ့ရဲစရာ။

ခုလိုအခြေအနေမျိုးကို ဖန်တီးပေးထားသော ဖိုးစက်ဟာ ငွေလ ဘဝရဲ့အားကိုးရာ တံတိုင်းကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။

အခန်း (၂၂)

“ကျွန်တော့်ကို ဒီဆိုင်လေးလာဖို့ ခေါ်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မမရှင်းရှင်း”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မျက်နှာကိုပြင်ဆင်ခြယ်သထားသော မမရှင်းရှင်းကိုကြည့်ပြီး မိုးစက် ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။

သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး မိုးစက်ကို အထာပေးနေသည် ဆိုတာ မိုးစက် သိသားပဲ။ တမင်ပင် မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဆိုင်က အကင်က အရမ်းစား ကောင်းလို့ မောင်လေးကို ကျွေးချင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သတိတရနဲ့ ခေါ်လိုက်တာပါ”

စိတ်ထဲမှ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။ လူကုန်များ သူတို့လို

အားယားနေတယ်ဟုများ ထင်သလားမသိ။

“ဪ ဟုတ်လား ကျေးဇူးပဲ မမရှင်းရှင်း”

“ကြည့် ကျေးဇူးတင်စရာလားလို့ မောင်လေးနဲ့မကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတာ မရှိကြေးပါနော်”

မြဲတုတုဆိုလာသော စကားကြောင့် ဝတ္တရားအရ ပြုံးလိုက် သည်။

“ဪ ဒါနဲ့ တစ်လက်စထဲ မမရှင်းရှင်း မင်းဆီက အကူ အညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်ကွယ်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ တောင်းပါ”

“ဒီလိုပါ မိုးစက်ရယ် မမကိုလေ လူတစ်ယောက် အသည်း အသန် လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်ကွယ်”

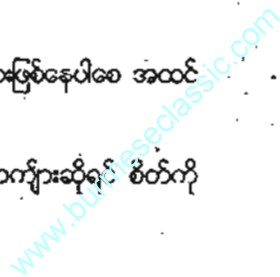
“ဟင် ဟုတ်လား ဘာလိုလိုနောင့်ယှက်ရတာလဲ။ အဲဒီလူက မူးနေလို့လား ဒါမှမဟုတ် မမရှင်းရှင်းရဲ့ရည်းစားဟောင်းလား”

“အို ဘယ်ကလာကွယ် မမမှာလေ ရည်းစားဆိုလို့ မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိပါဘူး ဘုရားပေးပေး ကျွမ်းပေးပေးပါ”

“ဒါဆို မမကိုကြိုက်မယ့် လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပေါ့ အဲလို လား”

ထိုသို့သောအထင်မျိုးကိုတော့ အမှန်တရားဖြစ်နေပါစေ အထင် မခံနိုင်။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ မမက ယောက်ျားဆိုရင် စိတ်ကို

မဝင်စားတာ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ထိုစကားကို မိုးစက် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့် မမကို တွဲပါလားဟင်”

“ဗျာ တွဲရမယ် ဟုတ်လား။ ခြေထောက် ဘာဖြစ်လို့ တွဲရမှာ

လဲ မမ”

“ညောင့်ဆူးလို့ အယ် မ မဟုတ်တာတွေ ပြောမိပြန်ပြီကွယ်”

စကားတွေ အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေဖြစ်ကုန်သည်မို့

လူကြီးရှက်တော့ရယ်ဆိုသလို တစ်ခါရယ်လိုက်ပြီး

“ဒီလိုကွဲ့ အဲဒီကျော်နီကောင်းစံဆိုတဲ့ လူကြီးကလေး မမကိုမှ

မရရင် သူ့ဘဝ ဆုံးပြီတဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကျော်သူခေါ်ပေးလိုက်ပေါ့ မမရယ်”

မိုးစက် ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နုပြနေသော ရှင်းရှင်းကို ရွဲ့လိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။

“အာ အဲဒီကျော်သူခေါ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ မမဆီကအချစ်နဲ့မှ

သူ့ ဘဝ ပြန်ရှင်သန်နိုင်မှာတဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ကုသိုလ်ရပါတယ် မမရယ် အဲဒီအချစ်ကို ဒါနပြု

လိုက်ပေါ့”

“အို ကိုယ်မှမချစ်တာ မပြုနိုင်ပါဘူး။ မမနဲ့လုံးသားက ချစ်

သောသူတစ်ယောက်အတွက်ပဲ လုံးဝ သီးသန့်”

“ဪ”

“မဪနဲ့ ရော့ မမကို အမှတ်တရတတ်ပုံရိုက်ပေး”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

လှမ်းပေးသော ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး အကင်စားရင်း ပိုစစ်အမျိုး

မျိုးပေးနေသော ရှင်းရှင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလိုက်သည်။

“တို့နှစ်ယောက် အမှတ်တရ ရိုက်ရအောင်နော်”

မိုးစက်ဆီမှ ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး မိုးစက်ဘက်သို့ ပြောင်းထိုင်၍

နားကိုနှိုကာ သူ့စိတ်သူ့သဘောနှင့် ရိုက်လိုက်သည်။

တားချင်ပေမယ့် အားနာစိတ်ရှိသူဖြစ်၍ အောင့်သက်သက်ဖြင့်

သာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ဟယ် ဓာတ်ပုံထဲမှာ တကယ်အစွဲကုန်နေတာပဲနော်၊ မြင်ရတာ

ကြည့်နူးစရာပဲကွယ် မောင်လေးက တကယ်ချောတာပါကွယ် ဒါကြောင့်

ထည်း မမ ရင်ခုန်မိတာပေါ့”

ရေလာဖို့မြောင်းပေးရုံတင်မဟုတ် မလွှာသောရေကို အတင်း

မော်တာနှင့်စုပ်ယူနေသော ရှင်းရှင်းစကားကြောင့် မိန်းကလေးတစ်

ယောက်လို အနေခက်ရသူက မိုးစက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒီလိုမိန်းမကြီးနဲ့ တွဲဖို့နေနေသာသာ ခုလိုကော်ဖီဆိုင်တို့ အကင်

ဆိုင်တို့မှာ နှစ်ယောက်အတူတူထိုင်တာကိုပင် လွန်လှပြီဟု ခပ်တိတ်တိတ်

တွေးလိုက်သည်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီညီအစ်မသုံးယောက်ကို ဘယ်လိုရှောင်ရှားဖို့

လဲ။

အခန်း (၂၃)

“ရှင် ငွေလ ဒီကနေ အလုပ်ထွက်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီအလုပ်ထက်ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ရှာပေးမှာနဲ့ လို့ ဒီကနေ ငွေလ အလုပ်ထွက်ရမယ်”

သဘောကောင်းပြီး လစာကောင်းကောင်းရသော ဒီအလုပ်ကို နှမြောမိသည်။

“နောက်အလုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲအစ်ကို၊ နေစရာရော ပေးမှာ မို့လားဟင်”

“နေစရာရတဲ့အလုပ်မျိုး ရှာကြည့်ရမှာပေါ့”

“ငွေလ ဒီမှာနေရတာလည်း အဆင်ပြေနေတာပဲ အစ်ကိုရယ် အစ်ကို့မျက်နှာကြောင့် ငွေလကို အားလုံးက အရေးပေးကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ ညီမတစ်ယောက်လိုပေါ့”

ငွေလစကားကြောင့် မိုးစက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ သွားပြီး

“အဲဒီကိစ္စကြောင့် ငွေလကို အလုပ်ပြောင်းပေးမယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ မင်းအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ အဆင်မပြေလှဘူး”

ခပ်ညည်ညည် ပြောလိုက်သော မိုးစက်စကားကြောင့် ငွေလ မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့ အဆင်မပြေတာလဲ အစ်ကို”

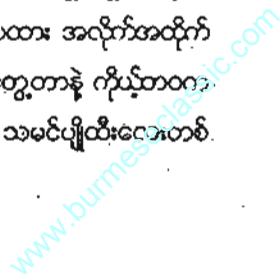
“အဲဒီညီအစ်မတွေကြောင့်လေ”

ဒီတော့မှ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ငွေလ ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ရင်လို့ပေါ့၊ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့မှာ စန်းပွင့်တာကို သဘောမကျဘူးပဲ”

“ဪ ဒီလိုမိန်းမကြီးမျိုးတွေ ပိုင်းကြိုက်ခံရတာကို သဘောကျစရာလား၊ စိတ်ပျက်စရာကြီး ငွေလတို့လို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှတပတလေးတွေဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာမဟုတ်တာအပထား အလိုက်အလိုက်လေး ဆက်ဆံလို့ရသေးတယ်၊ ခုတော့ သူတို့ကို တွေ့တာနဲ့ ကိုယ့်ဘဝက ကျားမကြီးသုံးကောင်ရဲ့အလယ်ကိုရောက်နေတဲ့ သမင်ပျိုထီးငေါင်တစ်ကောင်လို ကူကယ်ရာမဲ့ရော”

ငွေလထဲမှ ခစ်ခနဲ ရယ်သံထွက်လာသည်။

“မရယ်နဲ့ တကယ်ပြောမှန်း ငွေလ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ပြောပုံနဲ့ အစ်ကိုအမူအရာက ရယ်စရာကောင်းနေလို့ပါ”

“ငွေလရောင်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်နေကြရင်းမှ ခပ်ထန်ထန် ခေါ်လိုက်သော ညီညီကျော်အသံကြောင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မေးပုံကိုက အထက်စီးနင်းဆန်သည်ဆိုတာ မိုးစက် သတိပြု မိသည်။

“ဟဲ့ အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေတာပါ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်ကိုလေး”

“ငါ ကော်ဖီသောက်မယ် ငြီးရင် ငှါအခန်းထဲကို လာပို့ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ ငှါအတွင်းခံဘောင်းဘီနဲ့ဖိနပ် ချထားတယ်၊ အဲဒါ လျှော်ပေး”

မိုးစက်စိတ်ထဲ ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထိုးထွက်၍လာသည်။ ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ညီညီကျော်ကို မနှစ်မြို့စွာကြည့်ရင်း

ဘာလဲဟာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို အတွင်းခံဘောင်းဘီလျှော် ခိုင်းစရာလား။ ဒီလူ တော်တော် အသိစိတ်ခေါင်းပါးတာပဲ။

လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထပြေး ပြောဖို့ဟန်အပြင် ငွေလ မသိမသာလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဒီမှာ ထိုင်စောင့်ဦးနော် ငွေလ သွားလုပ်ပေးလိုက်

ဦးမယ်”

“မလုပ်ပေးနဲ့တော့ ငွေလ လာ ခုပဲ လိုက်ခဲ့တော့”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ အတင်းဆွဲခေါ်နေသော မိုးစက်ကို ခြေသိမ်း

ပြုံး ပြုံးကာ

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ အစ်ကို၊ ဒီအလုပ်တွေက ငွေလ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေလေ၊ ငွေလက ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်အကူမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကလူတွေရဲ့ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ငွေလနဲ့ပဲဆိုင်တာပါ”

“သူက ဘယ်သူ့မို့လဲ ကိုယ်သိထားတာ ဒီအိမ်မှာရှိနေတဲ့သူက ပေါ်ချာချာအပျိုကြီးသုံးယောက်ပဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီလူက သူတို့ညီအစ်မ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့လူပဲဖြစ်ရမယ်” အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ထင်ကြေးဖြင့် ရမ်းတုတ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အဲဒီလူက သူတို့ရဲ့မောင်တဲ့၊ ဆေး ကျောင်းတက်နေရင်း လူတစ်ယောက်ကို သူတို့လိုက်လို့ဆိုလား၊ ရိုက်လိုက် လို့ဆိုလား အဲဒီကတည်းက ထောင်ကျသွားတာ၊ ခုမှ ထောင်ကလွတ်လာ တာ အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေလကို ဒီမှာထားတာ စိတ်မချတော့ ဘူး၊ မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

စိတ်ပူပြီးပြောမိသော မိုးစက်စကားကြောင့် ငွေလရောင်ရင်ညို အမည်မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားမှုတစ်ခု လှိုက်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်။

ငွေလကို စိတ်မချဘူးတဲ့လား။ ဒါဟာ မိုးစက်ခေါ်ရင်ထဲက ရုတ်

တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ခံစားမှုအစစ်အမှန်ဆိုတာကိုတော့ ငွေလ
ယုံပါသည်။

“ငွေလ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းပိုမယ် အစ်ကို ခ ခဏလေးနော်
ငွေလ သွားလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ အစ်ကိုမပြန်နဲ့ဦး၊ မမထင်းထင်းက
သူ ပြန်လာအောင် စောင့်ပါတဲ့”

ပြောပြေးလေးပြောကာ အိမ်ထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသော
ငွေလ၏နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ပြီး ဖိုးစက် သက်မမော
တစ်ချက်ကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

ငွေလအတွက် ဘာကြောင့်သောကတွေ ပွေပေးနေရသလဲ။
ငွေလရှေ့ကို သွားခနဲ ပေါ်လာသည့် ထိုလူကြောင့် ငွေလကို စိတ်မချ
ဖြစ်သွားမိသော် ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း ကိုယ် နားမလည်နိုင်။

ငွေလအပေါ်မှာထားသည့် ကိုယ့်ခံစားချက်တွေ မူရောမှန်ပါ
တော့မလား။

ခုချိန်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့ လိုလာပြီထင်သည်။

အခန်း (၂၄)

“ကော်ဖီရိုပီ အစ်ကိုလေး”

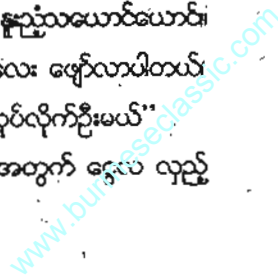
ခုတင်ထက်တွင် ခေါင်းအုံးကျော့ခိုကာ စားဖတ်နေသော ညီညီ
ကျော်လက်ထဲမှ စာအုပ်ကိုချကာ ငွေလ လှမ်းပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို
ထုန်းယူလိုက်သည်။

“ခါးခါးလေး ဖျော်လာလား”

စောစောကလောက် လေသံမမာတော့။ နူးညံ့လှပယောင်ယောင်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေးအကြိုက် ခါးခါးလေး ဖျော်လာပါတယ်
ငွေလ အစ်ကိုလေးနောက်တစ်ခုခိုင်းထားတာ လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

အတွင်းခံဘောင်းဘီနှင့် ရှူးဖိနပ်ဆေးဖို့အတွက် ငွေလ လှည့်
ထွက်မည်အပြု

“ဘာမှလျှော်စရာ မရှိဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ငါက မင်းလိုမိန်းမပျိုလေးကို ငါ့အတွင်းခံ လျှော်
ခိုင်းစရာလားကွ၊ ငါ အဲလောက် အကြင်နာတရား မခေါင်းပါးဘူး”

ညီညီကျော် စိတ်ကို ငွေလ တကယ်ပင် နားမလည်နိုင်တော့

“ဟုတ်တဲ့ ဒါဆို ငွေလ သွားတော့မယ်”

“နေဦး”

အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ဖို့ဟန်ပြင်နေသော ငွေလ ခြေလှမ်းတွေ
တုံ့သွားသည်။

“ရှင် ဘာခိုင်းမလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“စာအုပ်စီရိုကိုရှင်းပေး”

ညီညီကျော် တမင်ပင် အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်
သည်။

“ဟုတ်တဲ့ အစ်ကိုလေး”

မငြိုငြင်သော မျက်နှာဖြင့် စာအုပ်စီရိုကိုရှင်းဖို့ တိုင်မှာချိတ်
ထားသော ကြက်မွှေးကို ယူလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ စောစောကကောင်က ဘယ်သူလဲ”

မနာလိုရိပ်ပါနေသော အမေးကြောင့် ငွေလ ညာလက်စဖြင့်
ဆက်ညာလိုက်သည်။

“ငွေလ အစ်ကိုပါ”

“သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မမထင်းထင်း ခေါ်ထားလို့ပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်ထားတာလဲ”

“ဖုန်းဆော့ဝဲလဲ ထည့်ခိုင်းမလို့ဆိုလားပဲ”

ကျိန်းသေ မသိသဖြင့် ထင်တာကိုပဲ မှန်းပြောလိုက်သည်။

“မမတို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“ငွေလည်း မသိပါဘူး”

မသိဘူးဟုပဲပြောကာ ဖုန်တက်နေသော စာအုပ်တွေကို ကြိုက်
မွှေးဖြင့် ဖုန်ခါလိုက်သည်။

ငွေလ၏လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ကော်ဖီသောက်ရင်း တစ်မိမိမိမိ
ကြည့်နေသော ညီညီကျော်ရင်ထဲတွင် ငွေလကို နှစ်သက်မြတ်နိုးမိသော
စိတ်တွေ တဖွားဖွား တိုးဝှေ့ဝင်လာသည်။

ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ပထမဆုံးပင်ဖြစ်သည်။
နေတာဟာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

ရှုပ်ကလေးလှပြီး အိမ်အကူလုပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏ဘဝလေးကို ငြိမ်းအေးမှုတွေ ပေးချင်သည်။

မပြည့်စုံသော ဘဝလေးကို ပြီးပြည့်စုံသောဘဝလေးဖြစ်အောင်
ဖန်တီးပေးချင်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နင်နဲ့မိုးစက် ငြိသွားပြီဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်
ဘူး”

“ရှင်းရှင်းက မဟုတ်ဘဲနဲ့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ညာပြောပါမလား
ဘွင်းဘွင်းရယ်”

ချောတိုင်ထိပ်ပေါ်ရောက်အောင် တက်နိုင်သည့် အောင်နိုင်သူ
အပြုံးနှင့် ပြောနေသော ရှင်းရှင်းကိုကြည့်ပြီး ဘွင်းဘွင်းတင်မယုံအာ
မဟုတ် ထင်းထင်းပါ ခေါင်းတခါခါ နှုတ်ခမ်းတမဲ့မဲ့။

“အဟက် နောက်ဖေးချောင်ထဲမှာ ရေမရှိဘူးဆိုတာ ယုံချင်
ယုံမယ် ရှင်းရှင်းရယ် ထင်းထင်းကတော့ လက်တွေ့မြင်မှ ယုံမယ်။
အဲလို ပြောကြစတမ်းဆိုရင်လေ ထင်းထင်းလည်း မိုးစက်ခဲ့ပြီနေပြီ”

“ညည်းတို့မဟုတ်တာမပြောနဲ့ မိုးစက်ကို ငါ ချိန်ထားပြီးသား”
ဘွင်းဘွင်း ဆွေဆွေခုန်နေသည်။

“ဘာနဲ့ချိန်တာလဲ”

“အမြောက်နဲ့ အဲ ဘာ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ရှင်းရှင်းနဲ့
ထင်းထင်း နင်တို့ငါ့ကို လှောင်မနေနဲ့”

“မလှောင်ပါဘူး ဘွင်းဘွင်းက ချိန်ထားတယ်ဆိုလို့ ဘာနဲ့
ချိန်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့မေးကြည့်တာ”

“ချိန်တယ်ဆိုတာ ရည်ရွယ်ထားတာကိုပြောတာ၊ ငါ့အရွယ်က
အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီ၊ နောက်ပြီး ငါကအကြီးဆုံး”

“သိပါတယ် မမကြီး ကြီးတာ”

ရှင်းရှင်း ခပ်ရွတ်ရွတ် ပြန်ပြောသည်။

“ဟဲ့ အသက်ကြီးတာကိုပြောတာ၊ မဆိုတာကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

အဓိကကိုပြော”

“အင်းလေ အဓိကကိုပဲပြောတာ ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ
မမကြီးက အကြီးဆုံး အသက်ကိုပြောတာ သိ ဒီ”

“အေး ဒါဆိုရင် ငါကအရင်ဆုံး အိမ်ထောင်ပြုရမယ်၊ ငါ့ကို
ကျော်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုမယ် စိတ်မကူးနဲ့”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတယ်”

“နောက်ကာကျော်တက်ရင် လူပြောစရာဖြစ်မယ်၊ ငါက
အစွမ်းအစမရှိတဲ့သူဆိုပြီးတော့လေ”

“ဒါဆို မမကြီး အရင်လက်ထပ်လေ၊ မိုးစက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ
ကိုယူယူ သဘောတူတယ်”

ထင်းထင်း ပေကပ်ကပ် ပြောလိုက်သည်။

“အယ် ငါက မိုးစက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်မှာ”

“နိုး”

“မရဘူး”

“ငါကလည်း မိုးစက်မှမိုးစက်”

“ဒါပေမဲ့ မိုးစက်က ရှင်းရှင်းချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီလေ မယုံရင်
သက်သေပြမယ်”

“ပြ”

“ပြမယ် ပြဦးမှာ”

ရှင်းရှင်း သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းထဲမှာ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံတို့ ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

ဘွင်းဘွင်းရော ထင်းထင်းရော မျက်နှာပေါ်မှာ မနာလိုရိပ်တွေ လွှမ်းကာ

“ဒီဓာတ်ပုံလောက်နဲ့ ယုံမယ်ထင်လား”

“မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“နင် လာလုပ်စားနေတာ အသိသာကြီးပါ ရှင်းရှင်းရယ်၊ ငါတို့က အဲဒီအခြေအနေထက်ကို ပိုရင်းနှီးပြီးသား”

“ဒါဆို သက်သေပြလေ ရှင်းရှင်းလိုတော့ဓာတ်ပုံနဲ့သက်သေ ပြလို့ မရဘူး။ လက်တွေ့မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရမှ ယုံမှာ”

ထင်းထင်းစကားက ဘွင်းဘွင်းရဲ့မခံချင်စိတ်တွေကို နှိုးဆွနေ သလို ဖြစ်နေ၍ ဘွင်းဘွင်း ရဲ့ကြီး ကတိပေးကာ

“ပြမယ် ငါ လက်တွေ့ပြရင် နင်တို့ မိုးစက်ကို စိတ်နဲ့ခံတာင် မပြစ်မှားကြနဲ့ ဘယ်လိုလဲ”

“လက်တွေ့သာ ပြစမ်းပါ”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် ငါနဲ့မိုးစက်တွေ့စရာရှိတယ်၊ နင်တို့ ငါစောင့်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာစောင့်ပြီး ငါတို့အခြေအနေကို ခိုးကြည့် အဲ ပေါ်တင်တော့ မကြည့်နဲ့နော်”

“ရတယ် ခိုးကြည့်တာကို ဝါသနာပါပြီးသားမို့ မကြီးတို့ ဘယ် လိုတွေ အိမ်ကလီပေးမလဲဆိုတာကို တစ်နေရာကနေ ချောင်းကြည့်မယ်”

ဗဟုတ်ရင်တော့ ထပ်ပြီးမမျှော်နဲ့တော့နော် ခပ်ဝေးဝေးနေ မိုးစက်ကို ဖတ်ကလေးအဖြစ် ရှစ်နိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားတော့”

“အဟက် စိန်လိုက်လေ မဟုတ်လို့ကတော့ နင်တို့လည်း ခဲအို လို့ခေါ်ဖို့ ပါးစပ်ပြင်ထားတော့”

“အမလေး ပါးစပ်တွေ ယားလိုက်တာ”

“ခွေးလယားသီးငုံထားလိုက်လေ”

စိတ်လိုက်မှာနိပါ စိန်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဘွင်းဘွင်း ဘယ်လို ထုပ်ရပျံမလဲ။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းကို သုံးရပျံမလဲ။

အခန်း (၂၅)

“ဗျာ ကျွန်တော်က မမပရုံးကိုဖက်ပြီး မမပါကို နမ်းရမယ် ဟုတ်လား”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် မိုးစက် ကြက်သီးမွှေးညင်း ထသွားသည်။ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေဟု စိတ်ထဲကနေ အယောင် ယောင်အမှားမှားတွေ့လိုက်သေးသည်။

“ဟဲ့ ဒါက ဒီလိုရှိတယ် မောင်လေးရဲ့ မနေ့က မမတို့ကွဲကွယ် တဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးက ပြောတယ်။ မမကို ခန္ဓာပျက်ကိန်းရှိတယ်တဲ့”

“အဲ အဲဒီတော့”

“ဒဏ္ဍာရီထဲက ဇာတ်လမ်းတွေလိုပေါ့ မောင်လေးရယ် မမ ကြီးကလေ အဖိုဇာတ်လိုနေတာတဲ့”

“ဗျာ အဖိုဇာတ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတဲ့ဇာတ်ကြီးလေးပါးထဲမှာ အဖိုဇာတ် ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး”

“မကြားဖူးတာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ အဲ အဲဒီ အဖိုဇာတ် ကလေးနဲ့ ယတြာချေလိုက်မယ်ဆိုရင်တဲ့ မမရဲ့ခန္ဓာပျက်ကိန်းညှဉ်းတမ်း ကလည်း သူ့အလိုလို ကျိန်စာပျယ်သွားရောတဲ့”

“ဒီလိုယတြာချိုးကို ဆရာက ဘာကြောင့် ပေးတာလဲ”

“မမရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကြောင့်ပေါ့ကွယ်”

မိုးစက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“လုပ်ပါ မောင်လေးရယ် ဒီတစ်ကြိမ်လေးပါ”

အနားသို့ တိုးကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးဆန္ဒတောင်းခံနေသော ဘွင်း ဘွင်းကိုကြည့်ပြီး မိုးစက် ဘယ်လိုငြင်းရပါ။ ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေ ဖြင့် ယတြာချေနိုင်လောက်သော ဗေဒင်ဆရာကိုသာ ခပ်တိတ်တိတ်ကျိန်ဆဲ လိုက်တော့သည်။

“မောင်လေး လုပ်ပါတော့ ဒီနေ့ စနေနေ့လည် ၁ နာရီတိတိ မှာ တိတိကျကျလုပ်ရမှာ အချိန်လွဲလို့ လုံးဝမရဘူး”

ခါးကိုသိမ်းဖက်ကာ ညုတုတုပြောလာသော ဘွင်းဘွင်း၏မျက် နှာကိုကြည့်ပြီး မိုးစက်ရင်ထဲမှာ ဖျိုချင်သလို အန်ချင်သလိုနှင့် ကြီးမား လှသောဒုက္ခ ဘယ်တော့အဆုံးသတ်မှာလဲ။

“အောင်မလေး ပရုံးလေးဖက်ပြီး နမ်းနေပုံထောက်ရင်ပေဘု သေချာပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးဝကျိန်ညှဉ်းပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်

လား ဘုရား ဘုရား ငါ့အသည်းတွေတော့ အစိမ်းပုတ်ရောင်သွေးစိမ်း
ရှင်ရှင်တွေ ထွက်ကုန်ပါပြီ”

“အို မမရှင်းရှင်း ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ အနှုံးပေးမလို့လား၊ ထင်း
ထင်းကတော့ ဖိုးစက်ကိုမှမရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က နမ်းတဲ့အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီလေ၊
အမလေးနော် ငါတို့ သူ့ကိုလျှော့တွက်ခဲ့မိတာ မှားတာပဲ”

“နမ်းတဲ့အဆင့်ရောက်တာ အတူအိပ်တဲ့အဆင့်ရောက်တာမှ
မဟုတ်တာ”

“ဟင် ဒါဆို နှင် နှင် မဟုတ်မှလွဲရော အဲဒီလိုကြံစည်မယ်
ပေါ့”

ရှင်းရှင်းအမေးကို မထိမဲ့မြင်အပြုံးဖြင့်ပြုံးကာ
“ပြောစရာလား မမရှင်းရှင်းကလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်

ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်လှုပ်ရှား ထင်းထင်းကိစ္စ ဝင်မပါနဲ့”

“ဪ နှင်က ဒီလိုပေါ့ အေး ကောင်းပြီ အတူအိပ်ရုံတင်
မဟုတ်ဘူး ကလေးရအောင်ပါ လုပ်ကြသေးတာပေါ့ ဟာဟ ဘာတတ်
နိုင်သေးလဲ မြက်နုကြိုက်တဲ့ခွားအိုမကြီးရေ မွေးလာတဲ့တူလေးတွေကိုပါ
ထိုင်ထိန်းဖို့ အားမွေးထား ဖိုက်တင်း”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ဝါး တစ်ယောက်ရိုက်ပြီး
ဖိုးစက်ကို အပိုင်ကြံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာ ဘာပြောတယ် နှင်က ငွေလကို လက်ထပ်မယ် ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် အဲ့ကောင်မလေးကို သဘောကျတဲ့ပဲ
သူ့ကိုမြင်နေရရင် စိတ်ထဲမှာ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ် ပေါ်လာတယ်”

ညီညီကျော်စကားကြောင့် ရှင်းရှင်း ချင်ဘတ်ဖီလိုက်သည်။
ဘယ်တဝရေစက်ကြောင့် ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ရှင်းရှင်းတို့မောင်နှမ

တွေက အသေအလဲ နှစ်သက်နေကြပါလိမ့်။
“ငါ ငါတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဘာ မမတို့ကလည်း ငွေလကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်
လား ဟာဗျာ မိန်းမချင်းကြီးကို ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“အို ငါတို့က ငွေလကို ကြိုက်စရာလားလို့ ငါတို့ကြိုက်တာ
သူ့အစ်ကို”

“ဟို ခပ်ချောချောကောင်ကို ပြောတာလား”
“အေး ဟုတ်တယ်”

ရှင်းရှင်း စကားကြောင့် ညီညီကျော် မဲ့လိုက်ပြီး
“ဟွန်း မလိုက်ဖက်လိုက်တာ”

“ဘာ ဘာပြောတယ် ပြန်ပြောစမ်း”
“မလိုက်ဘူးလို့ ဟိုက ငယ်ငယ်ချောချောလေး မမတို့ကအိုဟာ

ကြီးတွေဖြစ်နေပြီ အတည်ကြံပါမလား”
ရှင်ရည်ချင်း အသက်ချင်းအရမ်းကွာဟနေသည်မို့ ညီညီကျော်

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက် မတင့်တယ်။

“အတည်မကြာဘဲ အပျော်ကြတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ ကျေနပ်တယ်”

“ဟား အဲလောက်ကောင် ရက်ရောနေရင်လည်း လမ်းမပေါ်ထဘီချွတ်ပြီးတော့ လျှောက်လိုက်ကြပါလား။ အပျော်ကြမယ့်ကောင်တွေ ပြည်တောင်းနဲ့တောင်ချိန်လို့ရလောက်အောင် နားတောင် နားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒီလောက်ရွံ့ပြောနေတာတောင် နာရကောင်းမှန်းမသိ ပြုံးပြီးနေသော အစ်မဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ညီညီကျော် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဗွဲလိုက်ပြီး

“နေပါဦး ငါတို့ကြိုက်တာ ငွေလအစ်ကိုဆိုတော့ ဒီကောင်ကို ကြိုက်တာ တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူနဲ့တယ်သူလဲ ဟွန်း မြင်ယောင်ပါသေးတယ် ထဘီဝှင်းသိုင်းပြီး လင်လုကြမယ့်အဖြစ်မျိုး”

ညီညီကျော် ပြောသည့်စကားတွေထဲမှာ စိတ်သက်သာရာရစေမည့်စကားမျိုး လုံးဝမပါ။ အစ်မတွေ၏ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ကုလားပလာတာရိုက်သလို တပြန်းပြန်းရိုက်ချနေသည်။

“လင်လုသင့်ရင်လည်း လုရမှာပဲ ဟေ့ မိုးစက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောမပေးချင်ဘူး ရှင်းလား ညီအစ်မ

တွေဘာတွေ မလာနဲ့ ဦးသူယုစနစ်ပဲ”

“ဒါဆို သုံးယောက်စလုံး ဝိုင်းလုနေကြတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အောင်မလေး အားကျစရာကြီး ဒီလောက်ချစ်နေရင်လည်း သုံးယောက်စလုံးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ပါလား။ အချိန်ပိုင်းစနစ်နဲ့ ခွဲတမ်းချပြီး ပေါင်းလေ”

“ငါက ညဘက်ပေါင်းမယ်”

“ကျွတ် မလွယ်ဘူး ရောဂါက တော်တော်လေးကို ပြင်းထန်နေပြီပဲ”

နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေဖြစ်နေသော အစ်မတွေကိုကြည့်ပြီး ညီညီကျော် ဘာမှထပ်မပြောချင်တော့။

တကယ်ဆို ကိုယ်လည်း ငွေလနဲ့ပတ်သက်လာရင် နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေဆိုသလိုပါပဲ။

အခန်း (၂၆)

“အစ်ကိုလေး ငါ့မုန့်ကြော်ရပါပြီ”

ငါ့မုန့်ကြော်ပန်းကန်ကိုငါပြီး ဝင်လာသော ငွေလကို ဘီယာ တစ်ကျိုက်မော့ပြီး ရီဝေဝေလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ငွေလ အကြည့်တွေက ဘေးဘီဝဲယာမှ မရှိသလို ညီညီကျော်ကိုလည်း စေ့စေ့မကြည့်။

အရက်သမားကို ကြောက်သော ငွေလမှာ ညီညီကျော်ဘေးမှ အမြန်ပြန်ထွက်ဖို့အတွက် ငါ့မုန့်ကြော်ပန်းကန်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ချပေးလိုက်သည်။

“ငွေလ”

“ရှင် အစ်ကိုလေး”

“လာ ခဏထိုင်ဦး နင့်ကိုငါ ပြောစရာရှိတယ်”

ဒါနိုးကပြစ်တတ်တယ်

အာလေးလျှာလေးအသံဖြင့် သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ခိုင်းနေသဖြင့် ငွေလ ထော်ထော်လေး စိတ်ရွှပ်သွားသည်။

မထိုင်၍လည်း မဖြစ်ပြန်မို့ ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

အရက်များထွဲခိုင်းမလို့လားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က လူကို ကတုန်ကယင်ဖြစ်စေသည်။

“ငါက ခိုင်းဖို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောဖို့ခေါ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး ပြောပါ”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်”

“ရှင်”

ဆိုင်းမဆင့်ဘုံမဆင့်ပြောချလိုက်သော စကားကြောင့် ငွေလ ရောင် အံ့သြမင်တက်သွားသည်။

“မအံ့သြနဲ့ နင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့အတွက် မမတို့ဆီမှာခွင့်တောင်းပြီးသွားပြီ”

“ရှင်”

ငွေလ ဘယ်နှကြိမ်ပြောက် ရှင်လိုက်မိမှန်းတောင် မသိတော့။ ရင်ခုန်စရာမကောင်းသော ဒီနေ့လိုအခြေအနေမျိုးကို ငွေလ ဘယ်တုန်းကမှ ကြုံမတွေ့မိခဲ့။

ရည်းစားစကားပြောတာ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့မို့ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်မိပ်လွမ်းရမည့်အစား ကြောက်စိတ်တို့သာ လွှမ်းလာသည်။

“ရှင်မနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါက မင်းနဲ့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင် တယ်။ မင်းကိုမြင်နေရရင် ငါ့ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့”

“ဟို ငွေ ငွေလ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားမိသေးပါဘူး။”

“ခု စဉ်းစားလိုက်တော့ ငါနဲ့လက်ထပ်လို့ မင်းဘဝမနစ်မွန်း ပါဘူး။ အိမ်အကူဘဝကနေတောင် လွတ်မြောက်သွားဦးမယ်။ မမတို့ ကလည်း သံဘောတူပြီးသားဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲ အကြီးအကျယ်လုပ် မနေတော့ဘူး။ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး အကျဉ်းချုံးလိုက်ကြမယ်။ ငါ မိန်းမဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါနဲ့ပဲနေရမယ် အိမ်အလုပ်တွေကို လက်ဖျားနဲ့တို့ ဖို့မပြောနဲ့ ခြေဖျားနဲ့တောင် ခတ်စရာမလိုတော့ဘူး။”

သူ့စိတ်သူ့သဘောနှင့် အကွက်ချစ်မိနေသော ညီညီကျော်ကို ကြည့်ပြီး ငွေလမှာ ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးမရှိ။

ခုအခြေအနေမှာ အရင်ဆုံးပြေးမြင်မိတာက မိုးစက်ကိုပါပဲ။

သူသာဆိုလျှင် ငွေလအပေါ် ထိုသို့အခွင့်အရေးယူလိမ့်မည်မဟုတ်။

အားကိုးစိတ်နှင့်မျှော်လင့်နေတုန်းမှာပဲ ညီညီကျော် လက်အစုံ က ငွေလကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မို့ ငွေလ ကြောင်အိမ်သွားသည်။ လက်မြန်ခြေမြန် ရှိလှသော ညီညီကျော်အထိအတွေ့တွေက သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ။

ပါးပေါ်ကိုကျလာသော အနမ်းတွေ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖိကပ်နှမ်း ရှိုက်ခြင်းခံရသော အော်ဂလီဆန်စရာ အပြုအမူတွေ ဖက်ထားသော လက်တစ်ဖက်က ငွေလကိုယ်ပေါ်မှ အရှိုက်အဖိုတွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း

ပွတ်သပ်နေသော စိတ်ပျက် ကြောက်ရွံ့စရာအထိအတွေ့တွေ။

တဒင်္ဂအတွင်း ငွေလအဖို့ တစ်ကိုယ်တော်ကမ္ဘာပျက်ခန်းပါပဲ။

“ဟင့်အင်း လွှတ်ပါ အစ်ကိုလေး”

“မလွှတ်ဘူး ငါချစ်သလို မင်းလည်း ငါ့ကိုပြန်ချစ်ရမယ်”

“ငွေလ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ခုစိတ်မဝင်စားပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီကိစ္စတွေကို မင်း စိတ်ဝင်စားလာမှာပါ”

“လွှတ်ပါ ငွေလကို အဲလိုအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့။ ငွေလ ခပ်ပေါပေါ မိန်းမမဟုတ်ဘူး”

“မင်းဟာ ခပ်ပေါပေါမိန်းမမဟုတ်လို့ ငါကလည်း လက်ထပ်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်တာပေါ့။ မင်းသာ အပေါ့စားဆန်ရင် ငါကလည်း မင်းကို ခုလိုတန်ဖိုးထားမှာမဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ကသာ တတွတ်တွတ် ပြောနေပေမယ့် လက်ကတော့ အငြိမ်မနေ။

ရှန်းရလွန်း၍ ငွေလ အသက်ရှူကျပ်၍လာသည်။ မျက်ရည်တို့ ဝဲတက်လာသည်။ သူပြုသမျှကို ကြောက်အားလန့်အား ငြိမ်နေလိုက်လျှင် ငွေလ ဘဝကို အပြီးတိုင် သိမ်းပိုက်လိုက်မှာမို့ ကြောက်စိတ်တို့ကို ဘေး ဖယ်ကာ အားကုန်ရှုန်းပြီး ညီညီကျော်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ညီညီကျော် ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားစဉ် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက် ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ငွေလ”

ဧည့်ခန်းအဝတွင် မိုးစက် ရ င် ဆုံ ကြသည်။
ကြောက်အားလန့်အား ပြေးထွက်လာသော ငွေလကိုကြည့်ပြီး မိုးစက်
စိတ်ပူသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ငွေလ”

“ဟို ဟို ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို”

အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်လျှင် မိုးစက်နှင့်ညီညီကျော် ပြဿနာ
တက်နိုင်သည်မို့ ညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ပြေးထွက်လာတာလဲ”

“ကြွက် ကြွက်ကိုမြင်လို့လန့်ပြီး ပြေးထွက်လာတာပါ”

စာအုပ်စင်ပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသော ကြွက်ကိုမြင်လိုက်၍
အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုရသွားသည်။

ဒီတော့မှ မိုးစက်မျက်နှာပေါ်မှ စိုးရိမ်ရိပ်တို့လျော့ကာ

“ကဲ လာ ပြောစရာရှိလို့”

ငွေလလက်ကို ဆွဲပြီး ခြံထဲဆင်းလာသဖြင့် ငွေလ လိုက်လာ
လိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ ညီညီကျော် ငွေလ နောက်သို့လိုက်မလာ။

ရင်တွေက မခုန်ဘဲနှင့် ကြောက်စိတ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ်

တုန်နေသည်။

“ငွေလ မင်းတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မထားပါဘူးနော်”

အမူအရာပျက်ကာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်နေ
သော ငွေလကို မိုးစက် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“မ မဖြစ်ထားပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ဟို ဒါ ဒါနဲ့ အစ်ကို ဘာကိစ္စ
နဲ့ လာတာလဲဟင်”

“ဟယ် မိုးစက် ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

ငွေလအမေးကိုဖြေဖို့ ဟန်ပြင်နေသော မိုးစက် စူးရှချီအိသော
ထင်းထင်းအသံကြောင့် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဒီနေ့ ညနေ မမရဲ့ပါတီအတွက် အစောကြီး ကြိုရောက်နှင့်
နေတယ်ပေါ့”

“ဗျာ”

“ကြည့် ဟိုနေ့ကပြောထားတယ်လေ ဒီနေ့ မောင်လေးနဲ့နှစ်
ယောက်ထဲ ပါတီလုပ်မယ်လို့”

ပြောထားတာမှန်ပေမယ့် မိုးစက်မျက်စိထဲ အမှတ်မထားမိ။ စိတ်
လည်းမဝင်စား ယခုလာသည်မှာ ငွေလကို လာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေလနှင့် ရှေ့ရောက် တိုင်ပင်မည်။ ပြီးလျှင် ငွေလကို ဒီအိမ်

မှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်ခိုင်းတော့။

ထိုအကြောင်းအရာကို လေးလေးနက်နက်ပြောမည် ဟန်ပြင်
တုန်းရှိသေးသည် ဒီမိန်းမကြီး ရောက်လာသည်။

မိုးစက် တော်တော်လေး စိတ်လေသွားသည်။ ဇီဝားသော

စကားလုံးတွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်သည်။

“ဒီနေ့ မမရဲ့မွေးနေ့မှာ အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ သောက်ကြစားကြမယ်”

လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး ချွဲပျစ်ပျစ်ပြောနေသော ထင်းထင်းကိုကြည့်ပြီး မိုးစက် မချီသွားဖြေရယ်ရင်း

“အခုတော့ ကိစ္စလေးရှိလို့ ပြန်ရဦးမယ်၊ ပြီးမှ တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုအခြေအနေထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ အကြောင်းပြချက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟယ် ကြည့် အဲဒီကိစ္စက နောက်မှသွားပါကွယ်၊ ခုပဲ ညနေရောက်နေပြီ တော်ကြာဆို ဟိုတယ်ကမှာထားတဲ့ အစားအသောက်တွေ ရောက်တော့မယ် ငွေလရေ အားလုံးအဆင်သင့် ပြင်ထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြင်ထားပါတယ် မမထင်းထင်း”

“ဆိုဂျူတို့ ဝိုင်တို့ရော”

“ဟုတ်ကဲ့ အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ကဲ ကြားတယ်နော် မိုးစက် မမထင်းထင်းရဲ့ခင်မင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် မသွားပါနဲ့နော်၊ ပါတီပွဲလေးပြီးမှ ပြန်ပါ”

လက်မောင်းကို မလွှတ်တမ်း၊ ဖမ်းဆွဲပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွင်းနေသော ထင်းထင်းနောက်သို့ မိုးစက်တစ်ယောက် အောင့်သက်သက်ဖြင့် ယက်ကန်ယက်ကန် ပါသွားသည်။

ငွေလကို စစ်ကူတောင်းသောအကြည့်ဖြင့် ဝဲကြည့်ပေမယ့် အပြုံးနှင့်အတူ ပခုံးလေးတွန့်ပြန်ကလွဲပြီး ငွေလဲကရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ထင်းထင်းနှင့်မိုးစက်၏နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ငွေလရင်ထဲ မော့ရှုသွားသည်။ တကယ်ပဲ ဒီညီအစ်မသုံးယောက်ကြားထဲက ရုန်းထွက်နိုင်ပါ့မလား။

ငွေလကရော ညီညီကျော်ကို ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်ပါ့မလား။

အိမ်ကပြန်တတ်တယ်

ဖုန်းဖြင့်ပေးနေသော ထင်းထင်း လုပ်ရပ်တွေကို တစေ့တစောင်းကြည့်ပြီး
ငွေလ တစ်ခုခုလုပ်ရန် အကြံထုတ်နေသည်။ ဆေးမှုန့်ထည့်သော ဝိုင်ခွက်
ကို သေချာမှတ်ထားလိုက်သည်။

“ငွေလရေ”

“ရှင်”

“ခြံထဲမှာ စားပွဲဝိုင်းတွေ ခင်းထားဖို့ ညီညီကို သွားပြောလိုက်
ပါကွယ်”

ညီညီကျော်နှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်၍ ငွေလ မသွားချင်။

“ငွေလ ခင်းထားလိုက်ပါ့မယ် မမထင်းထင်း”

“အမလေး ယောက်မလေးရယ် တော်ကြာနေ မိုးစက်က သူ့
ညီမလေးကို အဲလောက်ပင်ပန်းတာ လုပ်ခိုင်းရလားဆိုပြီး စိတ်တွေ
ဆိုးနေပါမယ်”

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာသည်။ ထင်းထွန်း အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ
ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို မမကြီး ပြော”

ဘွင်းဘွင်းထံမှ ဖုန်းဖြစ်သည်။

“ဪ” ရတယ် ပြန်မလာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်လာ
အလုပ်ကိစ္စနဲ့ခရီးထွက်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဘုရား
လေးဘာလေးဖူးပြီး အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လည်ပြီးမှ ပြန်လာနဲ့
ဒီကအလုပ်တွေကို ထင်းထင်းနဲ့ရှင်းရှင်း ကြည့်ထားလို့ ရတယ်။ ရှင်

အခန်း (၂၇)

“ဟင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

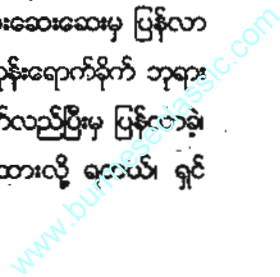
ဟိုဘယ်မှ လာဖို့သော အစားအသောက်တွေကို ပြင်ဆင်နေရဉ်
အကြည့်တွေက ထင်းထင်း လှုပ်ရှားမှုတွေဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ဖန်ခွက်ဝိုင်းဝိုင်းထဲသို့ ဆေးမှုန့်တွေထည့်ပြီး ဝိုင်တွေလောင်း
ထည့်နေသော မြင်ကွင်းက ငွေလကို စိတ်ထင်သွားစေသည်။

ထိုသို့သော အပြုအမူမျိုးတွေကို ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ခဏခဏ
ကြည့်ဖူးနေ၍ ထင်းထင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်နေသလဲဆိုတာကို
ရိပ်မိသလိုလို။

“အဟွန်း ဒီညမှ မိုးစက် ငါ့ရင်ခွင်ထဲမရောက်ရင် ငါ အပျိုကြီး
ပဲ လုပ်တော့မယ်”

ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ဆေးမှုန့်ထည့်ထားသော ဝိုင်နီနီတွေကို

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဆိုင်မှာလေး၊ ထင်းထင်းက ဒီနေ့ ထင်းထင်းမွှေးနေဖို့ ညနေဘုရားသွားပြီး ရွှေသင်္ကန်းသွားလျှင်မလို ခုလား အိမ်မှာ ရေချိုးနေ တယ်၊ ဘုရားသွားမလို ခြောက်ပါစရာလား ဝမ်းကွဲက မကြီးရဲ့လို့ ဖြစ်သွားပြီပဲ”

ညာရင်းပြောရင်းဖြင့် တဟင်းဟင်း ရယ်နေသော ထင်းထင်း ကိုကြည့်ပြီး ငွေလ အံ့သြပါရဲ့။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မရှိတုန်း ဝမ်းကွဲကိုခေါ်ပြီး ပါတီပွဲခပ်တိတ် တိတ်လုပ်တာဟာ အကြောင်းကိစ္စတော့ ရှိရမည်။

“ရှင် မြေဝယ်စာချုပ်လား ဟော့တော် ပါသွားဘူးလား မမ ကြီးရယ်၊ မြေကွက်ရောင်းဖို့သွားပါတယ်ဆိုမှ ဒီစာချုပ်ကို မှေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ရတယ် မနက်ဖြန်မှ အမြန်ချော့ဖို့ခွင့်လိုက်မယ်၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ပြီးတာနဲ့ ငွေကို ဘဏ်အကောင့်ထဲ တစ်ခါထဲ ထည့်နော် နေဦး။ အဲဒီ စာချုပ်က ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ”

ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ဖို့ ငွေလ ဝိုင်ခွက်ကိုလဲဖို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒါဆိုနေဦး ထင်းထင်း အဲဒီ ဗီဒီယိုထဲသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဖုန်းပြောရင် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော တွင်းတွင်း အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ငွေလ ဝိုင်ခွက်ထဲမှ ဝိုင်နီနီတွေကို လဲဖို့အတွက် နံရံကပ်ဗီဒီယိုထဲမှ ဖုန်တူဝိုင်ခွက်တစ်ခွက်ကို ယူ၍ လှယ်လိုက်ပြီး ဆေးမှုန့် ထည့်မထားသော ဝုလင်းထဲမှဝိုင်တွေ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဟန်မပျက် ပြန်ထားလိုက်သည်။
ဆေးမှုန့်ထည့်ထားသော ဝိုင်တွေကို ထင်းထင်း သောက်ဖို့ အတွက် ငွေလ တစ်မျိုးကြရဦးမှာပေါ့။
ဒီည ပါတီပွဲမှာ ဒီဆေးမှုန့်ရဲ့တန်ခိုးအစွမ်း ဘယ်လိုပြမလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမည်။

အခန်း (၂၈)

စားသောက်စရာများ ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲမှာ ထင်းထင်းနှင့်မိုးစက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြသည်။

မိုးစက် စိတ်ပျက်နေသလောက် ထင်းထင်းတက်ကြွနေသည်။ ဒီည မိုးစက်၏ဘဝကို သူ့ အပိုင်သိမ်းရမည့်နေ့။ မိုးစက်ရင်ခွင်မှာ မှီခိုခွင့်ရဖို့ သူ့တစ်ဘဝလုံး အသွေးအသားပါမကျန် မိုးစက်ထံအပ်နှင်းရမည့်နေ့။

မိုးစက် ယူချင်ချင် မယူချင်ချင် မိုးစက်ဘဝထဲကို အတင်း ဖွတ်တိုးဝင်မည့်ည။

ဒီတစ်ည ကျော်လွန်၍ နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်လျှင် မိုးစက်ကိုပိုင်သွားမည်။

ကဲ မမကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

အမျိုးကပြစ်တတ်တယ်

တူလေးတွေ တူမလေးတွေကို ထိန်းဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးလိုက်ပြီး ဆေးမှုန့်ထည့်ထားသော ဝိုင်ခွက်ကို မိုးစက်ရှေ့ချပေးလိုက်သည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ စောင့်ကြည့်နေသော ငွေလ ပြုံးလိုက်သည်။ ထင်းထင်းရှေ့မှာ ချထားသော ဝိုင်ခွက်ထဲမှာ သူ့ထည့်ထားသော ဆေးမှုန့် တွေပါနေသည်ဆိုတာ ထင်းထင်း နည်းနည်းမှ ရိပ်မိပုံမပေါ်။

“မိုးစက် ဒီညနေခင်းလေးမှာ မိုးစက်နဲ့အတူ မမထင်းထင်းရဲ့ မွေးနေ့လေးကို ဖြတ်သန်းခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေနပ်တယ်၊ ရင်လည်းခန်တယ်ကွယ်၊ ဒီတော့ ဟောဒီပိုင်လေးသောက်ပြီး မမမွေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုပေးပါ”

ရင်ထဲမှာ စိတ်ပျက်နေပေမယ့် ငြင်းဆန်၍မကောင်းသဖြင့် ဝိုင်ခွက်ကိုလှမ်းယူပြီး

“မွေးနေ့မှစပြီး နောင်နှစ်တစ်ရာတိုင်တိုင် ချစ်သောသူတွေနဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ပါစေ မမထင်းထင်း ဟက်ပီးဘတ်ဒေးပါ”

“သင့်မိယူပါ မိုးစက်ရယ်၊ မမကလည်း မိုးစက်နဲ့အတူ ကျန်နေသေးတဲ့အနာဂတ်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းချင်ပါတယ်”

“ကမ်းပေ”

ပိုင်နှစ်ဖက်ကို နှုတ်ခမ်းချင်းတွေလိုက်ပြီး ကမ်းပေလုပ်လိုက်ကြသည်။

ပိုင်ကို တစ်ဝိုက်လောက်သာသောက်သော မိုးစက်ကိုကြည့်ပြီး

ထင်းထင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။

“သောက်ဦးလေ မိုးစက်ရဲ့ ဝိုင်က မပူပါဘူး”

ဇွတ်အတင်းသောက်ခိုင်းနေသောကြောင့် မိုးစက် ထပ်သောက်သည်။ ထင်းထင်းလည်း မိုးစက်သောက်သလို သောက်သည်။

ညီညီကျော် ဝိုင်းထဲဝင်လာသည်။ မိုးစက်ကို ငွေလခါအစ်ကို ဟူသောအသိကြောင့် ခပ်တင်းတင်း မဆက်ဆံတော့။

“မိုးစက် ခင်ဗျားက ကျွန်အစ်မရဲ့ အထူးဧည့်သည်ပဲ ဒါကြောင့် ကျွန်ကလည်း တစ်ခွက်ထပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုပါတယ်”

မိုးစက်လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်တွေထည့်ပေးသည်။ ညီညီကျော်ပုံစံကို စိတ်ထဲသိပ်မတွေ့ပေမယ့် ငွေလ ဒီအိမ်အရိပ်မှ မလွတ်သေးသဖြင့် အလိုက်အထိုက်ပင် ဆက်ဆံလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ငွေလကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“ဗျာ”

ညီညီကျော်အမေးကြောင့် မိုးစက် ကြောင်သွားသည်။ ဘာသဘောနှင့်မေးရတာလဲ။

မောင်နှမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိ၍ တမင်မေးခြင်းလား ဒါမှ မဟုတ် ရိုးရိုးသားသား မေးခြင်းလား။

“ဪ ခင်ဗျားညီမလေးကို ခင်ဗျား သိပ်ချစ်တာပဲလားလို့”

“ကိုယ့်ညီမပဲဗျာ မချစ်ဘဲနေမလား”

“သူ့ကလည်း ခင်ဗျားကို တော်တော်ချစ်ပုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညီညီကျော်နှင့်မိုးစက် စကားကောင်းနေကြစဉ်မှာပင် ထင်းထင်းမျက်လုံးတွေ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ရွံလာသည်။

မိုးစက်ကိုကြည့်သည့်အကြည့်မတွဲကလည်း ရမ္မက်တွေထန်နေသည်။ ရဲတင်းနေသည်။

“အချစ် မင်းကို မမ အရမ်းချစ်တယ်။ မမတို့ ဒီတစ်ညကို နှစ်ယောက်အတူတူ ကုန်ဆုံးကြမယ်။ သိလား အချစ်”

အာလေးလျှာလေးဖြင့် ပြောလိုက်သော ထင်းထင်း စကားကြောင့် မိုးစက်ရော ညီညီကျော်ရော တစ်ယောက်မျက်နှာတံစ်ယောက် ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

“မမ နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ငါ ဘာပြောလို့လဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ အချစ်တွေ ပြည့်ကျပ်ညပ်နေလို့ ပေါက်ကွဲထွက်လိုက်တာလေ ဟားဟာ”

လူမှန်းမသိအောင် မှူးနေသော အမူးသမားတစ်ယောက်လို အရက်မှူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်ပြီ။

ညီညီကျော် ရှက်သွားသည်။

“ဟာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ နည်းနည်းလည်း ဣန္ဒြေဆည်ဦးလေ”

“မဆည်ဘူး ဆည်နေရင် မမကြီးက မိုးစက်ကို အပိုင်းသိမ်းသွားလိမ့်မယ်။ သူ့နဲ့မိုးစက်နဲ့က ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ”

“ဗျာ”

မဟုတ်က ဟုတ်က အစွပ်စွဲခံနေရသည်မို့ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော ဝိုင်အရသာလေးပင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီမိန်းမကြီးတွေ သူတို့လိုရာကို ဆွဲတွေးနေကြသည်။ ကိုယ်ကပဲ သူတို့နှင့်ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီတဲ့။ တန်ရာတန်ရာမှမမှန်း ကိုယ့်လို ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်က သက်တူရွယ်တူမိန်းကလေးကိုပဲ ဘဝလက်တွဲဖတ်အဖြစ် ရွေးချယ်မှာပေါ့။ သွေးဆုံးနေတဲ့ဒီလို ရုပ်ကြမ်းကြမ်းမိန်းမတွေကို ရွေးချယ်မလား။ ငွေကြေးဘယ်လောက်ပဲပြည့်စုံနေပါစေ ဒီလိုမိန်းမမျိုးတွေကိုတော့ စိတ်ကူးထဲကို မထည့်။

“မိုးစက် ချစ် လာ ထ သွားမယ်”

“ဗျာ”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်က အတင်းဆွဲထူနေသော ထင်းထင်းပုံစံက ကျားစားဘီလူးမတစ်ကောင်လို စောင်းထနေသည်။

“ထ လာ”

“ဘယ် ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ”

“အခန်းထဲကိုလေ ကောင်းကောင်းပြုစုပါမယ်။ အဟင်း ဟစ်ဟစ် ဟစ် မမက ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆီကို ခေါ်သွားမလို့ လာပါကွာ။ ဒီမှာ အေသင်ချိုဆွေဖြစ်နေပြီ တင်းတယ် တင်းတယ်”

အားလုံး ထင်းထင်းကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြသည်။

ဝိုင်သောက်ရုံလောက်နှင့် ဒီလိုအရှက်သိက္ခာမဲ့စေသော စကားမျိုးတွေဖြင့် လူကိုခွတ်အတင်းဆွဲခေါ်နေရသလား။ ဒါဟာ ပုံမှန်စိတ်တော့မဟုတ်။

ငွေလ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ရာဂစိတ်ကိုကြုံစေသော ဆေးတွေကို မိုးစက်သောက်မည့်ပိုင်ထဲ ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩလွန်း၍ ဘုရားပင်တလိုက်မိသည်။

“မမ နင်တရားလွန်နေပြီနော် အရှက်မရှိတူးလား။ ဋယာကျိုးတစ်ယောက်ကို အခန်းထဲဆွဲသွင်းရလောက်အောင် နှင့်ချဲ့တန်ဖိုးက မဲ့နေပြီလား”

မိုးစက်ကို မလွတ်တမ်းဆွဲဖက်ထားသော ထင်းထင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ဘာတန်ဖိုးလဲ တန်ဖိုးဆိုတာ လူကသတ်မှတ်ထားတဲ့ ပညတ်ချက်တစ်ခုပဲ။ အချစ်ဆိုတာကသာ လူတွေရဲ့ရင်စိတ်ကို အလိုလိုတိုးဝင်လာတဲ့ လောကရဲ့ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ခု ချစ်တတ်မှ လူပီသတာ။ မချစ်တတ်ရင် လူမပီသဘူး။ ဒါကြောင့် သူများထက်ဦးအောင်ချစ်မလို့ အဟစ် ဟစ်တစ်”

ပြောရင်း ရယ်ရင်းနှင့် ထင်းထင်း သူ့အပေါ်ဖုံးအကျီတစ်ထပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

စားတော့ဝါးတော့မယ်ပုံစံမျိုးဖြင့် သရဲတီလူးပီးနေသည်မို့ မိုးစက်ဆက်နေဖို့မသင့်။ ဆက်နေလျှင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က စကပ်ပါ ဆွဲချွတ်တော့

မလားမသိ။

“မမ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ လာ လာစမ်း အထဲကို ဘယ်လောက်မှ မသောက်ရသေးဘဲ အပူးလွန်နေပြီ”

အမြင်မတော်တာတွေ သွားခနဲ ပေါ်လာတော့မည့်အရေးရှိ ညီညီကျော် သူ့အစ်မ ထင်းထင်းကို ဒရုတ်ဆွဲမတတ် အတင်းဆွဲခေါ် သွားတော့သည်။

“မဆွဲနဲ့ ငါနဲ့မိုးစက် ဒီည ဝိဆွဲမလို့ လွတ် လွတ် ဟား ဟား ဟား ခစ် ခစ် ခစ် မိုးရေ မပြန်နဲ့ဦး မမ ပြန်ထွက်လာမယ်”

မိုးစက် ငွေလက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခွင့်အရေးရတုန်း လစ်ထွက် လာခဲ့လိုက်သည်။

ဝိုင်သောက်ရုံနဲ့ ဒီလောက်ထိ လူပုန်းမသိဖြစ်သွားရသလား။ အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းတွေ ဖေဖေလှမ်းလှမ်းလျက်။

အခန်း (၂၉)

“ဟဲ့ ထင်းထင်း ထင်းထင်း ထစမ်း”

ခုတင်ထက်တွင် ခြေကားယား လက်ကားယား အိပ်မောကျ နေသော ထင်းထင်းကိုနှိုးနေသော ရှင်းရှင်း ဒေါသတွေ တလိမ့်လိမ့် ထွက်နေသည်။

ညကကိစ္စကို ညီညီပြောပြ၍ သိပြီးပြီမို့ မိန်းမတန်မဲ့ ဣန္ဒြေ သိက္ခာမဲ့တဲ့အထိ ဖြစ်သွားရလား။

တော်သေးတာပေါ့ မိုးစက်က နားလည်ပေးလို့။

“ထင်းထင်း ထစမ်းလို့ ပြောနေတယ်နော်”

တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်။ ရှင်းရှင်း သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ အနီးရှိဖန်ခွက်ထဲမှ ရေလက်ကျန်ဖြင့် ထင်းထင်းမျက်နှာကို လှမ်းပတ် ထိုက်သည်။

“အား အမလေး မိုး လုပ်ပါဦး လုပ်ပါဦး”

မျက်နှာပေါ် ကျသွားသော ရေစက်တွေကြောင့် ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ကုန်းရှန်းထသည်။

“ဟင် မထင်းထင်း မိုးရော မိုး ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဘာလဲ ဘာမိုးလဲ”

“မိုးစက် မိုးစက်လေ ညက သူနဲ့ ငါနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ အတူတူ အိပ်ကြတာ”

ကယောင်ကတမ်းပြောနေသော ထင်းထင်းစကားကြောင့် ရှင်း ရှင်းဒေါသလည်းထွက် ရယ်လည်းရယ်ချင်မိသည်။

လင်တရား ရှူးပါဦး ဒီလောက်ထိ ရှူးစရာတော့ လိုမည်မထင်ပါ။

“နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ နင့်ဘေးမှာ ယောက်ျား တော့မရှိဘူး နင်ခွထားတဲ့ဖက်လုံးပဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ညက နင်ဆေးကြောင်သလိုလို အပဋိသလိုလိုဖြစ်လို့ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူပြောလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ ငါပြောတာ ဟုတ် မဟုတ်ကိုပဲဖြေ”

“မသိဘူး ညက ဘာတွေတယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း ငါလည်း လုံးဝ မသိတော့ဘူး။ ငါသိတာက ညက မိုးနဲ့ငါနဲ့ ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ အတူတူ အိပ်ကြတယ်။ မိုးရော ငါရော အရမ်းကိုကြည်နူးကျေနပ်နေကြတယ်။ ငါ ငါ နောက်လလောက်ဆိုရင် ကိုယ်ဝန်တောင်ရှိလာနိုင်တယ် မမရှင်း

ရှင်း”

“အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်”

“ဖက်လုံးနဲ့ဖက်အိပ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာနိုင်တယ်တဲ့ ပြောရရင် မကောင်းဘူး”

ညီညီကျော် အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“မမထင်းထင်း နင် ညက စိတ်ကြွဆေးတွေသုံးပြီး လူမှန်း သူမှန်းမသိအောင် အရှက်တရားကင်းမဲ့နေတာ သိလား”

“ဘာ ဘယ်လို ညက ငါဘာဖြစ်တယ်”

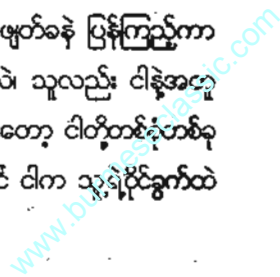
“နင် ညက မိုးစက်ကို အခန်းထဲအတင်း ဆွဲခေါ်တယ်လေ။ နင့်ပုံစံက တဏှာမီးတောက်နေတဲ့ ဝီလိန်မတစ်ကောင်လိုပဲ။ အရမ်းကို အသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေတယ်။ မောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါတောင် အရှက် တရားကင်းမဲ့နေတဲ့ နင့်ကိုကြည့်ပြီး အော်ကလိဆန်လာတယ် သိလား”

ရေရာမရှိအောင် ပြစ်တင်ရှုံ့ချနေသော ညီညီကျော် စကား ကြောင့် ထင်းထင်း တွေဝေသွားသည်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မနေ့က စိတ်ကြွဆေးတွေထည့်ပြီး မိုးစက်ကို တိုက်ခဲ့တာပါ”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ညီညီကျော်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်ကာ

“ဒါ ဒါနဲ့ သူ သူကရော ဘာထူးခြားလဲ။ သူလည်း ငါနဲ့အတူ လူမှန်းမသိအောင် မူးနေတာမဟုတ်လား။ ပြီး ပြီးတော့ ငါတို့တစ်ခုဟာစုံကို အတူတူမှားယွင်းကြတယ်လေ။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ငါက သူ့ရှင်ခွက်ထဲ

စိတ်ကြွဆေးတွေထည့်ခဲ့တာ”

ထင်းထင်း ဝန်ခံစကားကြောင့် ညီညီကျော် စိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။

“အေး အဲဒီမှာ စလွဲတာပဲ၊ တကယ်တမ်း စိတ်ကြွဆေးပါတဲ့ ပိုင်ကိုသောက်မိတာက နင်ပဲ၊ မိုးစက်က ဘာစိတ်မကြွမလာဘဲ နင့်ကို ဖတ်ရှုနေရတာပဲ၊ နောက်ဆုံး ထဲတောင်ပြေးရတဲ့အဆင့်ရောက်တယ်”

ညီညီကျော်စကားကြောင့် ရှင်းရှင်း ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘုရားရေ ဒါဆို ည ညက သူနဲ့ငါ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးလား”

“အေး ဘာမှမဖြစ်တာ ကံကောင်း၊ မိုးစက်နေရာမှာ တခြား လူသာဆိုရင် နင့်ကိုလောက်တောင် မလောက်ဘူး”

“အမလေး အဲဒါ ကံကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ကံဆိုးတာ ကံဆိုးတာ ငါ့မှာ အဲဒီလိုဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ငွေကုန်ခံပြီး သူ့အတွက် တစ်ကိုယ်တော်ပါတီပွဲလေး လုပ်ပေးတာ၊ ခုတော့ ငွေကုန်ပြီး ငါ့ဘဝ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး၊ ဘုရား ဘုရား ငါ့အကြံတော့ပျက်ပါပြီ”

ပြောရင်း ထင်းထင်း တဟီးဟီးဖြင့် ငိုချလိုက်တော့သည်။

တကယ်ဆို သူက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အထူးသဖြင့်

မိုးစက်၏အတင်းအဓမ္မကျင့်ခြင်းကို ခံယူချင်တာလေ။

ခုတော့ စိတ်ကြွဆေးကိုသောက်မိသူက မိုးစက်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ရတယ်လို့။

အခန်း (၃၀)

“ကဲ ထင်းထင်း နင် မိုးစက်ကိုလက်လျှော့လိုက်တော့”

“အယ် ဘာဖြစ်လို့ လက်လျှော့ရမှာလဲ၊ မိုးစက်လက်မထပ် မချင်း ထင်းထင်းတို့မှာမျှော်လင့်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားခွင့် ရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင့်ကြိုးစားမှုက ပိုင်ကုန်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ အရှက်ပါ ငြိမ်းငြိမ်းကွဲရပြီ မဟုတ်လား”

“အရှက်ငြိမ်းငြိမ်းကွဲရအောင် ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

“မိုးစက် သိသွားပြီလေ၊ နင့်ဆီကို သူလာပါဦးတော့မလား၊ နင် ပေါ်တင်ကြီး သူ့ကို အခန်းထဲအတင်းဆွဲခေါ်မှတော့ သူကရှေ့ နင့်ကိုအထင်ကြီးပါတော့မလား”

ရှင်းရှင်းစကားကြောင့် ထင်းထင်းကို ရန်စနေသလို။

“ထင်းထင်းကိုအထင်မကြီးတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ သူကရော ရှင်းရှင်းတို့ကို အထင်ကြီးမတဲ့လား။ သူ့ကိုပိုင်းကြိုက်နေကြတာ သူလည်း သိလောက်နေပြီ။ ထင်းထင်းတစ်ယောက်ထဲ သူ့ကိုလိုချင်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး လိုချင်နေကြတာ”

“ဒါပေမဲ့ ညည်းလောက်တော့ သိက္ခာမမဲ့ဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အခြေအတင်တွေ ပြောနေကြသည်။ ငွေလ ဝင်လာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားကြသည်။

“ဪ ကို ငွေလ မိုးစက်နဲ့မှန်းဆက်ဖြစ်သေးလား။ သူ ဘာပြောသေးလဲ”

သူတို့ကိုယ် သူတို့ စိတ်မလုံသူတစ်ယောက်လို ငွေလဆီမှ မိုးစက်အကြောင်းကို နှိုက်သည်။

“ဟင်္ဒအင်း မဆက်ဘူး မမ၊ အစ်ကိုမိုးစက် မအားလို့ဖြစ်မယ်”

“အဲဒီညက မမထင်းထင်း အမှူးလွန်ပြီး သောင်းကျန်းခဲ့တာ တွေကို စိတ်ထဲမထားပါနဲ့လို့ ပြောပေးပါအေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပေးပါမယ်၊ အစ်ကို မိုးစက်လည်း နားလည်မှာပါ”

“ဒါဆိုရင် အိမ်လာဖို့ ခေါ်လိုက်ပါလား”

ရှင်းရှင်းက တစ်စခန်းထပြန်သည်မို့ ထင်းထင်း မနှစ်မြို့စွာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး

“ဘာလဲ မမရှင်းရှင်းရော စိတ်ကြွဆေးတွေသုံးပြီး အပိုင်သိမ်း

မလို့လား”

ညီအစ်မတွေကြုံတဲ့သူ နက်စတမ်း ဝွင်ကြွတာနှင့် ထည့်နေကြသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောမပေး။

“ငါက နင့်လိုဂုဏ်သိက္ခာမဲ့အောင် မလုပ်ဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဝဲ ငါလိုချင်တာကို ရအောင်ယူမှာ”

“အဟက် လုပ်လိုက်လေ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ငါက ဘွင်းဘွင်းလည်းမဟုတ်ဘူး။ ထင်းထင်းလည်း မဟုတ်ဘူး ရှင်းရှင်း”

ခေါင်းမောရင်ကော့ကာ ပြောပြီး ထွက်သွားသော ရှင်းရှင်းကို ကြည့်ပြီး ထင်းထင်း လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကျန်ခဲ့ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်မှ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကိုပါ ဒေါသတကြီး ဖယ်ချလိုက်သည်။

“တောက် စိတ်ကြွဆေးထည့်ထားတဲ့ခွက်မှာ မိုးစက်မသောက်မီ

ဘဲ ငါက ဘာကြောင့် သောက်မိရတာလဲ ငါ ငါ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမပဲ၊ မိုးစက်သာသောက်မိလိုက်ရင် ပွဲသိမ်း”

တစ်ယောက်ထဲ အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ထင်းထင်းစကားသံတွေကို အခန်းအပြင်မှ ခိုးနားထောင်နေသော ငွေလ ရယ်ချင်နေမိသည်။

တရားခံဟာ ငွေလဆိုတာသိသွားလျှင် ထင်းထင်းဒေါသတွေ ငွေလဆီ ပုံအောလာပြီး ဆံပင်မွှေးတွေ တစ်ပင်မှမကျန်အောင် ဆွဲနှုတ်

မလားတောင်မသိ။

တွေ့ရင်း ကြက်သီးတွေထကာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်
သွားသည်။

အခန်းရှေ့မှ ခြေသံမကြားအောင် ခပ်တိတ်တိတ် ပြန်ထွက်လာ
ခဲ့လိုက်သည်။

ထင်းထင်း ဝုန်းခိုင်းကြ၍ ကောင်းနေတုန်း။

အခန်း (၃၁)

“တောက်”

ငွေလထံမှ ကြားလိုက်ရသော အခြေအနေကြောင့် ဒုက္ခမှ
သိသိလေး လွတ်လာသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဒေါသဖြစ်၍မဆုံးတော့။

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမပဲ ဒီလိုငွေဆင်ထားမှန်းသိရင်
သူ့မွေးနေ့ကို အရေးလုပ်စရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး။”

“နားလည်ပေးလိုက်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ တကယ်တော့ ဒါတွေ
အားလုံးဟာ အစ်ကို့ကိုချစ်တဲ့စိတ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြံစည်ခဲ့တာ
တွေပါ။”

မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစာသည်ကတစ်ကြောင်း မိုးစက်ကို ဒေါသ
ပြေစေချင်သည်ကတစ်သွယ်မို့ ရှာကြံပြီးတော့သာ ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငွေလသာ ပိုင်ကိုလဲမထားရင် ခုလောက်ဆိုရင် ကိုယ်

ကောင်းကောင်းချောင်ပိတ်မိနေပြီ ထောင်ထဲရောက်ရင်ရောက် မရောက်
ရင် ဒီလင်တရားမကြီးကို တစ်သက်စာတာဝန်ယူရမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆိုရင်တော့ ငွေလဆီကို မလာနဲ့တော့
အစ်ကို၊ ခုလို ဈေးသွားတဲ့အချိန်တွေမှာပဲ အပြင်မှာတွေ့ကြရအောင်”

“ကိုယ်ကတော့ ငွေလကို အဲဒီမှာ ဆက်မလုပ်စေချင်တော့ဘူး။
မိန်းမတွေတောင် ဒီလောက်အရှက်တရားကင်းမဲ့နေရင် သူတို့မောင် ညီညီ
ကျော်ဆိုတဲ့ကောင်ကရော ငွေလကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ မသိမ်းပိုက်ဘူးလို့
ပြောနိုင်မလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လိုယောက်ျားလေးတောင် လုံခြုံမှု
မရှိရင် ငွေလကရော လုံခြုံနိုင်မှာတဲ့လား”

ရှေ့ရေးကို မျှော်ကြည့်ပြီး အကင်းပါးလွန်းသူ မိုးစက်စကား
ကြောင့် အရင်ရက်က ညီညီကျော် ပြုမူပုံတွေကို မျက်စိထဲပြန်မြင်ပြီး
နှုတ်ခမ်းအစုံကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး သက်မတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“ငွေလအတွက် မပူပါနဲ့ အစ်ကို၊ ငွေလ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်း
နိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စိတ်မချဘူး နောက်ပြီး အဲဒီအိမ်မှာလည်း
မလုပ်စေချင်တော့ဘူး။ ကိုယ်ပြောသလို စိစဉ်ကြမယ်”

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုစိစဉ်မှာလဲ”

“မင်းကို လက်ထပ်မယ်”

ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသည့်စကားမို့ ငွေလ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်။
ငွေလများ နားကြားလွှဲသလားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်တွေးကာ ကိုယ့်

အသားကိုကိုယ် မသိမသာ ဆွဲဆိတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စူးခနဲ နာကျင်မှုက အမှန်တရားဆိုတာကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်ပြသည်။

ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။

ရင်ထဲမှာ ပျော်ရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလား။ ရင်ထဲမှ ဝေဒနာ
ကို မခွဲခြားတတ်တော့။

“ငွေလကို အစေခံတစ်ယောက်နဲ့အစ်ကိုလို လူမျိုးနဲ့တန်မူ
မတန်ဘဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ကို မစဉ်းစားပါနဲ့”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိမ်ငယ်မှုတွေနှင့် ငွေလ ဘာကိုမှမမျှော်လင့်
ရဲပါ။

ငြင်းဆိုစရာ အပြစ်အနာအဆာ တစ်စက်ကလေးမှမရှိသော
မိုးစက်ကို ငွေလည်း ချစ်နေခဲ့တာပါ။ သို့သော် အချစ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်
ထဲချစ်နေရုံနှင့် တစ်ဘဝလုံးပြီးသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။

အစ်ကိုကချစ်၍ လက်ထပ်ပေမယ့် အစ်ကိုမိဘတွေက ငွေလ
လိုအဆင့်နိမ့်တဲ့မိန်းကလေးကို ချွေးမအဖြစ် ဘယ်လိုလက်ခံကြမှာလဲ။

“ဘာတွေကိုတွေ့ပြီး ပူနေတာလဲ ငွေလရယ်၊ ဖြစ်မလာသေး
တာကိုတွေ့ပြီး ပူနေရင် ရှေ့ဆက်ပြီး သိမ်ငယ်မှုတွေနဲ့ အဆုံးသတ်ရ
လိမ့်မယ်”

“အစ်ကို နှစ်နာမှာစိုးလို့ပါ”

“နှစ်နာရအောင် ငွေလက တစ်လင်ကွာ တစ်ခုလယ်တို့ မုဆိုးမ

တို့ ကလေးသုံးယောက်အမေတို့မှ မဟုတ်တာဘဲကွာ”

လက်ချောင်းတွေကို ဂနာမငြိမ်စွာ ပွတ်သပ်နေသော ငွေလက်
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ငွေလ မရုန်းမိ။ မရုန်းချင်တာဆိုရင်
ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။

ဘဝမှာ ဒီလောက်နွေးထွေးတဲ့လက်တစ်စုံ လာရောက်အုပ်နှိုး
ဆုပ်ကိုင်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ ဘဝမှာအင်အားသန်
တွေကို မွေးဖွားပေးလိုက်သလို အားအင်တွေပြည့်လာသည်။

စိုးရိမ်တာက တစ်ခုထဲပါ။

ထိုအရာသည် အစ်ကိုမိဘများ ကန်ကွက်ကြမလားဟူသော
စိုးရိမ်စိတ်တို့ပါပဲ။

တကာယ်ဆို အစ်ကိုအချစ်ကို ငွေလ မငြင်းချင်ပါဘူး အစ်ကို

အခန်း (၃၂)

“ဒါ ညီမလေးအတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အကြီး”

ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ငွေလ လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးရင်း
ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ငွေလ ဖဝေဝေါဖြစ်သွားသည်။

ငွေလကို ဘာကြောင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အကြီးကို ပေးရတာလဲ
ငွေလ နားမလည်နိုင်။

“ငွေလ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ဟုတ်လား မမကြီး”

“ဟုတ်ဘယ်လေ ယောက်မလေးရဲ့ ညီညီက ငွေလနဲ့လက်ထပ်
မယ့်ရက်ကိုတောင် ရွေးနေပြီ။ သူ့ခမျာ ငွေလကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာမို့
အရမ်းကိုတက်ကြွနေတာ”

တက်ကြွစွာပြောနေသော မမကြီးစကားကြောင့် ငွေလ ကြောင်
သွားသည်။ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစောကြီးကတည်းက ညီညီကျော်ကို

ငွေလ ငြင်းပြီးသားပဲ။

ငွေလ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်အင်း ငွေလ အစ်ကိုလေးကို လက်ခံမထားဘူး မကြီး”

ငြင်းဆိုနေသော ငွေလစကားကြောင့် ဘွင်းဘွင်း အံ့ဩနွားကြည့်ရင်း

“မကြီးရဲ့မောင်ကို ငွေလလိုပိန်းကလေးမျိုးက ငြင်းတယ် ဟုတ်လား၊ အမလေး အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ”

မောင်ဖြစ်သူ အငြင်းခံလိုက်ရ၍ ဘွင်းဘွင်း ခံရခက်တာတော့ အမှန်ပင်။

“ညည်းလေးက မိုးစက်ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်နေလို့ တို့ကလည်း သူ့ဆန္ဒကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူလက်ခံခဲ့တာ၊ မိုးစက်နဲ့ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်လေ မကြီးတို့ကလည်း အိမ်ဖော်တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငွေလ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားလို့ပါ မကြီး၊ မရေမရာ လျှောက်လှမ်းနေရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လိုအနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့ အချည်မခံချင်ပါဘူး”

“အေးလေ မရေမရာလှမ်းနေရမှတော့ ညီညီနဲ့လက်ထပ်လိုက်တော့ ရေရာသွားမယ်မဟုတ်လား၊ အိမ်စေဘဝက လွတ်ပြီလေ”

“ငွေလမှ အစ်ကိုလေးကို မချစ်တာ”

“ညည်းအခြေအနေနဲ့ အချစ်ဆိုတာကို ရေရွတ်နေသေးလား”

အချစ်က ဗိုက်မဝဘူးအေ”

ဒါဆို မမတို့လည်း အစ်ကိုမိုးစက်ကို အသည်းအသန်လိုက် ချစ်မနေကြနဲ့ အချစ်ကဗိုက်မဝဘူးလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် မပြောရဲပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့မောင်က လိုချင်တာကို မရရအောင် လူတတ်တယ်၊ ညည်း ကြပ်ကြပ်သတိထားနေပါ”

သတိကောင်းကောင်းပေးပြီး ဘွင်းဘွင်း ခြေဆောင့်ပြီး ထသွားသည်။

သူတို့နဲ့ခပ်ဝေးဝေးနေနေသော အချစ်တွေကို ဘာကြောင့်များ အငမ်းမရ တောင်းခံသိမ်းပိုက်ချင်နေကြတာလဲ။

အခန်း (၃၃)

“သူက ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ္ဆတ်ထိုး လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ဝိုင်လေးက သောက်လိုက်တော့ မူးပြီး သူ ပြောချင်ရာတွေလျှောက်ပြောနေတာပါ။ မိုးစက်ရယ်၊ မမတော့လေ ဘယ် လိုတောင်းပန်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ရပါတယ် ဒါဖြစ်တတ်တဲ့သဘောမို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မထားပါ ဘူး။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘာမှစိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်နဲ့”

“အို မဖြစ်လို့ရမလား။ အခု မိုးစက်က အိမ်ကိုတောင် မလာ တော့ မမတို့ညီအစ်မတွေက ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတာပေါ့။ အဲလို စိတ်မကောင်းဖြစ်လေ ထင်းထင်းကို ပိုပြီးဆူကြလေပဲ”

“မမထင်းထင်းကို ဆူမနေပါနဲ့ သူလည်း ပင်ကိုယ်စိတ်ကြောင့် မှားသွားတာမှ မဟုတ်တာ ယံမကာကြောင့် မှားရတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် အိမ်လာလည်ပါဦးလား”

“ဗျာ”

မိုးစက် လန့်သွားသည်။

“ဪ ငွေလဆီ လာမတွေ့တော့ဘူးလားလို့ ငွေလကလေ သူ့အစ်ကို မလာလို့လားမသိဘူး။ ခုတလော ဗျက်နာမကောင်းဘူး”

“ဪ အင်း လာ လာတာပေါ့”

“ဒါဆို ခုလိုက်ခဲ့ပါလား”

ထုံးစံအတိုင်း ငွတ်ခေါ်တော့သည်။ အိမ်ကိုလည်း မဖိတ်ခေါ်ဘဲ နှင့် ငွတ်လာသည်။

“ခုလိုက်ခဲ့လို့မရဘူး ကျွန်တော့်အမေ အပြင်သွားလို့ ကျွန်တော် အိမ်စောင့်နေရတာပါ”

“ဟယ် ဒါဆို အိမ်မှာ အခု မောင်လေးတစ်ယောက်ထဲပေါ့”

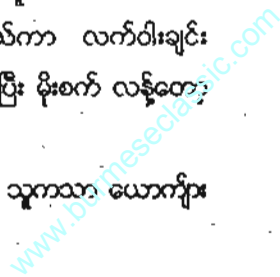
“ဟုတ် ဟုတ်တယ်လေ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှင်းရှင်း မျက်လုံးတွေ အခွင့်အရေးယူချင်သောစိတ်ဖြင့် မျက်လုံးအရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

“ဪ ဟော် အဟင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အိမ်ကိုဝှေ့ကြည့်ပြီး တဟင်းဟင်းရယ်ကာ လက်ဝါးချင်း အဓိပ္ပာယ်ခွဲပွတ်သပ်၍နေသည့် ရှင်းရှင်းကိုကြည့်ပြီး မိုးစက် လန့်တော့ လန့်သည်။

ဒီအချိန်မှာ မိုးစက်က မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူကသာ ယောက်ျား

လေးဆိုလျှင် မိုးစက်ကို အတင်းဖက်နမ်းမလားမသိ။

“မိုးစက်အမေကလည်း ချောတာပဲနော်၊ အင်းလေ ဒီလောက် ချောတဲ့သားကိုမွေးထားတဲ့အမေရဲ့ရှုပ်ရှည်ကလည်း ဘယ်ခေလီမလဲ”

မြန်မြန်ပြန်ပါတော့ဟု စိတ်ထဲက နှင်နေပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး ရောက်တက်ရာရာတွေကို ပြောကောင်းတုန်း။

“ဪ ဒါနဲ့ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်လောက် မတိုက်ချင်ဘူးလား မိုးစက်ရယ်”

“တိုက် တိုက်ချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာကော်ဖီသောက်လေ့မရှိလို့ ကော်ဖီထုပ်တော့ မဝယ်ထားဖြစ်ဘူး”

မိုးစက်က ကော်ဖီဝင်ဖျော်ပါပြီတဲ့ အခန်းထဲထိလိုက်ဝင်လာရင် မခက်ပေဘူးလား။ သူတို့ညီအစ်မတွေစိတ်က ဒင်ပြည့်ကျပ်ပြည့်ဟုတ်ပုံမရတော့ သိပ်စိတ်မချရ။

“ဪ ဒါဆိုရင် မမနဲ့အပြင်လိုက်ခဲ့ပါလား။ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင် ရအောင်လေ”

“ဒီနေ့တော့ လိုက်လို့မရဘူး မမ၊ မေမေက အပြန်နောက်ကျမှာဆိုတော့ အိမ်ပိတ်ပြီးသွားလို့မရဘူး၊ နောက် နောက်မှပဲ”

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်နေ့ပေါ့ကွယ်၊ အ အမလေး”

ရှုတ်တရက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသဖြင့် မိုးစက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဆက်တီခုံက ဂျိုးများထိုးလိုက်လို့လားပေါ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရှင်းရှင်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အမလေး ဗိုက် ဗိုက်ရစ်ပြီး နာလာလို့”

“ဗျာ”

ရှင်းရှင်း ဗိုက်ကိုအသာနှိပ်ကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဘူးသီး ခြောက်လို ရှုံ့တွနေသည်။

“နောက် နောက်ဖေးသွားချင်လို့”

မိုးစက် သိပ်မသကာချင်။ ဒီမိန်းမကြီး မူယာမာယာများ များနေသလား။

“ဘယ်မှာလဲ သန့်စင်ခန်း”

“နောက်ဖေးမှာလေ”

နောက်ဖေးခန်းဘက်သို့ လက်ညှို့၊ ညွှန်ပြလိုက်တာနှင့် ရှင်းရှင်း ငေါက်ခနဲထပြီး မီးဖိုခန်းဘက်သို့ လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ် ပြေးဝင်သွားလေသည်။

တကယ် အခက်အခဲဖြစ်နေပုံကြောင့် မိုးစက် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်။

ငပုလာရင် အမှုပါတယ်ဆိုသလိုမျိုးပေါ့။ ဒင်းတို့နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါပတ်သက်မိလျှင် ကိုယ့်လူပျိုဘဝ ဘယ်တော့များ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးခံရလိမ့်မလဲဆိုပြီး ရင်မှာတထိတ်ထိတ်။

“ဟဲ့ သား တစ်ယောက်ထဲ ငူငူကြီးထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ငူငူအိပ်ရာက ထလာတာလား၊ ငူငူငေါင်ငေါင်နဲ့”

“ဟင် မေမေ ပြန် ပြန်လာပြီလား”

အိမ်ထဲဝင်လာသော မိခင်ဖြစ်သူကိုတွေ့သည်နှင့် မိုးစက် ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရ”

အရေးထဲ ဟိုမိန်းမကြီးက အိမ်သာဝင်နေရသေးသည်မို့ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ မလိုမလဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ဟော့တော် ဒုက္ခပါပဲ”

“ဗျာ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်ထားတဲ့အထုပ်တစ်ထုပ် ကျွန်ခွဲတယ်၊ မေမေ့ကို သွားယူပေးစမ်း”

“ဟာ ပြီး ပြီးမှယူပေးမယ်နော်”

“ဪ ငြိမ်းမှသွားယူတော့ ပျောက်မှာပေါ့ကွယ်၊ သွား ခုပဲ မြန်မြန်သွားယူ”

အလောတကြီး သွားယူခိုင်းနေသည်မို့ ထပ်ငြင်း၍ မရတော့။ လမ်းထိပ် စတိုးဆိုင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၃၄)

“ဟင် မင်း မင်းက ဘယ်သူလဲ”

သန့်စင်ခန်းကထွက်ထွက်ချင်း ဖြူဖြူခန့်ခန့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်၍ မိုးစက်အမေဖြစ်မည်ဆိုတာ ဒက်ခနဲ သိလိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းက မိုးစက်ရဲ့ချစ်သူပါ”

“ဟင်”

ဝင်ကန်ကပ်လေးနှင့် သားထက်အသက်ကြီးပုံရသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ငါ့သား ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ကြိုက်ရသလဲဟဲ့သော အတွေးမျိုးဝင်မိပေမယ့် နှုတ်ကတော့ ထုတ်မပြောဖြစ်။

“ရှင်းနာမည် ရှင်းရှင်းပါ မိုးစက်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်တာ မကြာသေးပါဘူး”

“သားက သူ့မှာချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး”

“သူက သိပ်ပြီးလျှို့ဝှက်လွန်းတယ် အန်တီကိုတင်မဟုတ်ဘူး သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကိုကအစ ရှင်းရှင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက် တယ်ဆိုတာ မပြောဘူး။ ရှင်းရှင်းကိုလည်း နေ့ချက်မပြောဖို့ ပိတ်ထား တယ်။ ပြောရင် ချစ်သူအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မယ်ဆိုလို့ မပြောခဲ့ပါဘူး”

သနားစရာမျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေသော ရှင်းရှင်းကို ကြည့်ပြီး မိုးစက်အမေ တွေဝေသွားကာ

“ဒါဆိုရင် အန်တီကိုကတော့ ဘာလို့ပြောလဲ၊ ချစ်သူအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်ပေမယ့် ရှင်းရှင်းက မိုးစက်ချစ်သူပါလို့ ထုတ်မပြော ရင် အန်တီက ရှင်းရှင်းကို သူ့ခိုးလို့ထင်သွားမှာပေါ့”

ဒါလည်း ဟုတ်နေတာမို့ မိုးစက်အမေ ဘာမှဆက်မပြောတော့ သဲ ရှင်းရှင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်သည်။

“မိုးစက်ရောဟင်”

“သူ့ကိုလမ်းထိပ်မှာ ပစ္စည်းကျန်ခဲ့လို့ သွားယူခိုင်းထားတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းရောက်တာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး အန်တီ၊ ရှင်းရှင်းကို မိုးစက်က စိတ်ဆိုးနေ လို့ မိုးစက်အိမ်ကို အစွဲစွန့်ပြီး လိုက်လာရတာပါ”

ကိုယ့်သားကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးမယ့် မိန်းမမျိုးမို့ ရှုပ်မလှပေမယ့်လည်း ဖြေသာလိုက်ပါသည်။

“ကဲ လာ လာ အိမ်ရှေ့ကို တော်ကြာနေ သားပြန်လာတော့ မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ယောက္ခမလောင်းနောက်မှ ခပ်ကုတ်ကုတ် လိုက်လာရင်း ရှင်း ရှင်းစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘွားကြီးက သူ့သား ချစ်သူအဖြစ်အသိအမှတ်ပြုမည်ပုံပင်။

ကိုယ်ကလည်း ဝှင်ကြံတုန်း ချော်လဲရောထိုင်လိုက်တာ တစ်ခါ ထဲကွက်တိ။

အဘွားကြီးက မေးသေးသည်။ သူ့သားနဲ့ချစ်သူဖြစ်တာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲတဲ့။

သိပ်မကြာပါဘူး မိုးစက်ပြန်ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနေသော ရှင်းရှင်းကို မိတ် ဆက်ပေးသည်။

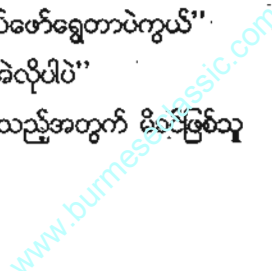
“မေမေ ဒါ သား မိတ်ဆွေလေ ရှင်းရှင်းတဲ့”

“မေမေ သိပြီးပါပြီ သားရဲ့”

“ဟုတ်တယ် မိုးစက်ရေ ဖမ ကိုယ့်ဖာသာပဲ မိတ်ဆက်လိုက် တယ်၊ အန်တီကအရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းပြီး သိပ်ဖော်ရွေတာပဲကွယ်”

“ဗျာ ဟုတ် ကျွန်တော့်အမေက အဲလိုပါပဲ”

မိုးစက်မျက်နှာ ရှိတို့ရှုန်းတန်ဖြစ်နေသည့်အတွက် မိသားစုဖြစ်သူ နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

၁၅

နတ်သမီး

သို့ထက်အသက်ကြီးတဲ့သူကို ရွေးချယ်ထားပြီး မိခင်နှင့်မိတ်ဆက်မပေးခဲ့လောက်အောင် ရှက်နေမှာပေါ့။

အခန်း (၃၅)

“ကျွန်တော်လက်ထပ်တော့မယ် မေမေ”

သိပြီးသားကိစ္စဖြစ်ပေမယ့် တမင်ပင် မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ

“မြန်းစားကြီးပါလား သားရယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ကျွန်တော့်အင်္ကျီဆိုရင် နောက်တစ်နှစ်မှ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ လက်ထပ်ဖို့ကို အချိန်ဆွဲထားလို့ မရဘူးလေ”

“အေးပေါ့ သားရယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွဲတုန်းက တွဲပြီး လက်ထပ်ဖို့အချိန်ဆွဲနေတယ်ဆိုရင် နှစ်နာခြင်းနှစ်နာ မိန်းကလေး ဘက်ကပဲ နှစ်နာရမှာ သားလည်း အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ်လည်း ရောက်နေပြီဆိုတော့ မေမေ မကန့်ကွက်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် သားလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

ဘက်

မှတ်သား

“အေးပါ အေးပါ ဒါနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်မှာလုပ်မှာတုန်း”

“သိပ်ပြန်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်တော့ဘူး မေမေ၊ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးရုံပါပဲ”

အကျယ်မချဲ့လိုသော သားဖြစ်သူ၏ဆန္ဒကို မသိတဲ့နေ့မလား။

မိန်းမကအသက်ကြီးကြီးဆိုရင် အသိုင်းအဝိုင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ ချမှာနဲ့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ စီစဉ်တာဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားနဲ့ ဖူးစာပါလို့ ရွေးချယ်တယ်ဟု သဘောထားပြီး သားရွေးချယ်တဲ့မိန်းမကို ရွေးမအဖြစ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံရတော့မှာပေါ့၊ အဓိကက မျိုးဆက် မတုံးဖို့ပါပဲ။ သမီးကြီးတုန်းက အိမ်ထောင်တော့ပြုပါရဲ့ ကလေးကမရနိုင် ယခုသားကျတော့ ယူတဲ့မိန်းမက အသက်ကြီးကြီးဆိုတော့ စိတ်ထဲက ထင့်တော့ ထင့်သား။ ကလေးမှ ရနိုင်ပါ့မလားလို့ပေါ့။ သွေးဆုံးနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း။

“မိန်းကလေးက ကလေးတော့ ရမှာပါနော်”

“ဗျာ”

“ဪ မေမေက ပြေးချီချင်တာလေ သားရဲ့၊ သားအစ်မလို့ ကလေးမရနိုင်ဘူးဆိုရင်ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

မိခင်၏စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် မိုးစက် ရယ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ မေမေ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ မေမေ့အတွက် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့မြေးလေး မွေးပေးပါမယ်”

“တကယ်နော် သား”

ဒါနဲ့အပြစ်တတ်တယ်

၁၇၇

“တကယ်ပါ မေမေ”

မိခင်မျက်နှာပေါ်မှ မျှော်လင့်ချက်နှင့်ပီတိတွေကို ဖတ်ရင်း မိုးစက်ရင်ထဲမှာလည်း ခုချက်ချင်း ငွေလကို လက်ထပ် ခုချက်ချင်း ကလေးမွေးပေးလိုက်ချင်တာပါ။

အခန်း (၃၆)

“ဒီ ဒီ ဒါ ဒါ ဒါ ဒန် ဒန် ဒန်”

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အလှပြင်နေသော ရှင်းရှင်းကိုကြည့်ရင်း
ဘွင်းဘွင်းရော ထင်းထင်းရော ထူးခြားနေသည်ဟု တွေးကာ မသိမသာ
အကဲခတ်နေကြသည်။

“နင် အူမြူးနေပါလား ရှင်းရှင်း”

“ယောက္ခမလောင်းနဲ့ သွားတွေ့မလို့”

“ဘာလဲ နင်ကိုအသေလဲကြိုက်နေတဲ့ ကိုတိုးအောင်ကို နင်
လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုတိုးအောင်ဆိုတဲ့သူက ကားဝပ်ရှေ့ပိုင်တဲ့သူဖြစ်သည်။
အသားမည်းတူး ပြာဟောက်ပြီး ရုပ်ကလည်း အလွန်ဆိုးသူဖြစ်သည်။
ရှင်းရှင်း အပျိုဖြန်းအရွယ်ကတည်းက သေလောက်အောင်ကြိုက်နေသူ။

ဒါနုကဏ္ဍိတထာဝရ

အလှကြိုက်သော ရှင်းရှင်းက ရုပ်ဆိုးလွန်းသော ကိုတိုးအောင်
ကို ကြိုက်ဖို့နေနေသာသာ တံတွေးတောင် လှည့်ထွေးသူမဟုတ်။

ကိုတိုးအောင်အမေကလည်း သူ့သားကြိုက်နေသော ရှင်းရှင်း
ကို လှုပ်ရှည်ကိုင်ရည်ရှိပြီး အထုပ်ရှိသူမို့ သဘောတူပြီးသား။ လမ်းတွေ
ရင်တောင် ရွေးမလောင်းလေးဟု အမြဲစနေသူဖြစ်သည်။

“ကောင်းပါတယ် မမရှင်းရှင်းရယ် ကိုတိုးအောင်က အသား
မည်းပေမယ့် စိတ်နှလုံးဖြူစင်ပါတယ်။ မမရှင်းရှင်းကိုလည်း ချစ်လိုက်
တာမှ တုန်ခိုက်နေတာပဲ။ ညားပြီးရင် ထမင်းတောင်ဝါ၊ ကျွေးရင်ကျွေးမှာ”

“ဝေါ့ ထို့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ သူများကို မညှိုးမချွတ်
ဒီလူနဲ့မှ လာထင်ရသလား။ လာဘ်တော့ ပိက်တော့မှာပဲ”

“နို့ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကယောက္ခမလောင်းလဲ”

“မိုးစက်အမေလေ”

“ဘာ”

ဘွင်းဘွင်း၏ ဘာဆိုသောအသံကျယ်ကြားကြောင့် ရှင်းရှင်းရော
ထင်းထင်းရော ဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွားသည်။

“အမလေး ဖြည့်ဖြည်းအော်ပါ မီးရထားစက်ခေါင်းအသံကြီးနဲ့
လူကိုလန့်အောင်လုပ်တယ်”

“မိုးစက်က ငါ့ချစ်သူဟဲ့ နင် မျက်နှာပြောင်တိုက်လှချည်လား”

“ချစ်သူက လက်ထပ်ထားတဲ့သူမဟုတ်တာ မကြီးနဲ့ သူနဲ့
ချစ်သူဆိုရင် မြန်မြန်လက်ထပ်လိုက်ကြလေ။ ဒါဆိုရင် ရှင်းရှင်းလည်း

မိုးစက်ကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်”

“ဟဲ့ ချစ်သူဖြစ်တိုင်း ငါတို့က ဆိုင်းမဆင့်ဖုံမဆင့် လက်ထပ် စရာလား”

“ဟုတ်တယ် မြန်မြန်ထပ်တော့”

“ငါက ထပ်ချင်တာပေါ့ သူမှ မထပ်သေးတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူ့များနောက်ပါမှာကို မတွန့်တိုနေခဲ့လေ၊ လက်မထပ်ရသေးတဲ့အတွက် ရှင်းရှင်းလည်း မိုးစက်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်တာပဲ”

“နင်တို့ တော်တော်အရှက်တရား ကင်းမဲ့ပါလား”

“အရှက်တရားကင်းမဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကြီးတာ၊ ရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ”

“လဲသေလိုက်”

ဘွင်းဘွင်း အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ရှင်းရှင်းကို ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

ရှင်းရှင်း မခိုးမခန့်ရယ်ရင်း

“မသေနိုင်သေးဘူး မိုးစက်နဲ့လက်ထပ်ပြီး သားတွေ သမီးတွေ လှိုင်လှိုင်မွေးပြီး ပျော်ပျော်နေပြီးမှ သေမှာ”

ထင်းထင်းကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို ဘေးမှသာ စောင့် ကြည့်နေသည်။

ရှင်းရှင်း စကားနှင့်အနိုင်ပိုင်းကာ အခန်းထဲမှ ခပ်မော့မော့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“သူ့နောက်မပါစေချင်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်မြန်မြန်စည်းရုံး ပြီး လက်ထပ်လိုက်ပေါ့”

ထင်းထင်း ဘေးတီးပေးသည့်စကားကြောင့် ဘွင်းဘွင်း ငေါင် သွားသည်။ တကယ်ဆိုရင် မိုးစက်နှင့်သူ့နင့်က ဘာမှမှ မဖြစ်သေးတာ။ ရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာကာ တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။

မိုးစက် သူ့ကိုချစ်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အသက်သာပြန်ငယ်လို့ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ။ ခုတော့ ခုတော့ စိတ်ကူးနှင့်ပင် ကြည့်နဲ့နေရသည့်ဘဝ။ မိုးစက် အချစ်ကိုရဖို့ဆိုတာ ကမ္ဘာပြိုသွားလျှင်တောင် မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ ထင်းထင်း နင်ရော ငါရော မိုးစက်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတယ်”

ထင်းထင်းကို စစ်ကူတောင်းသည်။ ထင်းထင်းလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။

“အားလုံးပိုင်ဆိုင်ကြဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ မကြီးရဲ့၊ မိုးစက် ကို သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး ခွဲဝေယူရအောင် မိုးစက်က ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းမဟုတ် ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သွားရင်ရော နင် ကြည့်ဖြူမှာလား ထင်းထင်း”

“သူ့အရည်အချင်းရှိရင် သူပိုင်ဆိုင်ရအောင်လုပ်ပေါ့၊ အကယ်

၍ မကြီးနဲ့မိုးစက်ချစ်သူတွေဆိုရင် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်၊ ဒါဆိုရင် ရှင်းရှင်းလည်း လက်လျှော့သွားမှာပဲ”

ဘွင်းဘွင်း ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိတော့။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဦးသူယူစနစ်နဲ့ ယူရမှာလား။

အခန်း (၃၇)

“ငါတို့ လက်ထပ်မယ့်ရက်ကို ရွေးပြီးပြီ ငွေလ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်မယ်ပြောလို့လဲ”

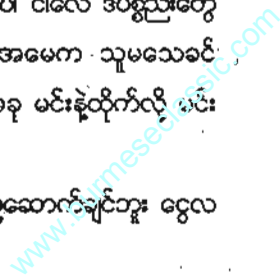
“မင်းဆန္ဒပါမိ မပါမိ ငါကတော့ မင်းကိုလက်ထပ်မှကိုဖြစ်မှာ ရော့ ဒါ ငါ့အမေလက်ထက်က ဝတ်ခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ”

ကြေးသေတ္တာဘူးအသေးလေးထဲမှာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အပြည့်။

“ဟင့်အင်း ငွေလ မလိုချင်ဘူး”

“မင်းတော်တော် လောဘနည်းတဲ့မိန်းမပဲ၊ ငါလေ ဒီပစ္စည်းတွေ ကို ဘယ်သူ့ကိုမှပေးခဲ့ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ ငါ့အမေက သူမသေခင် ရွေးမလေးအတွက် ကြိုပြီး အမွေပေးခဲ့တာ၊ အခု မင်းနဲ့ထိုက်လို့ မင်း ရတာ”

“အချစ်မပါဘဲနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို မတည်ဆောက်ချင်ဘူး ငွေလ

ကို လက်လွှတ်လိုက်ပါ အစ်ကိုလေးရယ်”

“မင်းက ငါ့ကိုမချစ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရတယ် ချစ်ဖို့မလိုဘူး။ ငါကလည်း မင်းဆီက အချစ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ပြီး မတောင်းပါဘူး။ ငါက ချစ်နေရရင် ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်ပဲ။ မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ငါ့အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ပဲ တည်ဆောက်မယ်။ မင်းက ငါ့ကို အချစ်တွေပြန်ပေးစရာမလိုဘူး”

“အချစ်တွေ ပြန်မပေးရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုလေးဘဝထဲကိုပါ ငွေလ မဝင်ချင်ဘူး”

ယတိပြတ် ငြင်းဆန်လိုက်သောစကားကြောင့် ညီညီကျော် မျက်နှာ ပြုံးနေရာမှ တည်တင်းသွားသည်။

“မင်း ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဖိုက်နေတာလဲ ဟမ်”

“အစ်ကိုလေးကို ပြန်မချစ်နိုင်တာ ငွေလ ဖိုက်မဲတာမှမဟုတ်တာ။ ပစ္စည်းမက်တာလေးတစ်ခုနဲ့ မချစ်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခဲလိုက်တာကမှ ဖိုက်မဲတာလို့ ခေါ်တယ်”

အမှန်ဆို ငွေလကလည်း ဖိုးစက်အားကိုးနဲ့ ဖိုက်မဲနေတဲ့သူပါ။ ငွေလနဲ့လုံးသားကို ဖိုးစက်ကို ပေးထားပြီးသားမို့ နောက်ထပ်

ဘယ်သူ့ကို ထပ်ချစ်ရဦးမှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၃၈)

“ဟင် ငွေ ငွေလ ဒီ ဒီဘူးက ညည်းဆီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ ဖိုးထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါ တို့အမေရဲ့အမွေအနှစ်တွေ”

ငွေလ ရုတ်တော်တော် တင်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထည့်ထားသည့်ဘူးကိုယူပြီး ငွေလကို သံသယမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်သည်။

ငွေလ မယူပါဘူးဟု ငြင်းဆန်ထားသော ရတနာဘူးက ငွေလ ဆီ ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာရလဲ။

“ဟင့်အင်း အဲဒီဘူးကို ငွေလ ယူတာမဟုတ်ဘူး။ ငွေလကို အစ်ကိုလေး လာပေးလို့ ငွေလကတောင် ငြင်းလိုက်ပါသေးတယ်”

“ညည်း ငြင်းလိုက်ရင် ဒီပစ္စည်းသေတ္တာက ညည်းအခန်းထဲ ရောက်နေစရာလား။ တို့မောင်ကိုကျတော့ မချစ်ဘူးလို့ ယတိပြတ်ငြင်းပြီး ပစ္စည်းကိုတော့ လိုချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ မမရှင်းရှင်းရယ်”

“ညည်းတို့မောင်နှမတွေကလေး ရုပ်ကလေးတွေက သနားကမားနဲ့ အကျင့်ကျတော့ မကောင်းကြဘူး၊ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူကလည်း ငါတို့ညီအစ်မသုံးယောက်ကိုလှည့်စားတယ်၊ ညီမလုပ်တဲ့သူကလည်း ငါ့မောင်ကိုလှည့်စားတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း၊ မမထင်းထင်း အထင်လွဲနေတာ မယုံရင် အစ်ကိုလေးကိုခေါ်မေးကြည့်ပါ၊ ဒါ ဒါကို ငွေလ ယူထားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး၊ ကောင်းပြီလေ ငါ့မောင်က သူပေးထားတာမဟုတ်ပါဘူးဆိုရင်တော့ ညည်းကို စခန်းမှာအမှုဖွင့်မယ်”

ထင်းထင်း ညစ်လုံးလုံးနေသည်။ မိုးစက်ကို မရမယ့်အတူတူတော့ ခုလိုပြဿနာရှာတာပဲ ကောင်းမည်။ ဒါမှ ကိုယ်လိုချင်တာကို သူတို့ပေးချင်ပေးမှာ။ အနည်းဆုံးတော့ ညီညီကျော်လက်ထဲ ငွေလရောက်သွားနိုင်သည်ပေါ့။

အခန်း (၃၉)

“ကျွန်တော် သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ပေးဖူးတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပြန်ယူလာခဲ့ပါတယ်၊ ခု ဒီပစ္စည်းသေတ္တာ သူ့အနန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်နေလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့မှာ ငွေလအပေါ် အပြစ်တွေပုံချနေသော ညီညီကျော်ကို ငွေလ စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး၊ အဲဒီလို မဟုတ်တဲ့စကားတွေနဲ့ ငွေလကို ဒုက္ခပေးမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ငါက မင်းကိုဒုက္ခတွေ မပေးချင်ပါဘူး၊ သုခပဲပေးဖို့တားငါပေးတဲ့ထုခကို မမက်မောချင်ဟန်ဆောင်ပြီး နောက်မှ ခိုးယူတာကတော့

မင်းသမီးပဲ ငွေလရောင်”

“ငွေလ ခိုးမယူဘူး၊ ငွေလအသက်နဲ့လဲပြီး ကျိန်ဆိုရပါတယ်”

“ကဲပါလေ ပစ္စည်းကလည်း ကိုယ်မယူဘဲနဲ့ ခြေထောက်ပေါက်ပြီး မိန်းကလေးအခန်းထဲကို သူ့အလိုလို ဝင်မလာပါဘူး။ ခိုးယူတယ်ဆိုတာတော့ မျက်မြင်သက်သေ ပစ္စည်းသက်သေခိုင်လုံနေပြီပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလည်း မိန်းကလေးဘက်ကနေဝင်ပြီး ကာကွယ်ပေးလို့မရတော့ဘူး။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်တွေရဲ့သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြပါ”

ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုတဲ့လူကပါ ငွေလဘက်က ရပ်တည်မပေး။ သူတို့ဘက်ကပဲ ရပ်တည်ပေးသည်။

ညီညီကျော် ငွေလနားကို တိုးကပ်လာသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ငွေလ မင်း ငါ့ကိုခေါင်းတစ်ချက်ပဲညှိတ်လိုက် ငါ မင်းကို အချုပ်ထဲမပို့ဘူး”

“ငွေလက ဘာကိုခေါင်းညှိတ်ရမှာလဲ၊ အစ်ကိုလေး”

“လက်ထပ်မယ်ဆိုတာကိုလေ”

ညီညီကျော် ဒီလောက်ထိ ယုတ်မာလိမ့်မည်ဟု ငွေလ ထင်မထား။ ဒီအချိန်မှာ ခေါင်းမာငြင်းဆန်နေလျှင် ခုချက်ချင်း အချုပ်ထဲ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ကိုယ်မကျူးလွန်ခဲ့ဘဲနှင့်တော့ အချုပ်ထဲအရောက်မခံနိုင်။ ဒီတော့ သူတို့လိုပဲ ပြန်ပြီးအကွက်ရွှေ့ရမှာပင်။

“ကောင်းပြီလေ ရှင်က ငွေလကို ရဖို့အတွက် နည်းမျိုးစုံသုံးနေမှတော့ ငွေလ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

ငွေလထံမှ လက်ခံသည့်သဘောဆောင်သည့် စကားကြောင့် ညီညီကျော် အလိုပြည့်သွားကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အိုကေ ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ကိုယ် ရှုပ်သိမ်းလိုက်မယ်”

နောက်ဆုံး ငွေလကသာ အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်မို့ ထင်းထင်း အောင်နိုင်သူအပြုဖြင့် မခန့်လေးစား ပြုံးလိုက်သည်။

ညီမလုပ်သူကိုတော့ ကိုယ့်ခြံထဲ ရိုက်သွင်းပြီးပြီ။ ‘မိုးစက်ပဲ ကျန်တော့သည်။’

အခန်း (၄၀)

“ဒါ ရှင်းရှင်းရဲ့လက်ဆောင်ပါ အမေ”

အမေဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခေါ်နေသော ရှင်းရှင်းလက်ထဲမှာ တစ်ကွပ်သားကျော်ကျော်ရှိသည့် ရွှေခွဲကြိုးနှင့်စိန်လော့ကတ်ထည့်ထားသော ကတ္တီပါတူ။ ဒါ့အပြင် ပိုးထည့်တိုက်မှ ဝယ်လာသော ပွဲတက်ချိတ်တွေနှင့် စားစရာအစုံအလင်ပါသည့် ကြိမ်ခြင်းတစ်ခြင်း။

“ဒီလောက်များတဲ့လက်ဆောင်တွေကို အန်တီမယူပါရစေနဲ့”

လာဘ်ထိုးခံရခြင်းကို မနှစ်မြို့သော တရားသူကြီးလို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလာသဖြင့် ရှင်းရှင်း မျက်နှာချိုသွေးကာ ရယ်ရင်း

“အားမနာပါနဲ့ အမေရယ်၊ နောက်ဆိုရင် သားအမိတော်ရတော့မှာပဲ၊ ရှင်းရှင်းက ဒီထက်တောင် ပိုပြီးထောက်ပံ့ရမှာပါ”

“အို တော်ကာမှ တော်ပေါ့ကွယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကိုတော့ အန်တီလက်မခံပါရစေနဲ့ အန်တီမှာလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိပါတယ်”

စွတ်အတင်း ငြင်းနေသည်မို့ ဒီယောက္ခမလောင်းကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရပါမလဲ။

“ရှင်းရှင်းက လူကြီးသူမမို့ ဂါရဝပြုတန်တော့တာပါ အမေရယ်၊ ရှင်းရှင်းကလေ မေတ္တာငတ်နေတဲ့သူပါ။ အဲ အမေမေတ္တာငတ်နေတဲ့သူပါ။ အမေ့ကိုမြင်တော့ ရှင်းရှင်းရဲ့အမေအရင်းလို စိတ်မှာမှတ်ပြီး ကန်တော့ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပြင်းပြလာလို့ပါ။ ဒါကြောင့် လက်ခံပေးပါနော်”

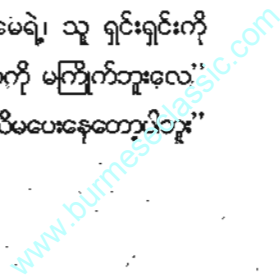
လက်အုပ်ချီ မျက်ရည်ဝဲကာ ပြောနေသော ရှင်းရှင်းကို သနားသလိုလို ဖြစ်သွားကာ မိုးစက်မိခင် သက်မတစ်ချက် ဟင်းခနဲချလိုက်သည်။

“အေးလေ ကောင်းပါပြီ အန်တီအတွက် အသုံးမလိုပေမယ့် မင်းရဲ့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဝှက်ခံထားလိုက်ပါမယ်။ အဲ သားက လက်မခံရဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်ပေးမယ်နော်”

မိုးစက်ကိုပါ အသိပေးမည်ဆိုတော့ ရှင်းရှင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အလိမ်ပေါ်ကုန်လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

“မိုးစက်က အရမ်းမာနကြီးတယ် အမေရဲ့၊ သူ ရှင်းရှင်းကို အပြစ်ပြောလိမ့်မယ်၊ သူက အသုံးအဖြုန်းကြီးတာကို မကြိုက်ဘူးလေ”

“အေးလေ ဒါဆိုရင်လည်း သားကို အသိမပေးနေတော့ပါဘူး”
ရှင်းရှင်း ခုမှပင် ပြုံးနိုင်တော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ၊ ရှင်းရှင်းကို ခုလိုနားလည်ပေးတဲ့ အတွက်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားကြလဲ၊ အသက် တွေက မငယ်တော့ဘူးဆိုတော့ အရမ်းနောက်ကျမှယူရင် မျိုးဆက်တုံး သွားလိမ့်မယ်၊ သားကတော့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“သူ့ သူ့သဘောပါ အမေ၊ ရှင်းရှင်းက ဖြစ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်း တောင် ထဲပြီး လက်ထပ်ချင်တာပါ”

“အေးလေ ဒါကတော့ လူငယ်တွေကိစ္စပဲ”

“မိုးစက်ဘက်က ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ပဲ ရှင်းရှင်းကို အဆက်ဖြတ်ဖြတ် အမေကတော့ ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးပါနော် အမေ”

“အေး အေးပါကွယ်”

ကိုယ့်သားကို အသေအလဲ နှစ်သက်ခွဲလန်းနေသော မိန်းကလေးမို့ အလိုက်အထိုက် ပြောပေးလိုက်ခြင်းပါ။

အခန်း (၄၁)

“ဟော ယောက်ဖပါလား”

ထူးဆန်းသော ညီညီကျော် အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် မိုးစက်ပင် ကြောင်သွားသည်။

“ငွေလရေ ဒီမှာ မင်းအစ်ကိုလာတယ်ကွာ လာ ထိုင် ယောက်ဖ”

ပြုံးဖြိုးပြီး မျက်နှာပေးဖြင့် ယောက်ဖဟု သုံးနှုန်းလိုက်သော ကြောင့် ဒေါသထောင်းခနဲ ထဝဂွားပေမယ့် ထိုဒေါသကို ထုတ်သုံး၍မဖြစ် သေး။

ငွေလ မျက်နှာညှိုးလျော်ကာ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“အစ်ကို”

အခြေအနေကို စိပ်မိလိုက်သည်မို့

“ရွာက ကြီးဒေါ်ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါ ခဏလိုက်လော့လိုက်

ပါလား၊ ငါ့ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ငွေလ လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ”

ညီညီကျော် ငွေလကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်သဖြင့် သူ့ပါလိုက်ဖို့ ပြင်သည်။

ငွေလ မိုးစက်ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပြကာ

“ငွေ-ငွေလ ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်နေလို့ အစ်ကိုမိုးစက်ရယ် ကြီးခေါ် ရန်ကုန်မှာ ကြာဦးမယ်ဆိုရင် နောက်ရက်မှ လိုက်တွေ့တော့မယ်”

“ဟင် ခေါင်းတော်တော်ကိုက်နေလား ငွေလ ဘာဆေးသောက်ထားလဲ၊ အဲဒါများ ကိုယ့်ကိုပြောရောပေါ့ကွာ”

ငွေလနားမှာလာထိုင်ပြီး နားထင်ကို လက်ဖြင့်အသာဖိပြီး နှိပ်ပေးမလိုလုပ်သဖြင့် ငွေလ အနေခက်ပြီး ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်သို့ယိမ်းကာ

“နေပါ မနှိပ်ပေးပါနဲ့ ရပါတယ် အစ်ကိုလေး”

အစ်ကိုတစ်ယောက်ဟု သိထားသော အခြေအနေမျိုးမှာ ညီညီကျော်လုပ်ရပ်သည် မိုးစက်ကို မထိမဲ့မြင်လုပ်ပြနေသလို စိန်ခေါ်နေရာလည်းရောက်သဖြင့်

“ငွေလ ဘာတွေလဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အဲလောက်ရင်းနှီးစရာလိုလို့လား”

“ဪ ငွေလ မင်းအစ်ကိုကို မပြောရသေးဘူးလား၊ ပြော

လိုက်လေကွာ သိပ်မကြာခင်ပဲ အမျိုးတော်ရတော့မယ့်ဟာကို အဲလောက်စိမ်းလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

မချို့မချည် မျက်နှာဖြင့်ပြောနေသော ညီညီကျော်ကို ငွေလ မျက်စောင်းဝေလိုက်ရင်း

“အဲဒီကိစ္စကို ပြောစေချင်ရင် အစ်ကိုလေး ထောရှောင်ပေးလေရှင့်အရှေ့မှာ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုပြောထွက်မလဲ”

“ဪ အေးပေါ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော ညီမလုပ်သူပါ မျက်နှာပူရှာမပေါ့၊ ကဲ ကဲ မောင်နမတွေ့တွေ့တုန်း စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြ ဟုတ်ပြီလား၊ ယောက်ဖ မပြန်နဲ့ဦးနော် ထမင်းစားသောက်ပြီးမှပြန်”

ပိုင်မိုးပိုင်နင်း ပြောကာ ထသွားသော ညီညီကျော်ကိုကြည့်ပြီး မိုးစက်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ငွေလကို ကြည့်လိုက်သည်။

ညီညီကျော် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်နှင့်

“ငွေလ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော သူငွေလကို ဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ”

ရင်ထဲမှာ ပူပန်စိတ်တွေကြောင့် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့တဲ့ ဒွဲတိုး မေးချလိုက်သည်။

ငွေလ မျက်ရည်တို့ရစ်သိုင်းလာကာ

“သူ သူတို့ ငွေလကိုလေ ထောင်ချောက်ဆင်ကြတာပဲ”

၁၃၆

နတ်သမီး

“ဘာ ဘယ်လို ထောင်ချောက်ဆင်ကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

“ဘာတွေလဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ သူတို့ငွေလက် အဖျိုးစင် ဘဝကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြလို့လား”

အမိကက အမိကမို့ မအောင်အီးနိုင်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“အို အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့”

ဆောင်တက်လာသော အပူလုံးကြီး ဂရုစနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဖျိုးလဲ”

“ဒီလိုပါ အစ်ကို”

ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“တောက်”

မိုးစက်ထံမှ တက်တစ်ချက်ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

“ယုတ်မာလိုက်ကြတာကွာ အဲဒါနဲ့ ငွေလက် သူတို့သဘောကို လိုက်လျောလိုက်ရောလား ဟမ်”

“လက်ထပ်ပြီးမှ အမှုပိတ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဘာ”

“ငွေ ငွေလက် ရဲစခန်းဆိုရင်ကြောက်တယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ဒါ ကြောင့် သူတို့ကိုပြန်ပြီး အပျော့ဆွဲ ဆွဲထားတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ့် မနက်ကျမှ စခန်းမှာအမှုပိတ်ပေးမှာဆိုတော့ အမှုပိတ်ပေးပြီးတာနဲ့ ငွေလက် ဒီကနေ ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ အစ်ကို ငွေလက် လက်ခံမယ်”

ဒါနုကပြစ်တတ်တယ်

၁၃၇

မဟုတ်လားဟင်”

“လက်ခံရမှာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဒင်းတို့ကို ပညာတော့ ကောင်း ကောင်းပေးချင်တယ်ကွာ”

“ရှင် ဘယ်လိုပညာပေးမှာလဲ အစ်ကို”

“စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့ ငွေလရယ်၊ ဒင်းတို့တစ်သက်လုံး နောင်တရနေစေရမယ် ခုတော့ သူတို့နဲ့အလိုက်အထိုက် နေလိုက်ဦး ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

တာတုန်း”

လက်ထဲမှ ကော်ဖီခွက်ကို ဆောင်ခနဲချပြီး မိခင်ဖြစ်သူကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ တောက် ဒီလင်တရားမကြီးတွေ လူကိုဘယ်အချိန်ထိ ဒုက္ခလိုက်ပေးနေဦးမလဲ မသိပါဘူး”

“ဟဲ့သား၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာတုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အဲဒီလင်တရားမကြီး မေမေ့ကို အကြောင်း ရိုက်သွားတာ၊ သူ့ကို သားက ဘာလို့တွဲရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အခေါ်လောက် ရှိတဲ့အရွယ်ကြီးတွေကို”

“သားရယ် သူများသားသမီးကို တွဲတုန်းကတို့ပြီး အဲလိုမပြော ရဘူး၊ ဒါယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့လုပ်ရပ် မဟုတ်ဘူး”

“ဟာဗျာ မေမေကပါ သူ့ရဲ့အလိင်အညာတွေကို ယုံနေပြန်ပါပြီ သူတို့ညီအစ်မသုံးယောက်ကလေ သားကို အစောရရ အရှင်ရရ လိုချင် နေတဲ့သူတွေ”

“ဘုရားရေ ငါ့သားရဲ့ရန်သူတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး သားကို သေလောက်အောင် ကြိုက်နေတဲ့သူတွေ သားကိုသာ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင်လေ တစ်သက်လုံး မစင်စားပြီးနေ ဆိုရင်တောင် နေမယ့်ဟာမျိုးတွေ”

ဒေါသထွက်လွန်းသောကြောင့် ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာတွေကို မပြော လိုက်သည်။

အခန်း (၄၂)

“သား မင်းကောင်မလေးနဲ့ အဲ ကောင်မကြီး အဲလေ ဘာတဲ့ ရှင်းရှင်းဆိုတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

မနက်ခင်း ကော်ဖီကို ဖိမ်ခံသောက်နေပြီး ညီညီကျော်နှင့် ညီအစ်မများကို ပညာပေးနိုင်မည့်အချက်အလက်တွေကို အာရုံထဲ အစီ အစဉ်နဲ့သွင်းနေတုန်း မေမေအမေးကြောင့် ကော်ဖီသီးလောက်အောင် ကို မျက်ကလူးဆန်ပြာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ ဘာရယ် မေမေ ဘယ်သူ”

“ရှင်း အဲ ဘာတဲ့ ရှင်းရှင်းဆိုလား ဘာလား”

“သူ သူ့ကို ဟုတ်လား”

“အေးလေ သား မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုယ့်ရည်းစားနာမည် ကို အမေရွတ်ပြနေတာလည်း ဘာကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရ

“သားရယ် ဟုတ် ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ သူပြောသွားတာကတော့ သူနဲ့သားနဲ့ချစ်သူတွေတဲ့၊ သူက သားကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ အမြဲအလျှော့ပေးပြီး သားအကြိုက်ကိုလိုက်ရတဲ့ပုံစံမျိုး”

“အဲဒါ ညာနေတာ၊ ဒီရုပ်ကြီးတွေကို သားက ချစ်သူအဖြစ် ရွေးပို့မလား။ သားမှာချစ်သူရှိပြီသား အဲကောင်မလေးကို မေမေလည်း သိပါတယ်”

ငွေလအကြောင်းကို ဇာတ်စုံပြန်ခင်းပြလိုက်သည်။

“အို ဘုရားရေ အဲဒီကောင်မလေးက သူတို့အိမ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူတို့သိထားတာက သားရဲ့ညီမဝမ်းကွဲဆိုပြီး တော့ပဲ သိထားတာ”

တစ်လက်စတည်း ညီညီကျော် ငွေလကိုအကျွပ်ကိုင်ထားပုံနှင့် ထင်းထင်း သူ့အားစိတ်ကြွဆေးပြားတွေနှင့် ဝိုင် ရောတိုက်ပြီး အပိုင် သိမ်းဖို့အထိပါ ကြံခဲ့ကြောင်းတွေကို အကုန်ပြောပြလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ရင်ဘတ်တဖိဖိ။

“အမလေး လည်လိုက်ကြတာ ဘုရား ဘုရား သားရယ်-ငါ့ သားလေးကို အမေတော့ စိတ်မချတော့ဘူး အဲဒီကိုသွားပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့”

“မေမေလည်း သူလာရင် ဒီကိစ္စတွေအားလုံး မသိချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက် သား သူတို့ကို ပညာကောင်းကောင်း ပေးမှာမို့လို့ပါ”

“သားရယ် ကိုယ်သွားမပတ်သက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘာမှပြန်ပြီး

တုန့်ပြန်မနေပါနဲ့နော်”

“သားချစ်သူကို သူတို့အကြပ်ကိုင်ထားကြတယ်မေမေ၊ ဒီအတွက် သူတို့ပြန်ပြီး ခံစားရမှ သား ကျေနပ်နိုင်မယ်”

ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူတားတား မိုးစက်နောက်မဆုတ်နိုင်။
ဒီလောက် လင်လိုချင်နေကြသော မိန်းမတွေ လင်ရစေရမယ် သာမှတ်။

အခန်း (၄၃)

“ကဲ မောင်မင်းကြီးသား ငါတို့ ဂျလေဝီသုံးယောက်ကို ခေါ်ရ တဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာကိစ္စလဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော အရက်ဖိုးခေါ်ပေး တာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်နော်”

ဦးဖိုးထိန်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကြည့်ပြီး မိုးစက် အစီ အစဉ်တွေပြောပြဖို့ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။

“အရက်ဖိုးလောက်နဲ့ ကျွန်တော်က တကူးတက ခေါ်မလားဗျာ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို တစ်သက်စာဖူလုံဖို့အတွက် မိန်းမ ပေးစားမလို့ပေါ့”

“ဒဟ”

တစ်ခုလပ် မှဆိုဖို့ လူပုဏ္ဏားကြီး၊ ထိုညီအစ်ကိုသုံးယောက်

အမျိုးကပြန်ထက်တယ်

သည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ကြုံသလိုနေ ကြုံသလိုစားပြီး ကြုံရာ ကျပန်းအလုပ်ကိုလုပ်ပြီး အရက်သောက်နေရလျှင် ကျေနပ်နေကြသူ တွေမို့ မိုးစက် ဖန်ပေးသော ဂွင်ကို ငြင်းဆန်ကြမည်မဟုတ်ဆိုတာ မိုးစက် ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။

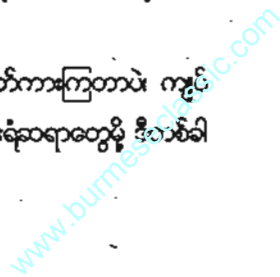
“ဘယ်လို မိန်းမပေးစားမလို့ ဟုတ်လား။ အဟစ် ဟစ် မင်းက ငါတို့ကိုလာနောက်နေသေးတယ်။ လောကမှာ ငါတို့လောက်ခွဲတဲ့သူတောင် ငါတို့လောက်မခွဲသေးဘူး။ ငါတို့လိုလူစားမျိုးကို ဘယ်မိန်းမက ယူမှာလဲ၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပေါင်း ကြမ်းခုနစ်ချောင်းမပြည့်တဲ့ အိမ်ကလေးမှာ ငါတို့က ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုယူပြီး တင်ကျွေးထားခဦးမှာလဲကွာ၊ တော် ပါပြီ ဇေသောက်ပြီး သေမင်းခေါ်မယ့်အချိန်ကို မေးတင်ပြီး စောင့်နေ လိုက်တော့မယ်”

“အေးကွာ ငါတို့က ဘာများပေးမလို့လဲလို့ ဒီနေ့ ပန်းရံတောင် သွားမလုပ်ဘူး”

“အဲဒီအစီအစဉ်ကို ပြန်ခေါက်သိမ်းပြီး ငါတို့ကို အရက်ဖိုးလေး နဲ့ ထမင်းဖိုးလေး မစလိုက်ကွာ၊ ဒီနေ့ မင်းကြောင့် ဝင်ငွေမဲ့သွားပြီ”

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် မိုးစက်ပြောတာကို တစ်ယောက်မှ စိတ် ဝင်စားဟန်မပြု။

“ခင်ဗျားတို့ကလေ ကျုပ်စေတာကို စော်ကားကြတာပဲ၊ ကျွန် တို့အိမ်ကို စေတာနာပါပါနဲ့ လာဆောက်ပေးတဲ့ ပန်းရံဆရာတွေမို့ ဒီတစ်ခါ တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

“အယ် သောက်ကလေး သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒေသောက်ပြီး အပေ အတေ ရှုပ်တွေပေါက်နေတာကို မကြည့်ရက်လို့ ရက်လေဘယ်လေး ရှော်နီလမ်းလျှောက်လေး ပုံမှန်မှီဝဲပြီး လက်ဖျားငွေသီးမယ့်ဘဝထဲကို အပ်နှင်းပေးမလို့ ရည်ရွယ်ထားတာကို”

“ဟင် ဘယ်လို ဘယ်လို ရက် ရက်လေဘယ် ဟုတ်လား ရှုလွတ်”

အသံကြားတာနဲ့တင် သွားရည်ယိုချင်လာပြီမို့ နှုတ်ခမ်းသိမ်း လိုက်သော ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကြည့်ပြီး ဇာတ်ရိုက်ဖြင့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုမျှ အင်မတန်ယောက်ျားလိုချင်နေကြတဲ့ အပျိုကြီးသုံး ယောက်အကြောင်း ပြောပြမယ်။ သူတို့က လုပ်ငန်းရှင်တွေ ငွေကြေး ပြည့်စုံပေမယ့် သူတို့ကိုယူမယ့်ယောက်ျား မရှိသေးဘူး။ သူတို့ကလည်း ညီအစ်မသုံးယောက်ပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့မျက်ခွက်ကြီးသုံးခွက်ကို အရင်ဆုံး ငြှေ မြင်ပြီး ခုလို သတိတရခေါ်တွေ့ရတာပေါ့။ သူတို့ကို ခင်ဗျားတို့ခိုးငြှေ ရမယ်”

“ဟေ ဖစ် ဖြစ်ပါ့မလား သူတို့က လိုက်ပါ့မလားဟာ”

“ပြော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင်ကို လိုက်ချင်ကြတာ အဲ ရှုပ်တော့သိပ်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့နောက်ကို ခိုးရာလိုက်ရင်

တောင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ခိုးရာလိုက်ကြမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့က သူတို့ရုပ်ဆိုးလို့ဆိုပြီး မခိုးမှာစိုးလို့”

“ဘယ်လောက် ရုပ်ဆိုးလို့လဲ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မျက်လုံး တစ်ပေါက်ထဲပါလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“သွားခေါလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားတို့ထင်သလောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖိုက်ဆံရှိတော့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ ကြည့်ပျော်ပျော်တော့ရှိတယ်ဗျာ၊ စတိုးဆိုင်သုံးလေးဆိုင်လောက်ပိုင်တယ်။ မိဘအမွေဖြစ်တဲ့ ရတနာတွေ လည်း သေတ္တာလိုက်ကိရှိတာ”

မိုးစက် ကြပ်ပေးလိုက်သဖြင့် လောဘတက်သွားကြသော မျက်နှာကိုယ်စီဖြင့်

“ဟာ ဒီလောက်ချမ်းသာမှတော့ ရုပ်ဆိုးလည်း ဆိုးပါစေကွာ၊ ရုပ်ရှိဖို့ထက် အထုပ်ရှိဖို့က အဓိက”

“ဟဲ ဟဲ အဓိကပါမှတော့ အဓိကက အဓိကပေါ့ကွာ၊ ရုပ်ရည် ကာ ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါတို့ကလည်း ရုပ်အချောကြီးထဲကမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ အဲဒီသူငွေမအပျိုကြီးသုံးယောက်ကို ခိုးမယ် ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အရက်ကောင်းကောင်းသောက်ရမယ်ဆိုမှတော့ မခိုးပဲနေ

၂၀၆ ◊

နတ်သမီး

မလားကွ"

"ဒီည ခိုးရမှာလား"

"ခုချက်ချင်း ခိုးရမယ်ဆိုလည်း ပြော သွားခိုးမယ်"

"ငွေမမက်တဲ့လူ ဘယ်ရှိလိမ့်မတုန်း၊ ငါတို့ချမ်းသာရင် မင်း

ကို စင်နဲ့တင်ပြီး ကိုးကွယ်မယ်"

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ချက်ချင်းကိုတက်ကြွသွားကြတော့သည်။

ဒီတော့ ခိုးရမည့်နေ့ကို အသေးစိတ် စီစဉ်ရတော့၏။ လင်လို ချင်နေကြသော အပျိုကြီးသုံးယောက် အိပ်မက်လှလှတွေ မက်နေကြ လောက်ပြီ။

အခန်း (၄၄)

"မမကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာရှိနေတယ်လို့ ငွေလက ပြောတယ် ဟုတ်လား"

ဆိုင်းမဆင့်မှဆင့်/အမေးကြောင့် ကြိုက်မရှက် ဝိုက်မရှက်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြုပြီး

"အမလေး မေတ္တာရှိရုံတင်ဘယ်ဟူ့မှာမလဲ မောင်လေးရယ် မမကလေ ဘဝကိုပါပုံပြီး ပေးချင်တာ သိလား အဟင်း ဟင်း ဟင်း"

ရယ်ပုံက ကဗျာမဆန်ဘဲ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာမို့ စိတ်ပျက် စရာတွေကို အပြုံးဖြင့်ဖုံးလိုက်ပြီး

"ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပါ မမကြီးရယ်၊ မိန်းကလေး ဖြစ်တဲ့ မမကြီးက ကျွန်တော့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတော့ အားလည်းနာ တယ် နောက်ပြီး"

"နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လဲ ပြောလေ"

“မမကြီးကို ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီးမေတ္တာတွေ မျှဝေရင် တယ်”

မိုးစက်ထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော စကားကြောင့် ဘွင်းဘွင်း တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ဖျဉ်းခနဲထလာကာ လူက လေထဲမြောက်တက်သွားသလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“တ တကယ်ပြောတာလားဟင် မမကြီး နားကြားတော့ မလွဲ လောက်ပါဘူးနော်”

“တကယ်ပါ မမ ကျွန်တော်ကလေး မမကြီးကို စတွေ့ကတည်း က စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ”

“အမလေး ဘုရားရေ ဒါများ ခုမှပြောရလားလို့ စတွေ့ကတည်း က ပြောပါတော့လား”

“ခုပြောပြီလေ”

“ဒါဆိုရင် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ကြမယ်”

“ကျွန်တော့်အမေက တခြားမိန်းကလေးနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ် နေတယ်ဗျာ ဒါကြောင့် ပေါ်တင်ကြီး လက်ထပ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကျွန်တော် မမကြီးကို လူမသိသူမသိ ခိုးမှဖြစ်မှာ”

“အို ဘယ်လိုလုပ်လုပ် မိုးစက်နဲ့လက်ထပ်ရဦးရော”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်ညီမကို အကျွန်ုပ်ကိုင်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဘာ ဘာကိုလဲဟင်”

မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် သူ ဘာမှမသိဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“မမမောင်နဲ့ လက်ထပ်မှ အမှုကိုပိတ်ပေးမယ်ဆိုတာလေ”

မိုးစက်စကားကြောင့် မမကြီး ခပ်သွဲ့သွဲ့ရယ်ပြီး

“အမလေး ဒါများ မောင်လေးရယ် အဲဒါ ငွေလကို တမင် ခြောက်လှန့်ထားတာ၊ တကယ်တော့လေ စခန်းမှာ ဘာအမှုမှမဲ့ဖွင့်ထား ပါဘူးကွယ်”

အဓိကသော့ချက်ကို သိရပြီမို့ မိုးစက်စိတ်ထဲမှာ မြူဆွယ်ရကျိုး နှပ်သွားသည်။

“ကဲပါ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မမကြီးကို ဘယ်တော့ ခိုးမှာလဲဟင်”

“ခုလာမယ့် စနေနေ့ည”

“အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အဲဒီနေ့ကို ထမင်းမစား ရေ မသောက်ဘဲနဲ့ ထိုင်ကိုစောင့်ဦးမှာ”

ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့နဲ့ကာ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်လာသော မမ ကြီးကို အလိုက်သင့်ပြန်ဖက်လိုက်ပြီး မမရှင်းနှင့်တွေ့ဖို့အစီအစဉ်ကို အာရုံထဲမှာ ဖယားဆွဲလိုက်သည်။

“ဘယ်လို မမရှင်းရှင်းကို ခိုးပြေးမယ် ဟုတ်သား”

ဝမ်းသာလွန်း၍ ရှင်းရှင်း၏အသံတွေ တုန်နေရုံတင်မက ခူးတွေပင် ချောင်ကျသွားသလို ခံစားရ၏။

ဘဝမှာ ဒီနေ့လောက် တစ်ခါမှမပျော်ဖူးပါ။ ယောက္ခမလောင်းကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေသွားပြီး ဆက်သလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းကို အကျိုးထူးသွားပါလား။ ညီအစ်မတွေအလယ်မှာ ရှင်းရှင်းတို့ မျက်နှာပန်းပွင့်ရချည်သေးရဲ့။

“မောင်လေး မမကို ဒီနားလေးတစ်ချက်လောက် လိမ်ဆွဲပေးပါ”

သူ့လက်မောင်းသားကို အတင်းထိုးပေးနေသည်မို့

“ဘာ ဘာကြောင့်လိမ်ပေးရမှာလဲ”

“အိပ်မက်မက်နေတာလားလို့ပါကွယ်”

အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် တအားကိုဖိပြီး လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်မို့

“အား အမလေး လွှတ် လွှတ် နာတယ် နာတယ်”

အသံပြဲကြီးနှင့် ထအော်သည်။ လိမ်ဆွဲပေးရသော ငှက်စက်ပင် အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်သွားကာ

“ဟာ ဘာလို့အော်တာလဲ၊ မမပဲ လိမ်ဆွဲပေးဆို့”

“အား အမလေး လိမ်ဆို့တိုင်း တအားလိမ်ရလားလို့”

“ဟီး ဟီး သိဘူးလေ အိပ်မက် ဟုတ် မဟုတ် သိသွားရအောင်လို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး လိမ်ပေးတာ၊ ဘယ်လိုလဲ အိပ်မက်မဟုတ်

ဘူးမို့လား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး မမနဲ့မောင် တကယ့်ကို ချစ်ခွင့်ရသွားပြီ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဒီတော့ မမကိုဒီညပဲ ခိုးတော့ မအောင်နိုင်တော့ဘူး ချစ်ချင်လာပြီ”

“ဒီ ဒီညတော့ခိုးလို့မရဘူး၊ ခုလာမယ့် စနေနေ့ကျရင် လာခိုးမယ်”

“ဘယ်နှနာရီလဲ”

“ည ၁၀ နာရီ ဘယ်သူ့မသိစေခဲ့နော်၊ တော်ကြာ ဟိုညအိပ်မက်နစ်ယောက်ပါ အစစ်ပါလာရင် ကျွန်တော် မနိုင်ဘူး”

“အို ခိ ခိ ခိ ပါစရာလား၊ မုန့်သာ ဝေစားမယ်၊ ဒါမျိုးတော့ ဝေမစားနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ကို ငှက်စက်နောက်လိုက်မယ်ဆိုတာ အသိပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကဲ ရော ကျွန်တော်နဲ့ခိုးရာလိုက်တဲ့ညမှာ ဒီစင်ဒရဲလားမျက်နှာဖုံးလေးစွပ်ခဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး လာခိုးမယ် ဒါမှ ရှိမန်ဆန်အောင်လို့လေ”

“ဟယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့အိုင်ဒီယာ၊ ရင်တွေခုန်လိုက်တာကွယ်၊ အဲဒီညကို ဒီမျက်နှာဖုံးလေးစွပ်ပြီး ကုန်ဆုံးကြမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား မောင်”

“ဒါပေါ့ အဲဒီညမှာ မင်းသမီးလေးကို မင်းသားလေးက ရထားလုံးနဲ့ တင်ပြေးမှာဗျ”

မိုးစက်စကားကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် ရှင်းရှင်း တဟီးဟီး
ဖြင့် နွားအိုမကြီးအောက်သွားမရှိ ရယ်ပါတော့သည်။

အပျော်တွေလွန်နေကြသော ခပ်ပေါပေါ ညီအစ်မတွေကိုကြည့်
ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းအောင့်ထားရတာလည်း တစ်ဒုက္ခပါပဲ။

အခန်း (၄၅)

“ချစ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမထင်းထင်း”

“အမလေး ကြားရတာ အရသာရှိလိုက်တာ အဲ နေဦး ဒီအသံ
လေးကို လုပ်ထားချင်လို့ပါ”

ဖုန်းကိုထုတ်ကာ အသံသွင်းသည့်ဖိုင်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

“ပြန်ပြောပါဦး

“မမထင်းထင်းကို ချစ်တယ်”

“နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြော”

“ဟာဗျာ မမထင်းထင်းကို ချစ်ပါတယ်ဆို”

“အမလေး ခုလို အကြိမ်ကြိမ်ပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
လိုက်တာ”

သူပြောခိုင်းလို့ ကိုယ်ပြောရသည့်အနေအထားမျိုးဖြင့် အသံ သွင်းလိုက်သည်မို့ ဘာပြဿနာမှတော့ ရှိမလာနိုင်။

“မမထင်းထင်းကလေး မိုးကိုသိပ်ချစ်တယ် ဒီတစ်သက် မိုးကို သာ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုရင်လေ ထမင်းမစား ဟင်းမစားဘဲနဲ့ မိုးရဲ့အချစ် တွေနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်လို့ရတယ်”

အိုဗာတွေရွတ်ပြနေသော ထင်းထင်းစကားကြောင့် မိုးစက် ဟန်ဆောင်ရယ်လိုက်ပြီး မမထင်းထင်း လက်ထဲမှ ဖုန်းကို လှမ်းယူကာ ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

“မင်း မမကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပါနော်”

“ဘာလဲ မယုံဘူးလား”

“ယုံချင်တယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒါ တကယ်မဟုတ်မှာကို မိုးရိမ်တာ”

“ဒါဆို ဘာနဲ့သက်သေပြရမလဲ၊ မမထင်းထင်းကို ခိုးပြေးရ မလား”

“ဟယ် ဘယ်လို ခိုးပြေးမယ် ဟုတ်လား၊ အမလေး ရင်တွေ တောင် ခုန်လာပါလားကွယ်၊ တ တကယ် ခိုးမှာလားဟင်း ဒါဆိုရင် တော့ ခုပဲခိုးတော့ အို ရှုပ်ပါတယ် မမထင်းထင်းကပဲ မိုးကိုခိုးသွားတော့ မယ်”

ထင်းထင်း ရသည့်အခွင့်အရေးကို နှူးမထားချင်း၊ ချက်ချင်းကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ချင်သည်။

“ခုချက်ချင်းကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ခုပဲ ချစ်သူတွေဖြစ် ခုပဲ ခိုးပြေးဆိုရင် မမထင်းထင်းအတွက် မမြန်လွန်းဘူးလား”

“အို ဘယ်ကလာမြန်ရမှာလဲ၊ နောက်တောင်ကျနေတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ခုလာမယ့်စနေနေ့ မမထင်းထင်းကို ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်၊ ပြီးရင် ဟိုးအဝေးကြီးကိုထွက်သွားကြမယ်၊ နှစ်ယောက် ထဲ ကြည့်နူးလို့ရမယ့်နေရာမျိုးကိုပေါ့”

ထင်းထင်းမျက်လုံးတွေ အရောင်တွေတောက်လာကာ

“မမထင်းထင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

“ကဲပါ ဘာမှပြောမနေနဲ့ ရော ဟောဒီမျက်နှာဖုံးလေး ယူထား”

မစ်ကီးမောက်စ် မျက်နှာဖုံးလေးကို ထင်းထင်းလက်ထဲ ထည့် ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ခိုးပြေးကြတဲ့ညမှာ မမထင်းထင်းရော ကျွန်တော် ရော ဒီမျက်နှာဖုံးလေးတွေ စွပ်ပြီး အပိကဲကြမယ်လေ၊ ဒါဆို ရှက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်မှ တပ်ထားတဲ့မျက်နှာဖုံးတွေ ကို အတူတူဖြုတ်ကြမယ်၊ စတိုင်အသစ်နဲ့ ရင်ခုန်သံအသစ်တွေကို အတူ တူ မွေးဖွားကြရအောင်”

“အိုး ရက်စ် အရမ်းကို ရိုမန်စ်ဖြစ်တာပဲကွယ်၊ မမလေ တွေး ကြည့်တာနဲ့တင် စိတ်ထဲမှာ ပျော်လိုက်တာ”

“အဲဒီညကျရင် ဒီထက်ပိုပျော်ကြရအောင် ကျွန်တော် အစွမ်း ကုန်ပြုစုမယ်။ ဒါပေမဲ့ မမထင်းထင်းနဲ့ကျွန်တော် နိုးရာလိုက်မယ့်အစီအစဉ် ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်။ ကျွန်တို့အစ်မတွေ သိသွားမယ်ဆိုရင် တောင် ကျွန်တော့်နောက်လိုက်တယ်မပြောပဲ တခြားတစ်ယောက်နောက် လိုက်တယ်လို့ပြောခဲ့”

“အို ဒါပေါ့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဒါမှ ဒင်းတို့ မမတို့ချစ်ခြင်း ကိုလိုက်မခွဲမှာ။ ညီအစ်မချင်းအတင်းချတာတွေမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ကလည်းလေ မိုးကို အသေအလဲကြိုက်နေကြတာ။ ခုလိုမိုးနဲ့မထင်းထင်း နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာကိုသိရင်လေ သူတို့လုံးဝ နာလိုကြမှာမဟုတ် ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ မမထင်းထင်းကလွဲရင် အားလုံးကို နိုးပဲနော်”

“အမလေး ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ မမထင်းထင်းရဲ့မောင်ရယ်”

ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်မျက်နှာဖြင့် မိုးစက်ပါးကို တရွတ်ရွတ် နှင့် နမ်းတော့၏။

ရင်ခုန်စရာမကောင်းသော အနမ်းတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲလိုက် တာမှ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

အခန်း (၄၆)

“အစ်ကို ဒီတစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ ညီညီကျော်နွဲ့လက်ထပ်ရ တော့မယ်။ ငွေလတော့ အဲဒီနေ့အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

ညီညီကျော်နွဲ့လက်ထပ်ရမယ့်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ် သေလိုက်တာကမှ ကောင်းဦးမည်။

“သူ့ကိုလက်မထပ်တဲ့ အချုပ်ထဲ ဝင်လိုက်ရင် ကောင်းမလား”

“ဟာကွာ ငွေလ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဒီမှာ ကိုယ် ပြောပြမယ် သေချာနားထောင် တကယ်တော့လေ ငွေလကို သူတို့ ဘာအမှုမှဖွင့်မထားဘူး။ တမင်ယုတ်မာပြီး ငြိမ်းခြောက်ကြတာ”

“ဟင် တ တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပြောတာ”

“အစ်ကို ဘယ်လိုသိလဲ”

www.burmeseclassic.com

“မမကြီးပြောတာ”

“အစ်ကိုနဲ့သူနဲ့ တွေ့သေးတယ်ပေါ့”

ဝန်တိုရိုရိပ်ကလေးဖြင့် မေးလာသောအမေးကြောင့် မိုးစက်ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ

“မတွေ့လို့မှ မရတာ ငွေလက်ပိုင်းပြီး ဒုက္ခပေးကြတဲ့အတွက် သူတို့လည်း တန်ပြန်ခံစားရမှာပေါ့၊ စောင့်ကြည့်နေပါ ကိုယ် သူတို့ကို ဘယ်လိုပညာပေးမလဲဆိုတာ တစ်သက်စာ နောင်တရစေရမယ်”

“ဘာတွေပညာပေးထားတာလဲ အစ်ကိုရယ်”

ငွေလကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေချင်ပါ။

“ခုချိန်မှာ အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက ငွေလ လက်ထပ်မယ့် အချိန်မရောက်ခင် ကိုယ် ငွေလကို လာခေါ်မယ်”

“ရှင်”

“ရှင်မနေနဲ့ စနေနေ့မနက်ခဏာစော ညီညီကျော်အိပ်ရာထဲထိုင် ငွေလကို လာခေါ်မယ် အိမ်မှာစောင့်နေ”

“ဟင် ဟိုညီအစ်မသုံးယောက်ကရော”

“အဲဒီအတွက် မပူနဲ့ သူတို့က ညဘက်ကတည်းက လင်နောက် ကိုယ်စီ လိုက်သွားကြမှာ”

“ဟော့တော် တကယ်လား ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ”

“ဟာ ဒီကလေးမ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်တွေးပြီး ရင်ခုန်စမ်းပါ”

“ဘာတွေ ရင်ခုန်ခိုင်းနေတာလဲ ယောက်ဖ”

ညီညီကျော်နှင့် ထင်းထင်း ဝင်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အရယ်ရပ်သွားကြသည်။ မိုးစက် ဟန်မပျက်ပင်

“ဪ သိပ်မကြာခင်မှာ ငွေလက လက်ထပ်ရတော့မှာဆိုတော့ အကြိုရင်ခုန်ထားရအောင် ပြောနေတာလေ”

မိုးစက် စကားကြောင့် ညီညီကျော် သဲဘောကျရွာရယ်မော လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ သူ့ဘဝကို လုံးဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲပြီး အချိန်ပြည့်ရင်ခုန်စေရမယ် စိတ်ချ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ညီမလေးအတွက် စိတ်ချချင် ပါတယ်ဗျာ”

“စိတ်ချပါ မောင်ရယ် မမထင်းထင်းကလေး ငွေလကို ကိုယ့် ယောက်မတစ်ယောက်လိုရော ညီမရင်းလေးတစ်ယောက်လိုပါ ပိုချစ်သွား မှာပါ။ တို့တစ်တွေက တော်ရုံရေစက်ပူယူဟုတ်တော့ ဆွေမျိုးနှစ်ထပ်ကွမ်း တော်ရတော့မှာလေ”

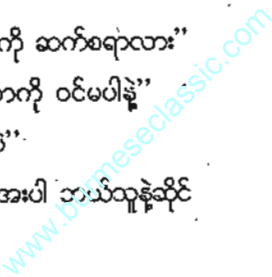
“ဟယ် မိုးရောက်နေတာပဲ၊ လာမယ်ဆိုလည်း မမဆီ ဖုန်း ဆက်ရောပေါ့ဣတ္ထယ်”

“ရှင်းရှင်းကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ မမတို့ကို ဆက်စရာလား”

“ဟဲ့ ဒါ ဘာစကားလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို ဝင်မပါနဲ့”

“ခုမဆိုင်ပေမယ့် တစ်ချိန်ဆိုင်တော့မှာပဲ”

“အမယ် အဟင်း ဟင်း ရယ်ရတယ်၊ အေးပါ ဘယ်သူနဲ့ဆိုင်

လဲဆိုတာ အံ့ဖြေထွက်တော့မှာပါ”

ညီအစ်မသုံးယောက် မိုးစက်ကိုအလယ်ထားပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စောင်နေကြသည်။

မိုးစက်၏ဘယ်လိုစဉ်းထားသည်ဆိုတာ သူတို့မှမသိတာ။

အခန်း (၄၇)

စနေနေ့ညရောက်လာပြီမို့ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး ကိုယ့် အကြံအစည်ကို တိုးတိုးတတ်တတ် အကောင်အထည်ဖော်နေကြသည်။

“ရှင်းရှင်းနဲ့ထင်းထင်းရေ ဒီည အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စရာရှိလို့ ငါ ဘုရား ခန်းထဲမှာ အိပ်မယ်နော်”

“အမလေး ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါမှ ခုထောင်ပေါ်မှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း အိပ်ရမှာ”

ထင်းထင်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဟန်လုပ်ပြောသည်။

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း နင်တစ်ယောက်ထဲ ခုတင်ပေါ်မှာ လွတ် လွတ်လပ်လပ်အိပ် ငါလည်း ဒီည အပြင်မှာထွက်အိပ်မယ်”

ရှင်းရှင်းကပါ အပြင်မှာထွက်အိပ်မည်ပြောသဖြင့် ထင်းထင်း အံ့သြနေသည်။

ဒီည ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ ထူးခြားတာမဟုတ်။ မကြီးနှင့်

မမရှင်းရှင်းပါ။ ထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘာတွေကြုံစည်
နေကြ၍လဲ။ ဒီတော့ သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲဆိုတာ သိချင်လာ
သည်။ သို့သော် ခုချိန်မှာ သူတို့အကြောင်းစပ်စရာနေတာထက် ကိုယ့်ကိစ္စကို
ကိုယ် မြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်ရမည်။

နံခံမှ နာရီကိုကြည့်လိုက်သည် အပျိုဘဝသက်တမ်းကုန်ဆုံးဖို့
အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်မို့ ခိုးရာလိုက်ဖို့အထုပ်အပိုးပြင်ရတော့မည်။

“ငွေလရေ ငွေလ”

“ရှင် မမထင်းထင်း”

“ဒီည မမ မိုးစက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်တော့မလို့”

“ရှင်”

ငွေလ အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော် ဒါဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်မှန်း
လည်း သိသည်။ မမကြီးကိုရော မမ ရှင်းရှင်းကိုရောပါ မိုးစက်က
ခိုးမည်တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ငွေလ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ဟောဒီအဝတ်ထုပ်ကို ခြွေကပန်းခြံထဲမသိမသာ သွားထည့်
ထား။ ညဆယ်နာရီဆိုတာနဲ့ မမ ဒီကထွက်မယ်”

မမထင်းထင်းက ညဆယ်နာရီ မမကြီးက ညဆယ်တစ်နာရီ
ဖြစ်ပြီး မမရှင်းရှင်းက ညဆယ်နှစ်နာရီဖြစ်သည်။ ညီအစ်မသုံးယောက်
စလုံး တိတ်တိတ်ကြစည်နေကြပေမယ့် ငွေလကိုတော့ အားလုံးအသိပေး
ကြသည်။ ငွေလက သူတို့ခိုးရာလိုက်မည့်အထုပ်တွေကို အိမ်ကပန်းခြံ

ထဲသို့ သွားဖွက်ပေးရမည်။

အစ်ကိုမိုးစက်ဘာတွေကြုံစည်နေသလဲဆိုတာကို ငွေလ ခုချိန်ထိ
သဘောမပေါက်နိုင်သေး။

ဒီညီအစ်မသုံးယောက်ကို အစ်ကိုမိုးစက် ခိုးမှာမဟုတ်ဘူးဆို
လျှင် လမ်းပေါ်မှာ အထုပ်ကိုယ်စီနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်ဦးတော့
မည်။

ကြားထဲက ငွေလသာ ရင်မောနေရသည်။ ဘယ်လိုစခန်းသွား
ကြမှာပါလိမ့်။

အခန်း (၄၈)

“မောင် စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားဟင်”

ပန်းခြံတေး မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ငုတ်တုပ်ထိုင်စောင့်နေသောလူ ကို ရှင်းရှင်း ငိုးစက်ထင်ပြီး ချွတ်ချွတ် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း ကြာသေးဘူး ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ရင်တွေခုန်လိုက်တာ မောင်ရယ် ဒီညတော့ ရှင်းရှင်းတကယ် အိုရတော့မယ်”

“ဒါပေါ့ မမရဲ့ဘဝကို ဒီည ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာမို့ ကျွန်တော်လည်း ပျော်တာပဲ ကဲ လာ မမ အချိန်မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဆိုကို မြန်မြန်သွားကြရအောင် မမကို အရမ်း ချစ်ချင်လာပြီ”

“ဒီကလည်း အချစ်ခံချင်လာပြီ ဒီ ဒီ ဒီ”

တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်လွတ်ထွက်မှာပို၍ ခပ်တင်းတင်း

အမျိုးကွဲဖြစ်ထွန်းစာပေ

ဖက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အချိန်သိပ်မကြာလိုက် ခြံထဲမှ မမကြီးလည်း ထွက်လာသည်။ အချိန်က ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ။ မျက်နှာဖုံးလေးစွပ်ကာ ကော့လန် ကော့လန်လျှောက်လာသော မမကြီးကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ထိုင်စောင့်နေ သော ကိုဖိုးထိန် ပြေးကြိုသည်။

“မမကြီး စောင့်လိုက်ရတာများ ကျွန်တော်က ထွက်မလာတော့ ဘူးထင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်နိုးဖို့တောင် ကြံနေတာ။ ဘယ်မှာလဲ အထုပ်အဖိုး တွေ မှတ်ပုံတင်တို့ဘဏ်စာအုပ်တို့ရော ပါရဲ့လား ဟီး ဟီး ဟီး”

ဦးဖိုးထိန် မအောင့်အီးနိုင်ဘဲ ဘဏ်စာအုပ်ကိုမေးသည်။

“ဘဏ်စာအုပ်တင်မဟုတ်ဘူး။ မမကြီးပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်း တွေ အကုန်ကို သယ်ချလာတာ”

ကြားရသောစကားကြောင့် ဦးဖိုးထိန် ထကမိမိတတ် ဝမ်းသာ သွားသည်။ အထုပ်ပါနေမှတော့ ရုပ်မလှသည့် ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ပေါင်းရတော့မှာပင်။ မောင်မင်းကြီးသား ငိုးစက် ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာ ပါစေ ဒင်းလေးကြောင့် စုပ်ရောလာဘ်ရော တစ်ညိုင်တည်းပွင့်ကြရတာ။

“ဒီည ကျွန်တော်တို့ အပီကို ကဲကြမယ်နော်”

“အို မမကြီးကလည်း အစွမ်းကုန်ပဲ။ ဒီနေ့လိုညမျိုးကို စောင့် နေခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ခုမှပဲ အိုရတော့တယ် ဟစ် ဟစ် တစ်”

“ကဲ လာ လာ ကျွန်တော်လည်း မြန်မြန်အိုချင်လှပြီ”

၂၆ ◊

နတ်သမီး

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲပြီး မိုးစက် ကြိုတင်စီစဉ်
ပေးလိုက်သော ကားရိုရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ထိုညသည် အပျိုကြီးသုံးယောက် သူတို့ချစ်သော မိုးစက်ထင်
ပြီး ဝက်ဝက်ကဲ့ ရင်ခုန်ကြရမည့် ညတစ်ညပေါ့။

မိုးစက်ကတော့ သူ့အစီအစဉ်အောင်မြင်သွားပြီမို့ ချစ်သူလေး
ကို မိုးဖို့ ဒီညတစ်ညလုံး ရင်ဆက်ခုန်ရဦးတော့မည်။

အခန်း (၄၉)

“မေထင်းထင်း ညက အိပ်လို့ကောင်းလား”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့အချစ်တွေဖလှယ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲဝင်အိပ်ရတာဆို
တော့ အိပ်လို့မကောင်းဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

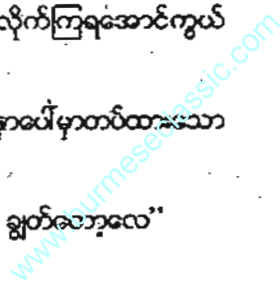
“ဒါဆို ထပ်ချစ်ကြမယ်လေ၊ မိုးမှလင်းသေးဘဲ ပြီးရင် ပြန်
အိပ်ကြဦးမယ် ဘယ်လိုလဲ”

ထင်းထင်းကိုယ်ပေါ် အုပ်မိုးပြီး မေးလာသော အမေးကြောင့်
မျက်နှာဖုံးအောက်မှ ရှက်ပြီးလေးပြီးကာ

“ဒါဆိုလည်း မျက်နှာဖုံးကြီးချွတ်လိုက်ကြရအောင်ကွယ်
အသက်ရှူကျပ်တယ်ကွ”

ပြောပြောဆိုဆို ထင်းထင်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာတပ်ထားသော
မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“ကဲ မေထင်း ချွတ်ပြီးပြီ၊ မောင်လဲ ချွတ်လာဘုလေ”

“အင်း၊ ချွတ်ရမှာလား”

“ချွတ်လေ မောင်မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လှပြီ”

နှုတ်ခမ်းကိုစုထောက်ကာ အနမ်းတွေပေးဖို့ ဟန်ပြင်နေသည်မို့ ဖိုးထိန်၏ညီ ဖိုးပိန် မျက်နှာဖုံးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“အား အမလေး”

မျက်နှာဖုံးချွတ်လိုက်သည်နှင့် ထင်းထင်း အလန့်တကြား ကုန်းအော်တော့သည်။

“ရှင် ရှင်ဘယ်သူလဲ မိုးစက်လည်းမဟုတ်ဘူး”

“မိုးစက်ရဲ့ကိုယ်ပွားလေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်စားမိုးလာတာပေါ့”

“ဘာ”

“မအံ့ဩပါနဲ့ ထင်းထင်းရယ်၊ မောင်ကလည်း ခေ့ကို မိုးစက်ကိုချစ်တဲ့အချစ်ထက် ပိုချစ်ပေးမှာပါ”

“သွား မချစ်နဲ့”

သူ့ကိုယ်ပေါ် အုပ်မိုးနေသော ဖိုးပိန်ကို အတင်းတွန်းထုတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရန် ကုန်းရုန်းထသည်။

“ထင်းထင်း မောင်တို့နှစ်ဦးသဘောတူစိတ်ကြိုက် ချစ်ပြီးကြပြီလေ၊ မိုးစက်ကို မေ့လိုက်ပါတော့”

“သွား ရှင် ကျွန်မနောက် လိုက်မလာနဲ့နော်၊ ရှင်ကို တရားစွဲမယ် လူယုတ်မာ အမလေး ဘဝတော့ပျက်ပါပြီ”

ထင်းထင်း ရှက်လွန်း၍ အခန်းထဲမှ ပြေးအထွက်။

“ဟာ ဟေ့ ထင်းထင်း မပြေးနဲ့ ဟာ အရှက်တွေတော့ တွဲကုန်တော့မှာပဲ လာ ပြန်လာခဲ့”

“မလာဘူး သေတောင် ပြန်မလာဘူး ကျိုး သူ့ခို၊ လူယုတ်မာရဲ့”

“ထင်းထင်း မလာလို့မရဘူး ဒီမှာ လုံ့လည်လေးတော့ ကောက်ရွပ်သွားပါဦး၊ ခါးအောက်ပိုင်း လေတိုးမှာပေါ့”

“ဟင် ဘုရားရေ အောင်မလေး”

ထင်းထင်း ခါးအောက်ပိုင်းကို အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်ပြီး အလန့်တကြားအော်ကာ ဖိုးပိန်ဆီသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြန်ပြေးလာရပြန်သည်။

ဖိုးပိန် ကမ်းပေးနေတာက ထင်းထင်းလုံ့လည်။

အခန်း (၅၀)

“ဘုရားရေ ဒါ ဒါကြီးက ဘယ်သူတုန်း”

မျက်နှာဖုံးက မျက်နှာပေါ်ကျွတ်လာကျွတ်ခင်ဖြစ်နေ၍ တစ်ခြမ်းသာမြင်နေရသောမျက်နှာကြမ်းကြမ်းကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုင်းဝင်အိပ်နေသော ထိုလူ့ကို တွန်းထုတ်ပြီး

“ဟေ့လူ ရှင် ထစမ်း ထစမ်း မိုးစက် ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင်က ဘာကြောင့် ကျွန်မရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာကပ်ပြီး လာအိပ်နေရတာတုန်း”

“မိုးစက် ဘယ်ကမိုးစက်လဲ ညက မင်းကို ကိုယ်နီးလာတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ တူတူအိပ်ကြတယ်”

ဘွင်းဘွင်း ကိုယ့်နားပင်ကိုယ်မယုံနိုင်။ ဒီမျက်နှာဖုံးကြီးတွေကြောင့် ညက မိုးစက်အထင်နှင့် လိုက်လာမိသည်။ ဘုရား ဘုရားကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းကုန်ပါပြီ။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ့်နားမည် ဖိုးထိန် မိုးစက်က သူတစ်ခြားမိန်းကလေးကို သွားမိုးစရာရှိလို့ မင်းကိုခိုးပေးဖို့ တာဝန်လွှဲပေးလိုက်တာလေ ဟဲ့ ဟဲ့ ဘယ်လိုလဲ ညက ကိုယ်အပြုအစုကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“တော် တိတ် ရှင်ကြောင့် ကျွန်မဘဝပျက်ပြီ အမျိုးကြီးဘဝက နေ သူများအနိုင်ကျင့်ခံလိုက်ရပြီ”

ပြောရင်းဖြင့် ဘွင်းဘွင်း၊ တဟီးဟီးဖြင့် အော်ငိုလိုက်သည်။

“အောင်မလေး မိုးစက်ရဲ့ လုပ်ရက်လေခြင်း ကိုယ်မခိုးနိုင်ဘဲနဲ့ သူများကိုအစားမိုးခိုင်းရလား ခုတော့ သွားပါပြီ ဘဝက ရစရာမရှိအောင် ကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားပြီ”

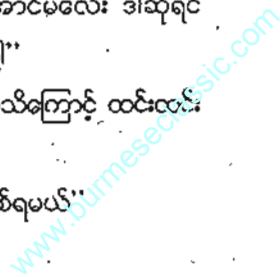
တစ်ဖက်ခန်းမှ ရှင်းရှင်းရဲ့အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုလိုက်သံကြောင့် ရှက်လွန်း၍ တသိမ့်သိမ့်ငိုနေသော ဘွင်းဘွင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင် ဒါ ဒါ ရှင်းရှင်းအသံပဲ ဘုရားရေ ဒါ ဒါဆိုရင် သူလည်း”

မိုးရာလိုက်လာတာပဲပေါ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ဟိုဘက်တစ်ခန်း ဒီဘက်တစ်ခန်း လာဆုံနေရတာတုန်း၊ အောင်မလေး ဒါဆိုရင် မိုးစက်ကို မသွားတာ ဟိုကောင်မ ထင်းထင်းပေါ့”

မိုးစက်ကို မပိုင်ဆိုင်ရတော့ဘူးဟူသည့်အသိကြောင့် ထင်းထင်းအပေါ် ဒေါသတွေပုံထပ်သွားသည်။

“တွေ့မယ် ကောင်မ ဒါသူ့စနက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

RJ ◊

နတ်သမီး

ဘွင်းဘွင်း ထဘိစွန်တောင်ဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။
တစ်သက်လုံး ထိန်းလာသည့် ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ခုတော့ ကျန်း
ကောက်စရာတောင် မရှိတော့။

အခန်း (၅၁)

“ငွေလ ငွေလရေ”
ညီညီကျော် မနက်အိပ်ရာနိုးကာတည်းက ငွေလကို တစ်အိမ်လုံး
ပတ်ရှာနေသည်။

ငွေလတင်မဟုတ် အစ်မသုံးယောက်လည်းလည်း ပျောက်နေ
သည်။

“ဒင်းတို့ ဘယ်တွေ့သွားနေကြတာလဲ”

“တောက်”

ခေါ်မကြား အော်မကြားမို့ ညီညီကျော်ဒေါသတွေ ပို၍ဖောင်းပွ
လာသည်။

ပို၍သေချာစေရန် ငွေလအခန်းထဲ ပြန်ဝင်၍လာပြီး ငွေလ
အဝတ်သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် အဝတ်တွေ မရှိတော့ဘူးပဲ”

ညီညီကျော် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် အခန်းထဲကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ခန်းတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ စာတစ်စောင် တင်ခဲ့သည်ကို တွေ့သွားသည်။

လက်တုန့်ခြေတုန့်ဖြင့် လှမ်းယူကြည့်လိုက်သည်။ စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်တို့ တဖြည်းဖြည်းရှူ့တွ တွန့်ခွေလာသည်။

အစ်ကိုလေး

ငွေလ အစ်ကိုလေးကိုလက်မထပ်နိုင်လို့ အစ်ကိုအိုစက်နဲ့ ခိုးရာ လိုက်သွားပါပြီ။ လိုက်မရှာပါနဲ့တော့ တကယ်တော့ အစ်ကိုခိုးစက်က ငွေလချစ်သူပါ။ အားလုံးထင်ထားကြသလို မောင်နှမ မဟုတ်ပါဘူး။

ရိုးသားစွာလိမ်လည်မိခြင်းမို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ

ငွေလရောင်

“ဟာကွာ တောက်”

စာကို လုံးခြေကာ နံနက်အားကုန်လွဲ၍ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် အစ်မတွေ၏အခန်းဆီသို့ ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဟော ဒီမှာလည်း တွေ့ပြန်ပြီ”

မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော စာတစ်စောင်၊ ဒင်းတိုကရော ဘာစာတွေ ရေခဲပြန်ပြီလဲဟူသော အတွေးဖြင့် ဒေါသတကြီးယူပြီး ဖတ်လိုက်သည်။

ညီညီ

မမကြီးချစ်သူ မိုးစက်နောက်ကိုလိုက်သွားပါပြီ။ ငွေလကို လက်ထပ်ပွဲကို မမကြီးဝင်ပြီး မဦးစီးပေးနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဟန်းနီမွန်း ထွက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။

မမကြီး

“ဒီ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ ငွေလကိုလည်း ခိုးသွားတယ်၊ မမကြီးကိုလည်း ခိုးသွားတယ်”

“ဟော ဟိုမှာလည်း တစ်စောင်ပါလား”

စားပွဲပေါ်တွင် ဖန်တုံးဖြင့် ဖိထားသော စာတစ်စောင် ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပြန်သည်။

ညီညီ

ငွေလကို ဂရုစိုက်ပေးပါ။ မမထင်းထင်းကတော့ သူ့အစ်ကို မိုးစက်နောက်ကို လိုက်သွားပါပြီ။

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဘုရားပင် တင်သည့်အဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ဒီအိမ်ကမိန်းမတွေ လောကမှာ ယောက်ျားမရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

သို့ဆိုလျှင် နောက်တစ်ယောက်ကရော ဒီကောင်နောက်ကို လိုက်သွားတာပဲလား။

စာများထားခဲ့မလားဟူသော အထင်နှင့် တစ်ခန်းလုံးတွင် ချက်ပြုတ်လိုက်သည်။

တွေ့ပါပြီ အခန်းတံခါးလက်ကိုင်ကွင်းမှာ ချိတ်သွားသော
တံတစ်စောင်။

ညီညီ

မမရှင်းရှင်း ဦးစက်နောက်ကို လိုက်သွားပြီ။ ဘဝကိုအချစ်တွေ
နဲ့တည်ဆောက်တော့မှာမို့ မမရှင်းရှင်းအတွက် မပူပါနဲ့။ ငွေလနဲ့လက်ထပ်
ပြီး ဘဝကို ကောင်းကောင်းဖြတ်သန်းပါ။

မမရှင်းရှင်း

“ဟွန်း ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီကောင်ကပဲ စွမ်းနေတာလား
ငါ့အိမ်မှာရှိတဲ့မိန်းမတွေကပဲ ယောက်ျားမမြင်ဖူးတာလား ဟမ် မိန်းမ
လေးယောက်လုံး တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ဘယ်လိုပေါင်းမလဲ တောက် လူယုတ်
မာ သတ်မယ် သတ်မယ်”

ညီညီကျော် တစ်ယောက်ထဲ ပေါက်ကွဲ၍ နေသည်။

“ဦးစက် မင်းကွာ ငါ့အိမ်တွေကို ခေါ်သွားတာ ငါ ဝမ်းမနည်း
ဘူး။ မင်းကယ်မှ အပျိုကြီးဘဝက လွတ်မယ့်အိမ်တွေမို့ ငါ့ခွင့်လွှတ်နိုင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သိပ်ချစ်တဲ့ ငွေလရောင်လေးကိုတော့ ဦးသွားဖို့မသင့်
ဘူးကွ သောက်တလွဲကောင်ရ”

ညီညီကျော် တစ်ယောက်ထဲ ပေါက်ကွဲနေသည်။ ပေါက်ကွဲတာမှ
တစ်အိမ်လုံး ငြောင်းဆန်၍နေသည်။ ပစ္စည်းတွေပေါက်ခွဲပစ်ပြီး ဒေါသ
တကြီး အော်ဟစ်၍နေတော့သည်။

အခန်း (၉၂)

“မေမေ ဒါ မေမေ့ရွေးမလေ။ သားတို့ ခုပဲ တရားရုံးမှာ
လက်မှတ်ထိုးလာခဲ့ပြီ”

ငွေလလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မိခင်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးနေသော
ဦးစက် တော်တော်လေးကို မြူးကြွသွက်လထန်၍နေသည်။

အရွယ်ထဲမှ ရှင်းအောင်နေဆိုသလို ချစ်သူကို အရွယ်ထုပ်အပျို
ကြီးမမတွေ့ရဲ့ ကွန်ယက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ဒီနေ့လေးဟာ ဦးစက်
အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှမပေးနိုင်တဲ့ အမှတ်ရစရာနေ့လေးတစ်နေ့ပါပဲ။

“အေးလေ သားတို့လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှပြီးနေမှတော့ မေမေ
ဘက်က ငြင်းဆန်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးကွယ်”

သဘောကောင်းလွန်းသော ယောက္ခမကြီးကို ငွေလရောင်
နို့သလေးစားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ငွေလမှာ အမေရော အဖေရောမရှိတော့တဲ့အတွက် အဖေ့ကို ငွေလရဲ့အမေရင်းလို တစ်သက်လုံးပြုစုပါရစေ အမေ”

ငွေလကြမ်းပြင်မှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူကို ကန်တော့လိုက်သည်။ ငွေလ ကန်တော့သည်နှင့် မိုးစက်ပါ မိခင်ဖြစ်သူကို ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

“သားနဲ့သမီး အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေကွယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ဆုတောင်းစကားမဆုံးခင်မှာပင်

“မိုးစက် မိုးစက်ရှိလား”

“ရက်စက်တဲ့ကောင် နင့်ကြောင့် ငါတို့ဘဝပျက်ရပြီဟဲ့”

“ထွက်ခွဲစမ်း ထွက်ခွဲပါ”

ဘွင်းဘွင်းတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်၏အသံပြကြီးတွေနှင့် အော်ဟစ်သံကြောင့် မိုးစက်ရော ငွေလရော တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘယ်သူတွေလာအော်နေကြတာတုန်း အိမ်ရှေ့မှာ”

အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သော အမေးကြောင့် ငွေလ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး

“သူတို့ကို တစ်သက်စာပညာပေးလိုက်လို့ မကျေနပ်ဖြစ်နေ

ကြတာ မေမေ ထွက်ပြီးတော့ သားတို့မရှိကြောင်း ပြောပေးပါ”

“ဪ မင်းက မေမေ့ကိုထွက်လိမ့်ခိုင်းနေတယ်ပေါ့”

“ခဏလေးပါ မေမေ”

“မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်တာလဲ မိုးစက်”

“သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ယောက်ျားပေးစားလိုက်လို့”

“ဟောတော်”

မိခင်ဖြစ်သူထံမှ အာမေဇိုတ်ထံ ထွက်လာပြီး ငွေလထံမှ ခမ်းနဲ့ ရယ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

သိပ်မကြာလိုက် ဘွင်းဘွင်းတို့ညီအစ်မသုံးယောက်နှောက်သို့ ပြေးလိုက်လာကြသော ခြေသံတွေ။ သူတို့က တခြားလူဟုတ် ဦးထိန်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါသတံကြီးဖြင့် ဆွေဆွေရန်နေသော ညီအစ်မသုံးယောက်ကို အတင်းချောမော့ပြီး ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ လူငယ်တွေကိစ္စထဲ ဝင်မပါချင်၍ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ညဉ့်ခန်းထဲတွင် ငွေလနှင့်မိုးစက် နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကဲ မိန်းမ ခုမနက်ပဲ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတော့ မင်္ဂလာဦးနေ

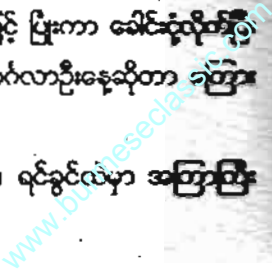
လေးကို အတူတူသွားပြီး ဖြတ်သန်းကြရအောင်”

ငွေလပန်းကိုဖက်ပြီး ပါးကိုညွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သော မိုးစက်၏ အပြုအမူကြောင့် ငွေလ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြုံးကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်၍

“မင်္ဂလာဦးညပဲ ကြားဖူးတယ်၊ မင်္ဂလာဦးနေဆိုတာ ခုကြား

ဖူးမိဘူး”

“ခု ကြားဖူးသွားပြီလေ လာကွာ၊ ရင်ခွင်လဲမှာ အကြာကြီး

၂၅၀ ◊

နတ်သမီး

ဖက်ထားချင်လို့ ကိုယ့်အခန်းထဲ သွားကြည့်ရအောင်”

“အို ဂျက်ပါတယ်ဆို”

“ဂျက်ရင် ဟောဒီလို နမ်းတယ်ကွာ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် ဓလေ့ရောင်ဖန်ခွေးမွေးပါပြင်ပေါ်သို့ အနမ်း
တွေ တရစပ်ခြေချလိုက်သည်။

BURMESE
CLASSIC

အားလုံးအတွက်

နတ်သမီး